

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLER

SHERRILYN KENYON

BORN OF BLOOD

 THE LEAGUE[®]
EVE OF DESTRUCTION
EveOfDestruction.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLER

SHERRILYN
KENYON

BORN OF
BLOOD

THE LEAGUE®

AVE OF E3TRLICTION

E eO Destruction.com

BORN OF BLOOD

SHERRIL N
KENYON

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncı Oliver Heber Books'un ve yazarın önceden yazılı izni olmaksızın satılamaz, kopyalanamaz, dağıtılamaz, çoğaltılamaz veya fotokopi ve kayıt dahil olmak üzere mekanik veya dijital herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla aktarılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi ile aktarılamaz.

YAYINCI NOTU: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve kişiler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© Woodward McQueen, LLC

Kapak Tasarımı: Dar Albert @ Wicked Smart Designs

Oliver-Heber Books tarafından yayımlanmıştır

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Sonsöz](#)

[Also by Sherrilyn Kenyon](#)

[Yazar Hakkında](#)

Önsöz

T İnsan olmanın para etmediği günlerdi.
Ya da Andarion.

Ve kesinlikle ikisinin herhangi bir kombinasyonu değil.

Bugün Jayne Erixour için tam da o gündü. Ateş, kan ve tanımlanamayan vücut parçaları üzerine yağarken, bulunduğu yerden başka bir yerde olmayı diledi.

Gözlerini kapatarak başka bir hayatı hayal etmek için elinden geleni yaptı.

Başka bir dünya.

Çocukların arandığı ve korunduğu güvenli bir yer. İnsanların el üstünde tutulduğu ve güvenebilecekleri birilerinin olduğu bir yer.

İhanetin bilinmediği ve nezaketin istisna değil verili olduğu bir yer. Hayatın değer verilen bir şey olduğu ve hiç düşünülmeden alınıp satılan ucuz bir meta olmadığı bir yer.

Ya da daha kötüsü, umursamazca bir kenara atılmış bir şey.

Her hayatın bir bedeli olmadığı bir yer.

"Jayne!"

Tepesinden gümbürdeyerek gelen bir bombadan önce gelen uyarı sesiyle gözlerini açtı. Kalbi küt küt atarken, bomba birkaç metre öteye düşmeden bir an önce siper almak için atladı.

Östaki borularına yerleştirdiği sönümleyiciler kulak zarlarını vurmali darbelerden koruduğu için çığlıklar kulaklarını doldurdu. Sonrasında gelen ani gözyaşlarına boğuldu, düşmelerine izin vermeyi reddetti. Bu bir savaştı ve o bir askerdi.

Sadece on dört yaşında olsa bile.

En azından kendine söylediği yalan buydu. Ama içinde hâlâ evde olmak isteyen bir kızdı. Güvende. Korunmayı. Babasının kollarını etrafında hissetmek istiyordu.

Annesinin ona her şeyin iyi olduğunu ve hayatın yaşamaya değer olduğunu söylediğini duymak istiyordu. Sabahın geleceğini ve manzaraya ışık getireceğini.

Ama o gün bugün değildi.

Bugün o kadar berbattı ki, kokuşmuş bir nefes daha almak için neden bu kadar çok mücadele ettiğine dair bir neden bile bulamıyordu.

Neden zahmet ediyorsunuz?

Aklı başında bir insan çıkıp gider ve bombaların her şeyi bitirmesine izin verirdi. Tek bir atış ve tüm bu acı ve sefalet sona ererdi.

Sadece bir
adım.

Tek atış.

"Bu saçmalık için çok gencim." Ve inanılmayacak kadar yorgundu.

"Kahretsin, Jaynie!"

Bir beden kendi bedenine çarpıp onu yere yapıştırmasının acısını hissetmeden önce bu sözleri zar zor duydu. Bir kalkan vücudunu kaplarken şarapnel parçaları etrafa saçıldı. Ve bir çift ürkütücü ışıklı göz onunkilere dik dik baktı. Kendi gözleri kadar iyi tanıdığı gözler.

Yıkımın Havvası.

Kurtuluşun Evie'si.

Hayatında onu asla hayal kırıklığına uğratmayan tek kişi.

Değerli ablası ve ailesinin ölmemiş son üyesiydi. Ayağa kalkan Eve, Jayne'i kendisiyle birlikte sürükledi ve onu sarstı.

"Ne oluyor Jayne?" Bu kısaltılmış sözler, kıl payı kurtuluştan bile daha sarsıcıydı.

Yine de Jayne konuşmadı. Şu anda konuşamazdı. Eve'i canlı ve bütün olarak gördüğü için çok mutluydu.

Birkaç dakika önce onu koruyan yapı havaya uçtuğunda kız kardeşinin öldüğünden o kadar emindi ki.

Ama o daha iyi bilmeliydi.

Hiç kimse Havva'dan daha iyi bir hayatta kalan olamazdı.

Kız kardeşinin gözlerinde kendi dehşetini ve sefaletini yansıtan gölgeler oynayıyordu. "O sıska kışını arkama al. Şimdi! Sıraya gir!"

Jayne alışkanlıktan itaat ediyordu. Kız kardeşinin henüz yirmi bir yaşındayken komutan olmasının nedeni buydu. Askeri rütbelerinde Hyshian tarihindeki herkesten daha hızlı yükselmişti. Askeri yeteneklerinin eşi benzeri yoktu. Eve'in zekâsı alışılmışın dışındaydı ve yetenekleri yaşının çok ötesindeydi.

Ama sonra hiç kimsenin katlanmaması gereken koşullarda hayatta kalmaya ve gelişmeye zorlandılar.

Eve onu yakaladı. "Kanatların yaralı mı?"

Jayne'in gözleri hiç konuşmamaları gereken bir soruyla irkildi. "Hayır."

"O zaman onları açmalı ve buradan gitmelisin."

Eve aklını mı kaçırmıştı? "Sensiz olmaz!" Onun aksine Eve, Jayne'e derisinin altında saklayabileceği bir dizi kanat veren ailelerinin çekinik genini miras almamıştı.

Ve Jayne henüz ikisini de bu cehennemden çıkaracak kadar güçlü değildi.

Eve, Jayne'in omzunun üzerinden bir düşmanı vurup öldürdü. "Benim için endişelenme. Kendi başımın çaresine bakabilirim ama senin için endişelenirsem olmaz. Güvenli bir yere git. Şimdi!"

Jayne buna inansa da, ailesinin son üyesini terk etmek istemiyordu. Erixour'lar böyle yapmazdı. Onlara öğretilen bu değildi.

"Hayır!"

Eve ona hırladı. "Seni inatçı küçük orospu!" Daha fazla mermi ateşledi. Kulağındaki mikrofonu açarak Jayne'e ters ters baktı. "Tweedle? Arkanı dönmeni ve-"

"Ah, hayır, Evie. O bok çukurundan daha yeni kurtuldum. Ve çok fazla değil. Yactolar tarafından. Ve demek istediğim yacto'nun yacto'su . . . bir yacto'nun mol-ekülünün. Sen aklını mı kaçırdın, kadın?"

"Jed, arkanı dön yoksa seni bir daha gördüğümde her bir parçanın derisini yüzerim. Şimdi!"

İletişim bağlantıları üzerinden küfretti. "Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?"

"Çünkü sen, hayatta olup da beni iki erkekten birisin. Şimdi kımılda!"

Tweedle yine küfretti.

Jayne üzerlerine yağın cehenneme rağmen güldü. Ama gerçekten de bu hiç komik değildi. "mı olacaksın?"

"Ölmeyeceğim ve seni yalnız bırakmayacağım. Burada benimle yeterince belaya bulaştın. Bensiz başınıza açacağınız belaları düşündükçe içim sızlıyor."

Kız kardeşinin yanağını öpen Jayne kanatlarını açtı ve havalandı.

Ama ablasından en değerli sözleri duymadan önce değil-
ter'in dudakları. "Yapacağım son şey olsa bile seni bu hayattan biraz olsun kurtaracağım."

Birinci Bölüm

DÖRT YIL SONRA

J Ayne, Eve'in gelmesini beklerken derin bir iç çekti. Kalbi kırılmış bir halde, reddini tekrar okudu.

Kendini bu sefil hayattan kurtarmak için çok fazla.

Hayaller için çok fazla.

Daha iyi bilmeliydi. Şans hiçbir zaman onun dostu olmamıştı ve ailesi kesinlikle lanetliydi.

Otururken, Tondarion Ateşi şişesine şehvet ve özlemle baktı. Olması gerekenden daha fazla baştan çıksa da o noktaya gelmeyi reddetti. Alkol babasını mahvetmişti.

Bu onların çocukluklarını mahvetmişti ve o şeytanlara boyun eğmeyecekti.

"Kendiminkini yaratıyorum."

Ve ne yazık ki öyleydi. Belki de hayatın laneti buydu. Nokta. Ya kötü olduğunu bildiğiniz iblisleri tekrarlıyorsunuz ya da tüm yeni iblislerin gelip size işkence etmesini beklersiniz.

Gen havuzunda zaten çok sayıda canlı ve iyi durumda insan varken neden kendisi için daha fazlasını yapsın?

Tam pes etmek üzereyken, kapısı hiç bir anda açıldı ve Eve ona doğru koştu.

Eve onu sıkıca kucaklamak için kendine çekerken kız kardeşinin açık renk gözleri sempati doluydu. "Çok üzgünüm."

Jayne başını salladı. "Ben de öyle. Başvurduğum son okuldu. Kimse beni istemiyor."

"Seni istiyorum." Eve onu sıkıca kavradı. "Bu adil ya da doğru değil!"

Kız kardeşinin kendisi adına duyduğu haklı öfkeyi takdir ediyordu ama bu hiçbir şeyi değiştirmede. "Hayat bize karşı ne zaman adil oldu ki?"

Eve geri çekildi ve Jayne'in gözlerindeki yaşları sildi. "Jinx'i bana gönderdiği gün."

Tamam, Eve'e bunu verebilirdi. Ama gerçekten mi? Kız kardeşiyle konuştuğu için bile öldürülebilecek yüksek rütbeli bir Birlik suikastçısını hayatına sokmak, tam olarak saymaları gereken bir iyilik değildi.

Bu da daha çok bir lanet gibi görünüyordu.

Jinx'i sevmesine rağmen, o da Eve gibi Birlik'in sol-dier'larından biriyle ilişki kurmanın içerdiği tehlikelerin farkındaydı. Suikastçılara kesinlikle dokunulmazdı.

Bir suikastçı için tek çıkış yolu ölümdü.

Ve yine de hiçbir şey Jinx'i onları korumaktan alıkoyamazdı. Kız kardeşini sevmekten ve onun için her şeyi yapmaktan.

Özellikle de sağduyu gibi önemsiz ve nadir bir şey için. "Neden lanetlendik?"

Eve başını salladı. "Biz lanetli değiliz."

Jayne alay etti. Başka ne olabilirdi ki? Ailelerindeki herkes başarısız olmuştu. Herkes.

Babaları suça sürüklenmişti çünkü denediği her şey yüzünde patlamıştı. Her şey. Annelerinin tek istediği bir aileydi. Annesi önce doğurganlığını kaybetmiş, sonra da doğurganlığını kaybettiği için sonradan ortaya çıkan nadir bir hastalık yüzünden hayatını kaybetmişti.

Çifte, hak edilmemiş bir darbe.

Eve asla paralı asker olmak istememişti. Yanında iyi bir adamla basit bir hayat hayal etmişti. Bir teknisyen. Kız kardeşinin mesleği buydu. Sadece Eve kendini bir ofiste görüyordu, bir suikastçı ve paralı askerlerden oluşan bir ekiple sürekli ölüm kalım maceralarında değil.

Hepsinden önemlisi, kız kardeşi çocuk istiyordu ve onun ve Jinx'in hayatı düşünüldüğünde bu imkânsızdı.

Ve onun . . .

Jayne ilkokul öğretmeni olmayı hayal etmişti. Çocukların etrafında olmak ve onların öğrenmesini izlemek.

Basit şeyler.

Hepsi reddedilmişti. Ailelerinden hiç kimse, ne kadar küçük olursa olsun, hayallerine ulaşamamıştı. istemediği genetik bir şans yüzünden kendi gezegenlerinde kanun kaçağı ilan edildikleri günden beri.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, Eve'in gözlerinde daha önce olmayan parlak bir ışıltı vardı. Jinx en azından Eve'i, o gelmeden önceki kadar alaycı ve bıkkın olmadığı bir yere yükseltmişti.

Jayne ona .

"Her şey girecek, birazcık."

Hissetmese ya da kız kardeşinin sözlerine inanmasa da başını salladı. Yardım etmeye çalışırken Eve'e kendini kötü hissettirmeye gerek yoktu. "Şimdi ne yapacağım?"

"Ekibimle devam edebilirsiniz." Harika.

Paralı askerlik ve ödül avcılığı. İsteddiği son şeydi. Dürüst olmak gerekirse, daha kolay yollar bulmaya çalışmaktan yorulmuştu.

elbiselerindeki kanı temizle. Tırnaklarının altındaki deri ve kanı temizleyin.

Her gölge olası bir tehdit olduğu için vücudunun gizli yerlerine silahlar yerleştiriyordu.

Basit bir hayat. Bu onun her zaman ulaşılması zor hayaliydi.

Jayne kesik kesik nefes alarak üzüntüsünü bastırmaya çalıştı.

Yapılacak bir şey yoktu.

Bu onların aile mirasıydı. Aşağılama ve kan.

Kaderine boyun eğen Jayne kesik kesik bir nefes aldı. "Yeni bir görev var mı?"

"Az önce kolay bir geldi. Geri çevirecektim ama ..." Jayne teslimiyetle iç çekti. "Ne kadar iğrenç?"

"Bu sefer kan yok." Eve cep telefonunu cebinden çıkardı ve dosyaları yüklemek için bir saniyesini ayırdı. "Prens geri alınıyor."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

Eve ona iletişim bağlantısını uzattı. "O bir kaçak ve ailesi onu geri istiyor."

Bu alışılmadık derecede kolay görünüyordu. "Onu takip edecek güvenlikleri yok mu?"

Eve omuz silkti. "Bazı nedenlerden dolayı dış kaynak kullanıyorlar." Çenesini Jayne'in elindeki telsize doğru uzattı. "Bu kadar para için soru sormayacağım."

Ne zamandan beri?

"Sen kimsin ve kız kardeşime ne yaptın?"

"Ha, ha." Eve gözlerini devirdi. "Saçmalamayı kes. İstiyor musun, istemiyor musun?"

Jayne baktı ve Eve'in haklı olduğunu anladı. Basit bir görev. Bir aristo kapmak ve ona yetecek kadar para almak.

Zedelenmiş hayallerini ve özgüvenini yatıştırmak için güzel bir perakende terapi seansı. "Elbette. Neden olmasın?"

"Harika. Seni kaydettireceğim."

* * *

Alexios Hadrian Vicarius Scalera bulaşıklarla dolu lavabonun önünde durdu ve varlığına lanet etti.

Hayatımdan daha fazla nefret edebilir miyim?

Maalesef cevap muhtemelen evetti, ama yine de

Her zaman öfkeli olmasına şaşmamalı. Kendisine, kardeşine ve onu bu varoluşun içine atan ve sonra ona ve onun kine sırtını dönen minsid kadere.

Patronu ona ters ters baktı. "Ne , salak?"

Ölmek ve acıma son vermek mi istiyorsun? Hadrian bu yorumu ısırarak geri püskürttü, dişlerini sıktı ve en yakındaki duvara çarparak onu parçalama isteğiyle savaştı, ki bunu yapmak onun için inanılmaz derecede kolay olurdu. Ama bu tür öfke kontrolü sorunları onun buraya atılmasına neden olmuştu.

Kardeşinden aldığı yakıcı bir nasihatten sonra. *Lanet güçlerini asla açığa çıkarma! Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?*

Çoğu gün bu cevap hayırdı. Ancak onunla birlikte kalan öfke, ona karşı gelenler için ciddi bir tehditti.

Ve bu kibirli ölüme ne kadar yaklaştığına dair hiçbir fikri yoktu.

Hadrian onu istediği gibi yumruklamak yerine bakışlarını çalıştığı restoranın sahibi olan şerefsiz kaydırdı - bu çekilmez işi istediği için değil, Isak ona el altından yüklü miktarda para ödeyen ve soru sormayan tek kişi olduğu için.

"Bunları yıkayan botu tamir bekliyorum."

Isak onu sırtından alkışladı. "Bu sen oluyorsun, Papaz Yardımcısı. Başlayın."

Ona vurma. Hadrian hangisinden daha çok nefret ettiğini bilmiyordu. Bu karmaşadan mı yoksa kazara taktığı o aptal takma isminden mi? Sayısız gerçek isminden hiçbirleriyle ilgisi olmayan bir takma ad kullanıyordu.

Ama Isak sorduğu anda Vicar ağzından kaçırmişti. Sadece Nero'nun kullandığı bu saçma lakap için kardeşine lanet olsun.

Şimdi onunla sıkışıp kalmıştı.

En azından Hady demedin.

Evet, ondan daha çok nefret ediyordu.

İnanamayacağı kadar sinirlenmiş bir halde Isak'ın ortadan kaybolmasını bekledi. Sonra yalnız olduğundan emin olmak için etrafına bakındı.

Evet.

"Bulaşıkların yapılsın mı, sürtük?" Parmaklarını şıklattı ve bulaşıklar yıkanmış ve kurutulmuş olarak yerlerine yerleştirildi.

Kardeşi, güçlerini bu şekilde herkesin içinde kullandığını görseydi onu öldürürdü. Bu kadar önemsiz bir şey için boş ver.

Ama güçlerini kullanmak ona düşük dereceli bir baş ağrısı verse bile, kalan azıcık gençliğini bu kadar tatsız bir şey yaparak harcayacak değildi.

Hadrian saklanmaktan ve kendisine ne yapması gerektiğinin söylenmesinden bıkmıştı.

Nasıl yaşanır . . .

Kendisini baskı altında tutan bir efendisi olmadan yaşamak istiyordu.

Aptal olma. Güçlerini kullanırsan ölebilirsin. Etrafında kimin olduğunu ya da ne tespit edebileceklerini asla bilemezsin.

Sıradan bir insan gibi yaşa Papaz, yoksa ailemizdeki diğer herkes gibi ölürsün.

Acı ve sefalet içinde.

Nero bunu ona o kadar sık söylemişti ki, artık sürekli aklından geçiyordu. Doğrusu, ağabeyinin bunu alnına dövme olarak yaptırmamış olmasına şaşırılmıştı.

Cidden mi? Nero'nun onu terk ettiği bu durgun su deliğinde ne tür bir bela bulabilirdi?

Gitmeli ve arkama bakmamalıyım.

Tabii bu sadece Nero onu bulup kışına tekme basana, sonra da onu daha da kötü, daha uzak bir cehennem çukuruna sürükleyene kadar işe yarayacaktı. Uzun zaman önce öğrendiği bir ders.

Büyük kardeş oyun oynamazdı. Gezegenleri savaşla yok edildiğinde ve ırkları yok olmanın eşiğine geldiğinde Nero kendi hayatını riske atarak Hadrian'ı kurtarmıştı. Nero henüz katliama tanık olamayacak kadar küçük bir çocukken Hadrian'ın yürümeye başlayan kışını kurtardığı için kardeşine borçluydu ve onun için her şeyi yapardı.

Yine de Nero onu hâlâ o çaresiz çocuk olarak görüyordu.

Hadrianus kardeşinden daha iyi eğitilmiş ve herhangi bir asker kadar yetenekli olsa da, Neron pes etmeyecek ya da teslim olmayacaktı.

Nero'nun ailesinden geriye kalan tek kişi oydu ve ağabeyi tavuk yumurtadan çıkana kadar onun üzerinde oturmaya niyetliydi.

Ya da delirdi.

Çılgınlık kısmı için çok geç olabilir.

Zil sesi duyuldu.

Harika. Ön tarafta yardıma ihtiyaçları vardı. Bulaşık yıkamaktan daha çok nefret ettiği tek şey . . .

İçeri sürüklenen kimsesizlerle yüzleşmek.

Boğazında alçak bir hırıltıyla kapıya yöneldi. Sonra dondu kaldı.

Tezgâhtaki kadını gördüğünde tam bir dakika boyunca nefes alamadı. Uzun boylu, atletik yapılı ve etrafını saran hava onun

Birinin avı ya da oyuncağı olsa da, şimdiye kadar gördüğü en seksi şey olmalıydı.

Uzun, gür siyah saçları sıkı bir atkuyruğuyla pulchritudinous yüzünden geriye doğru çekilmişti. Buradan bile kuzguni saçlarıyla tam bir tezat oluşturan gümüşü mavi gözlerini görebiliyordu.

Onun tam anlamıyla şiddet yanlısı bir yaratık olduğunu anlamak için Trisani güçlerine ya da içgüdülerine ihtiyacı yoktu. Hayır, kapıları ve etrafındaki herkesi nasıl izlediğini görebiliyordu.

Tamamen
tetikte.

Tamamen
silahlı.

Sinsice dolaşan bir avcı gibi. Saldırması ya da savunması gerekirse diye zamanını bekliyordu.

Lanet olsun.

Ama bununla birlikte ağır bir ihtiyat dalgası da geldi. Onun peşinde miydi? Pek çok kişi denemişti.

Kıçına dikkat et, evlat.

"Papaz!"

Isak'ın keskin çağırısı ona ne yapması gerektiğini hatırlattı.

Bir e-pad kaparak, başkası ondan önce davranmadan ona doğru yöneldi. Eğer o bir düşmansa, onu yakınında tutması gerekiyordu.

"Tabletiniz bozulmuş."

Ona kaşlarını çattı. Ve o gözler ona döndüğü anda, orada gördüğü gizli acının içinde kayboldu. Ruhunun derinliklerinde dolaşan gölgeler.

"Pardon?"

Sözlerini algılaması bir saniyesini aldı. Çenesini sallayarak önündeki kirli e-pad'i gösterdi. "Bu çalışmıyor. Sipariş vermek için buna ihtiyacınız olacak." Elindeki defteri ona uzattı ve parmaklarının yumuşaklığını hissetti.

"Papaz!"

Güçleriyle Izak'a çelme takmak isterken, kendini öyle olmaya zorladı. Eğer o bir paralı asker ya da suikastçıysa, ihtiyacı olan son şey kendini ifşa etmektir.

Lütfen öldürmem gereken biri olma.

Bir , insanların arkasından gelmesinden gerçekten bıkmıştı.
Bir başkası için . . .

O kadar uzun zamandır istediği şeyin özüydü ki bu hissi unutmuştu bile. Sert, güzel. Kendinden emin.

Ve görünüşüne bakılırsa, yetenekli.

Başka bir hayal kırıklığı olma. "Garsonun altına nokta altı yazın, getireyim."

"Teşekkürler."

Başını ona doğru eğerek, gelmekte olan siparişleri almaya ve onları belirlenen masalara götürmeye gitti. Ama gözünü ondan ayırmamaya özen gösterdi.

Sadece tehdit olabileceği için değil, önemli biri olmamasını istediği için.

Onun için önemli olabilecek biri hariç.

* * *

Jayne, muhteşem garsonunun siyah bir sırt çantasını baktığı tezgâhın arkasına bırakıp gidişini izlerken kaşlarını çatı.

Bu kadar kolay olamaz.

Şansı hiç yaver gitmedi.

Yine de o eşleşt ve Fotoğraf ve Açıklama
. onu Hedef.

Son derece uzun, yağsız kaslar . . .

Ve delicesine yakışıklı.

Evet, tamam, bu son kısım adamın tarifinin bir parçası değildi ama fotoğrafı arama emriyle birlikte gelir gelmez bunu not etmişti.

Dürüst olmak gerekirse, bu fotoğraf onun hakkını vermiyordu. Mavi gözlerindeki muzip ışığı yakalayamamıştı. Zekasını. Ya da sanki herkesten sakladığı bir sırrı varmış gibi dudaklarını büküşünü.

Uzun kahverengi saçları omuz hizasında bir atkuyruğuyla yüzünden geriye doğru toplanmıştı ve bu normalde onu soğuturdu. Yine de bu görünüşü işe yaramıştı.

Eski püskü şıklık.

Ne yazık ki, onunki gibi bakışlar normal değildi. Yüzündeki gülümseme kadar nadirdi.

Ona bir deri gibi yapışan muhteşem auradan bahsetmeye gerek bile yok. O ağır ağır ilerleyen zarafet. Aristoların nesi vardı da hepsi aynı yürüyüşe ve kasıtlı tavırlara sahipti? Sanki genetik olarak kodlanmış gibiydiler.

Ve hedefi, garsonların ve müşterilerin çoğunun birkaç yıldır yıkanmadığı bu pis lokantada göze çarpıyordu.

Millennia.

Evet. Onun gibi üremek kesin bir şeydi.

Jayne, garsonun daha genç bir versiyonunun fotoğrafının yer aldığı cep telefonunu çevirdi.

Kesinlikle o. Ama zengin bir aristo neden böyle pis bir bok çukurunda çalışsın ki? Burası normalde sık sık gittikleri playboy tatil yerlerinden çok farklıydı.

Yine de zengin insanlar her zaman tuhaf şeyler yapardı. Eve onları akla gelebilecek en beklenmedik yerlerde bulmuştu. Tuhaf fetişler.

Bazıları sadece gecekondulaşmanın heyecanını yaşamak istedi.

Neyse ki kız kardeşinin acayip derecede isabetli yüz çarkı programı onu burada bulmuştu. Teknoloji söz konusu olduğunda, bu dünyada çok az insan vardı.

Eve'den daha iyi bir evren, özellikle de sistemi Jinx'in izniyle yasadışı bir Lig beslemesiyle güçlendirildiğinden beri.

Ve sen bunu neredeyse görmezden geliyordun.

Jayne pis dalış deliğinin etrafına baktı. *Tabii ki baktım.* Burada tatil yapmak isteyebileceğini hayal edebildiği tek şey bir hamamböceği idi.

karışık ve onu ailesine geri vermek için imzaladığı sözleşmeyi gözden geçirdi. Belki de bir şeyleri yanlış okumuştı. Ama gözden geçirirken, son birkaç saat içinde güncellendiğini fark etti.

Bu artık basit bir geri alma işlemi değildi.

Alexios Hadrian Vicarius Scalera.

Dökül-öldür.

Birinin kontratı almak için imza attığını gördüklerinde gelmiş olması gereken o acımasız emirle kalbi durdu.

"Ne oluyor be?" İhraççı onu mümkün olan en acımasız şekilde öldürtmek için para ödemişti. Sadece ölmesini istemiyorlardı. Önce işkence görmesini, sonra da vahşice infaz edilmesini istiyorlardı.

O ne yapmıştı?

Neden biri ondan bu kadar nefret etsin ki?

Birinin bir arama emrini atandıktan sonra değiştirmesi alışılmadık bir durum olmasa da, normalde bundan çok daha kurnazca davranırlardı. Daha fazla para. Emri verenin istediği bir şeyi teslim ederseniz bonus ödeme.

Ancak küçük bir arama emri için birini kandırmak ve ardından bunu acımasız bir infaza dönüştürmek

Bu nadiren yapıldı. Bunun en büyük sebebi, yakalamak ve infaz etmenin iki farklı beceri seti olması ve onun gibi yakalayanların normalde öldürmek istememesiydi.

Adam yakındaki bir masaya iki tabak bırakırken başını kaldırıp ona baktı. Davranışlarının aksine, kıyafetleri muhteşem görünmüyordu. Yırtık pırtıktı. Yıpranmışlardı. Ayakkabıları bile eskilikten aşınmıştı.

Çok normal
görünüyordu.

Normal
görünüyordu.

Görünüş aldatıcıdır.

Bunu herkesten daha iyi biliyordu. Bu, kız kardeşinin birçok hedefine karşı kullandığı bir şeydi. Eve, efsanelerdeki acımasız paralı asker Yıkıcı Eve gibi değil de se- duktif bir vampir gibi görünerek içeri giriyor, sonra da onu zararsız bir oyuncak sananların kalbini söküp alıyordu.

Hala . . .

İnanılmaz boyuna rağmen hedefi genç görünüyordu. Ondan çok da büyük değildi. Böyle korkunç bir ceza için çok gençti.

Senin işin sorgulamak değil.

Kız kardeşi de böyle söylerdi. Onlar paralı askerdı. *İşi yaparlardı. Çabuk yap. Paranı al.*

Av yok. Ödeme yok.

Ama o Eve değildi. Vahşeti kız kardeşinin yaptığı gibi bölümlere ayıramazdı.

Elbette, biri onu öldürmeye kalkarsa canını alabilirdi. Bu bir şeydi.

Ödeme için rastgele bir hayat almak . . .

O kadar soğukkanlı değildi ve olmak da istemiyordu. Dürüst olmak gerekirse, bildiği sevgi dolu kız kardeşi ile Eve'in olabileceği acımasız katili uzlaştırmakta zorlanıyordu.

Ama sözleşmeyi o yapmıştı. Kabul edildiğinde, onun olacaktı.

Ya öldür ya da öldürül.

Jayne bunu başaramazsa, iki suikastçı daha . Biri onu öldürmek için.

Biri onu öldürmek için.

Ben ne yapacağım?

Jayne, ekranına bir gölge düştüğünde kız kardeşine mesaj gönderebilmek için telsizini yeni değiştirmişti. Savaşa hazırды, hedefini karşısında bulmak için başını kaldırdı.

"Menüde sorun mu yaşıyorsunuz?"

Başını iki yana salladı. "Kız kardeşime mesaj atıyorum."

"Ah. Sizi yalnız bırakayım. Sorunuz olursa bana haber verin. Ben olsam deniz ürünlerinden kaçınırdım. Sığır eti . . . temel olarak herhangi bir et. An- darion ya da Phrixian değilseniz tabii. O piçler her şeyi yiyebilir."

"Papaz! Kaldır kıcını da buraya gel!"

Jayne dişlerini sıktı. Harika. An- darionlardan nefret eden başka bir pislik daha. Düşündüm. Bu yüzden o ve Eve, içlerinde bir damla Andarion olduğunu kimsenin bilmediğinden emin olmak için her zaman çok dikkatliydi.

İnsanlar büyükannelerinin mirasını bu onlar için hiçbir zaman iyi olmadı.

Jayne onun, oyalandığı için kendisine bağarmaya başlayan bir insana doğru yönelmesini izledi.

Tamam... Köhne, geri kalmış bir delikte çalışan ve köylülerin onu cezalandırmadan bağırıp azarlamasını sağlayan bir prens.

Biri takma isim kullanıyor. Spill-Kill emri ile. Bir şeyler uyuşmuyordu.

Ama daha fazla düşünmeden sağındaki adamın silahını çektiğini gördü.

Hedefine nişan alırken gözlerindeki kana susamışlığı fark etmemek mümkün değildi.

Bu da ne ?

Bu onun hedefiydi!

Hiç düşünmeden kendi blasterını çekti. "Bırak onu!"

Suikastçı ona doğru döndü, sonra dürbününü kafasına doğru kaydırıldı.

Tıpkı Eve'in ona öğrettiği gibi, ilk o ateş etti ve tereddüt etmeden. Hedefi tam gözlerinin arasından vurulduğunda geri tepme sesi içinde yankılandı.

Tek atış. Tek bir
ölüm. Soru sormak
yok.

Etraflarında bir kargaşa patlak verdi. İnsanlar ve uzaylılar çığlık atıp kapıya doğru koştular.

Sahibi ve hedefi hariç.

Hedefi, sırt çantasını düşürdüğü bara doğru ilerlerken onu dikkatle izledi. Bar sahibi hasar, kan ve katliam hakkında çığlık atmakla meşguldü.

Jayne onları görmezden gelerek diğer suikastçıya doğru ilerledi ve onun yanında diz çöktü. Silahını ona doğrulttuğundan emin olduktan sonra nabzını kontrol etti.

Ölmüştü.

Ama insan asla çok dikkatli olamaz.

Telsizini bulana kadar ceplerini karıştırdı. Hâlâ incelemekte olduğu sayfadaydı.

Hedefi için *arama* emri.

Hadrian'ın neye baktığını anladığında gözlerinin açıldığını gördü.

Sonra bakışları aralarında duran suikastçının blasterine gitti.

"Yapma," diye uyardı.

O daha kıpırdayamadan, üç kişi silahları hazır bir şekilde lokantaya daldı.

İlk başta onların yerel kolluk kuvvetleri olduğunu düşünmüş.

Yanlış.

Ayaklarının dibindeki adama baktılar, sonra ateş açtılar. Sadece hedefine değil, ona da.

Jayne lanet okuyarak harekete geçti. Silahına davrandı ama silah yerden hedefinin eline doğru uçtu, aynı anda sırt çantası da tezgâhın arkasında düşürdüğü yerden fırladı.

Yeni gelenlere ateş etmeden ve hedefini korumak için hareket etmeden önce bunu fark edecek zamanı bile olmamıştı.

Hadrian, kendisine ateş edenlerle birlikte tezgâhındaki kadını da öldürmeden önce durakladı.

Bir dakika önce yaptığı gibi ve bilemediği nedenlerden dolayı onu diğerlerinden koruyordu.

Sersemlemiş bir halde sırt çantasını silkti.

Öldür onu. Riske .

Bu içgüdü onun içine işlemişti. Nero tereddüt ettiği için onun kıcını tekmeleyecekti. Herkes bir düşmandı ve kimseye güvenilemezdi. Hayatı ona başka bir şey öğretmediyse bile bunu öğretmişti.

Güven aptallar ve kaybedecek bir şeyi olmayanlar içindir. Ve bu ailemize her şeye mal oldu.

Tek bildiği, kadının bir Metamoran ya da Chiller ya da çok daha kötü bir şey olduğuydu.

Gömleğinin önünü tuttu ve onu öne doğru çekti. "Hadi. Arkada bir nakil aracım var."

İlk başta hareket etmedi.

Ta ki omzuna bir el ateş edip başka bir suikastçıyı öldürene kadar.

"Salak! Yap. Sen. İstiyor musun. İstiyor. Ölmek mi?"

Kızın öfkeli, kesik kesik sözleri onun sersemliğini dağıttı. Ölmekten endişe ettiğinden değil. En azından burada değil. Ya da şimdi. Ama onu merak ediyordu. "Yolu göster."

Çenesini hızlıca sallayarak mutfağa doğru yöneldi. "Arka kapı-"
Isak'ın asma kilitli tuttuğunu söylemesini bitiremeden vurarak açtı.
Sanırım patronu bunu hesaba katmamıştı.

Sinirli bir yüz ifadesiyle ona ters ters baktı. "Biraz daha yavaş hareket edebilir misin?"

Dürüstçe mi? Evet.

Adam onun yanından geçerken kadın yeniden doldururken ne diyeceğini bilemedi.

Ona hırladı. "Nakil. Şuraya. Hayatın tehlikeydeymiş ve insanlar bize ateş ediyormuş gibi hareket et!"

"Ben gidiyorum."

"Biraz daha hızlı, serseri."

Sabırsızlığı onu eğlendirdi.

Peşlerindeki suikastçıların sayısı bunu göstermiyordu. Ara sokağı zar zor geçmiş, sırt çantasını omuzlarından silkmiş ve iki el ateş edilmeden önce küçük, paslı hurdaya binmişti. "Buranın güvenli olduğuna emin misin?"

Kayarak içeri girdi, ona ters ters baktı, sonra gaza bastı ve ateş eden uzaylının üzerinden geçti.

Sanırım o araba kullanırken dışarıda olmaktan daha güvenli. Kemiklerin çıtırdama sesiyle irkildi, sonra direksiyonu kırıp onu neredeyse koltuğuna doğru savururken kendini zor tuttu. "Sana araba kullanmayı kim öğretti?"

"Hiç kimse." Pencereden dışarı fırladı.

"Ehliyetiniz var mı?"

"Bu gezegende değil."

Harika.

Hadrian, başka bir araca çarptıktan sonra neredeyse kapıdan çıkma hatasını yapan bir yayaya çarpacaktı.

yanlarından geçerken.

Kaldırımında.

Sırt çantasını göğsüne bastırdı. "Nereye gidiyoruz?" "Tercihen kimsenin bize ateş etmediği bir yer." Arabanın düğmesine bastı.

Frenler.

Ön cama çarptı ve küfretti. "Sen ne-"

"Sh!" Eliyle yukarı doğru işaret etti. "Drone," diye kelimeyi ona doğru mırıldandı. Dişlerini gıcırdatarak yukarı baktı ve onu gördü.

Sonra stu-

yapabileceği en önemsiz şey . . .

Güçleriyle onu patlattı.

Jayne çalıntı aracının kaputunun üzerinden kıvılcımların yağmasını izlerken nefesini içine çekti. Evet, dövüş sırasında blaster'a dokunmadan alıp sırt çantasını çağırdığında onun ırkından şüphelenmişti ama her şey o kadar hızlı gelişmişti ki bunu hayal ettiğini ummuştı.

Bunu yanlış anlamak mümkün değildi. "Sen Trisani'sin."

Onun bakışlarıyla karşılaştığında tek kelime etmedi. Gözleri, yok olmanın eşiğine kadar avlanmış bir ırkın mirasına ihanet eden kusursuz bir parıltıyla parlıyordu.

Kahretsin.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Eğer bir Trisani birinin ölmesini istiyorsa, beyni kafatasının içine yerleştirebilirdi. Kalp krizine neden olabilir. Kelimenin tam anlamıyla birinin ölmesini isterse ölürdü.

Trisani tüm suikastçıları yenen .

Başka hiçbir ırk onlara karşı duramamıştı. Psionik yeteneklerini köreltecek ciddi bir teknoloji olmadan.

Bu da onun hakkında her şeyi zaten bildiği anlamına geliyordu. Onun düşüncelerini ondan daha iyi biliyordu.

Çifte bok . . .

İçgüdüsel olarak ellerini kaldırdı. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Beni neden kurtardın?"

Jayne bu soru karşısında dondu kaldı. Sonra onun daha önceki sorusunu hatırladı. "Nedenini bilmiyor musun?"

Bakışlarını daralttı.

Cevap dank edince çenesi gevşedi. "Aklımı okuyamazsın, değil mi?"

Hadrian, diğer insanlardan kurtulduklarında öğrendiği tek şeyi fark ettiğinde sırt çantasındaki tutuşunu sıkılaştırdı. Kafasının içindeki her sesi tanıyacak mutlak netliğe ve alana sahip olduktan sonra.

Her şüphe. Her korku.

Nefret ettiği, genellikle kendi düşüncelerinin önüne geçen o iğrenç müdahaleler dışında hiçbir şey duymamıştı.

Ondan tek bir fısıltı bile gelmedi ve bu son derece rahatsız ediciydi. Anormaldi. Sadece ağabeyi düşüncelerini ondan bu şekilde saklayabiliyordu.

Ama bunu daha önce hiç bir yabancı yapmamıştı.

Bu Nero'nun onu uyardığı bir şeydi. Nadir, neredeyse imkânsız ve duyulmamış bir şey. Okuyamadıkları o bir avuç yaratık. *Clusas*.

Oysa Hadrian daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı. Onların Nero'nun kendisini korkutmak için uydurduğu başka bir tür cin olduğuna inanmıştı.

Görünüşe göre, onlar

gerçektir. Ve o da onlardan

biriymiş. Düşündüm.

Dişlerini sıktı. "Seni öldürmek için aklını okumama gerek yok. O yüzden soruma cevap ver."

"Buraya seni incitmeye gelmedim." "O

zaman ne istiyorsun?"

"Emrim sadece seni ailene geri götürmek içindi."

Bununla ilgili bir sorun vardı. "Ailem öldü." Ve ölmemiş olan tek üye, onu "güvende" tutmak için buraya bıraktığı için tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Yani Nero'nun onun peşinden başka birini göndermiş olmasına imkân yoktu.

Arama emri çıkartmayı boş ver.

Bu hayatımda duyduğum en aptalca sistem. Bunu bulmayı barbarlara bırakın.

Nero'nun kısa ve öz konuşacağına her zaman güvenebilirdi. . . Ve acı.

"İmzaladığım emre göre değil. Ailen seni geri istiyor." Jayne ana yoldan sapmadan önce sokağa bir göz attı. "Bak, seni kız kardeşime götüreyim ve bu işi çözelim."

Hadrian kola uzandı.

"Orada tek başına fazla uzağa gidemezsin."

O da böyle düşünüyordu. "Neler yapabildiğime şaşıracaksın." Kısa bir kahkaha attı. "Eminim haklısındır. Trisani'ler harika olmalarıyla tanınırlar." Gülümseyerek, onu olmaması gereken bir şekilde etkileyen bir bakış attı. Vücudunun, peşinden gönderilmiş bir kadını arzulamasının ne kadar uygun bir zamanlama bahsetmeye bile gerek yoktu. Düşünceleri onu içine çekmeden önce onları geri çekmeliydi. ciddi bir sorun.

"Adım Jayne. . . Erixour. İkimiz de beynimi eritebileceğini biliyoruz, bu yüzden neden biraz burada kalmıyorsun ve neler olduğunu öğrenelim, tamam mı?"

İtiraf etmekten ne kadar nefret etse de, kadın haklıydı. Onu bir hapsiriktan başka bir şeyle öldürebilirdi.

Güçlerini böyle bir şey için kullanması onu bir, belki de iki gün alçaltırdı ama bunu bilmiyordu. Kimse bilmiyordu.

Güçlerini kullanmanın onlara ne kadara mal olduğunu. Bu pek de övündükleri bir şey değildi.

Ya da hayatları pahasına korudukları bir zayıflık olarak yayınladılar. Ve hiçbir Trisani aynı şekilde etkilenmedi.

Bazıları hiç etkilenmedi.

Şu anda kafası o lanet drone, blaster'ı kapmak ve bulaşıkları yıkamak yüzünden onu öldürüyordu.

Saldırıya uğrayacağını bilseydi, güçlerini önemsiz bir iş için bu kadar dikkatsizce kullanmazdı.

Dürüst olmak gerekirse, iyileşmek için biraz kestirmeye ihtiyacı vardı.

Haklı olduğu için Nero'ya lanet olsun. Güçlerini bu kadar önemsiz bir şey için kullanması aptalcaydı. Haklıydı.

Ama bu ölüm kalım meselesiydi.

Hayatta kalmak için ne yapması gerektiğine bağlı olarak, kolayca düşebilir ve onların merhametine kalabilirdi. Ve en üzücü kısmı? Onu uçurumun kenarına neyin ittiğini bilemezdi. Bazen güçlerini kullanabilirdi ve bu ona hiçbir şeye mal olmazdı.

Diğer zamanlarda . . .

Basit bir şey yapıp bayılabilirdi. Nero bunun genç olmasından kaynaklandığını iddia etti.

Hadrian gerçeği bilmiyordu. Tek bildiği gerçekliğin berbat olduğuydu.

Ne yapacağını düşünürken Jayne'i inceledi. Fiziksel olarak onun yaşlarında görünüyordu.

Ama onda yaşının ötesinde yaşadığını gösteren bir hava vardı. Yaşıtı birinin sahip olmaması gereken deneyimlerden gelen bir sertlik.

Bu yüzden aynaya bakmaktan nefret ediyordu. Tek gördüğü, Hadrian daha küçük bir çocukken kardeşinin hayatını kurtardığı günden beri tekmelenen yaşlı bir adamdı.

Sana zarar vermek isteseydi, seni kurtarmazdı.

Bu mantıklı görünüyordu. Ama insanlar o kadar hainlerdi ki mantık nadiren işe yarıyordu. Günün sonunda, birilerine olabildiğince fazla zihinsel acı çektirerek eğleniyormuş gibi görünen yalancı minsid snipes'lardı.

Eğer o da onlardan biriye.

Onu bir kamu hizmeti olarak öldürecekti.

Hadrian kolu bıraktı. ". Bir dakika kalacağım.

Bana ihanet ediyorsun ..."

"Beni öldüreceksin. Anladım." Taşımayı tekrar başlattı.

Kadının niyetinden hâlâ emin olmayan adam, kucağındaki sırt çantasını düzeltti. "Gerçekten öldürme emri almadın mı?"

"Hayır." Çenesini sallayarak aralarındaki koltuğun üzerine koyduğu küçük çantaya baktı. "Orijinal kontratıma bakıp görebilirsiniz."

Teredditle elini çantasının içine soktu ve telsizini çıkardı. "Kod?"

Parmağını ekrana dayadı.

Okuyamadığı bir sürü ıvır zıvırla dolu bir ekran gösterecek şekilde aydınlandı. "Ticaret lisansı," dedi nakliye aracını en yakın iniş pistine doğru çevirirken.

Sonunda ekranda Universal dilinde yazılmış imzalı bir arama emri gösterildi.

Hadrian onun sözleşmesini taradı. Haklıydı. Tek yaptığı onu içeri almaktı. "Sen lisanslı bir bağlayıcı ve *suikastçi* mısın?"

"Evet."

İlginç. Birlik'in ajanları olmadıkları sürece, çoğu daha yaşlı olma eğilimindeydi. "Bunun için biraz genç değil misin?"

Telsizini elinden çekerken gözlerinde parlayan acıyı kaçırmadı.

"Bu seni ."

"Arama izni almak için yalan söyleyen biri için beni avlıyorsunuz. Bu da her şeyin benimle ilgili olduğunu gösterir." Kadının telsizini tekrar çantasına sokmasını izledi.

". "

Evet, biliyordu. Ama ona başka bir sorusu daha vardı. "Peki, asıl sözleşmen öldürme emrine çevrilirse ne olur?"

Cevap verdiğinde sesi düz ve duygusuzdu. "Eğer seni öldürmezsem, beni öldürecekler."

Mantıklı. Arama emirleri hakkında bildiklerine bakılırsa, bir suikast emri verildiğinde suikastçı ya emri tamamlıyor ya da işine son veriliyordu.

Onun koluna dokundu. "Ama ben bir katil değilim."

"Evet, doğru. Lokantadaki ceset sayısını ve ehliyetinizi gördüm."

Ona ters ters baktı. "Ben bir askerim Hadrian. Bu lisans, kendi hayatımı ve sevdiklerimi koruduğumda beni suçlamalardan korumak içindir. Bu soğukkanlı bir cinayetle aynı şey değil."

Tartışmak istedi ama kadın haklıydı. O da kendi payına düşen canı almıştı. İsteddiği için değil.

Çünkü yoktu.

Öldür ya da .

Evren berbattı ve evrende yaşayanlar onun huzur içinde, kendi müdahalelerinden uzak yaşamasına izin vermeyi reddediyorlardı. Er ya da geç, birileri onun için geliyordu.

Dürüst olmak gerekirse, birinin ona bir kez olsun gerçek ismiyle hitap etmesi iyi hissettirdi. Nero bile birinin duymasından korktuğu için artık bu ismi kullanmıyordu.

Ama peşinden gönderilen lisanslı bir suikastçıya nasıl güvenebilirdi ki?

Dediği gibi, eğer onu öldürmezse, onu öldüreceklerdi.

Öldür ya da öldürül. Bu dünyada her şey bu kadar basitti. Bu kadar acımasız.

Telsizi çaldı. Aramayı cevaplamak için kulağına dokundu. "Evet?"
Hadrian farkında olmadan diğer uçtaki kadın sesini duyabiliyordu.

"Jaynie? İyi misin?"

"İyiym."

"?"

Jayne ona baktı. "Keşke olmasaydım dediğim yerde."

"Bana kaçamak cevaplar verme, seni küçük sürtük! Neredesin sen?"

Çenesinde bir tik başladı. "Birinin bana kolay olacağını söylediği hedefi ele geçirdim. İkimiz de mutlu değiliz, sorduğun için teşekkürler. Ben kendime gidiyorum-"

"Olduğun yerde kal. Şimdi!" "Ne?"

Jayne frene bastı.

"Killamon az önce hedefinizin peşinden bir grup pisliğini gönderdi. Birkaç dakika önce haber aldım. Yolunda dur. Seni ben sandı ve savaş uçağını takip etti. Hangarda sana saldırmak ve hedefini ele geçirmek için bekliyorlar. Sana verdiğim telsizi kullanıyor musun?"

"Evet."

"Tamam. Bir delik bul ve orada kal. Jinx yolda, ben de hemen arkasıdayım. Geri alınana kadar alçakta kal. Seni bulup ." Hadrian onun kulağına vuruşunu izledi ve tiksintili bir iç çekti. "İşte bu harika.

Bu kolay görevi kabul et Jaynie," diye alay etti falsetto sesiyle.

"Uykunda bile yapabilirsin. Hiç sorun değil. Merak etme." Elini direksiyona vurdu.

"Çok teşekkürler, seni minsid harita!" "Kötü bir gün mü geçiriyorsun?"

Jayne bu sakın ve tarafsız soru karşısında donakaldı. Sorunun hedefinden gelmiş olması onu anında başarmıştı. "Sanırım seninki kadar kötü değil, değil mi?"

"Sanırım bu değişir."

"Açık mı?"

Başını ön camın onun tarafına doğru eğdi. "O piçin doğru olup olmadığı. Ve eğer benden önce sana çarparsa."

Suikastçının onu hedef aldığını görünce lanet okudu. Hiç düşünmeden gaza bastı ve doğruca ona doğru koştu.

Suikastçının yüzü silahını ateşlerken soldu, sonra da kaçmak için döndü.

Jayne onu ezip geçerken hiç merhamet göstermedi. "Güzel."

Ona ters ters bakarak aracı vitesine taktı ve suikastçının üzerine yürüdü. "Benimle uğraşma. Kötü bir ruh halindeyim."

"Anlayabiliyorum." Hadrian ilerlerken aldığı ek darbeye irkildi ve tekrar suikastçının üzerinden geçti. "Biliyor , nasıl bir pislik olduğunu ve son görevinde iki çocuğu öldürdüğünü bilmesem o adam için üzülürdüm."

"Aferin sana." Gaza bastı ve yan sokağa yöneldi. "Bilgi almak için insanların kafalarını karıştırırken, burada saklanabileceğin güvenli bir yer biliyor olamazsın, değil mi?"

"Yaşadığım bok çukurunu önerirdim ama muhtemelen şimdiye kadar bulmuşlardır."

"Büyük ihtimalle. Sık sık gittiğiniz başka bok çukurları var mı?"

"Pek sayılmaz. Kural olarak bok çukurlarından uzak durmaya çalışıyorum. Genel olarak hayatım sıkıcıdır."

Bir kez daha frene bastı ve ateş açtı. "Ben öyle demezdim, serseri. Seni tanıdığım on beş saniyeden beri oldukça gergin görünüyorsun."

"Sizin gibilerden birinin ara sıra ölüme yakın ziyareti dışında ... oldukça rutin."

"Mmm. Söylemiyor musun?" Silahını yeniden doldurdu ve başka bir ara sokağa girdi.

"Ben söyledim. Bu onu doğru yapmaz." Ona göz kırptı. "Bunlar sadece bir gün gerçek olabileceği umuduyla kendime söyleyip durduğum yalanlar. Ne yazık ki, bu şekilde koşmak benim normalim."

Jayne onu ve gözlerindeki öfkeye meydan okuyan o umursamaz tonu ne yapacağını bilemiyordu. Bütün bunlardan o da en az kendisi kadar nefret ediyordu. "Beklediğim gibi biri değilsin."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Güvenli bir yer bulmak için caddeyi tararken daha sakın bir şekilde sürdü. "Senin de anne ve babanın kredileriyle tatile çıkan şımarık bir aristo olduğunu düşündüm."

"Bunlardan çok , değil mi?" "Hayır. Kız kardeşim aldı."

"Ah."

Ona kaşlarını çatı. "Her zaman böyle mısın?"

"Hayır. Bazen uyuyorum."

Anlayamadığı nedenlerden dolayı, onu garip bir şekilde çekici buluyordu.

Ve bu onu rahatsız ediyordu. Nefret ettiği kariyeri ve pek de parlak olmayan çocukluğundan taşıdığı yükler yüzünden, erkeklerden uzak durmak için elinden geleni yapıyordu.

Kimseyle ilişki kurmaya çalışmasına bile gerek yoktu. Ellерinde tuttuğu kanı kim görmezden gelebilirdi ki? Bir an için bile olsa bir prensin gelip onu kurtaracağını düşünecek kadar basit fikirli bir aptal değildi.

Hayır. Geçmiş için çok acımasızdı.

Sadece Eve'e bak.

İstediği son şey, Birlik'in gazabını üzerine çekebilecek bir adama aşık olmaktı.

Ve kariyerinin onu buluşturduğu erkekler .. . Yalnız kalması daha iyiydi.

Jayne, Hadrian'ın aralarındaki koltukta duran blasterına baktığını gördü. "Hiç silahın var mı?"

"Sadece büyüleyici zekam ve şeytani yakışıklılığım."

Bazı yerlerde ihtiyacı olan tek şey buydu. Ne yazık ki burası onlardan biri değildi.

... hariç.

"Daha önce zekânla yaptıklarını gördüğüm kadarıyla ... oldukça ölümcül."

Dilini şaklattı ve göz kırptı. "Doğru. Trisani olmak berbat bir şey değil ve lokantadaki arkadaşımızdan el koyduğum blaster hâlâ bende. Ve iki hançerim."

"Gerçekten mi?"

Hadrian başını salladı. "Her zaman iki gizli silahın vardır."

Bu konuda haklıydı. "Bulmaları için bir tane."

"Ve bir tane de saklamak için."

Jayne iyi eğitilmiş olduğu için ona destek verdi. "Bunu bildiğini unutmayacağım."

"Aynen."

Bir çöpü ve yanında uyuyan evsiz bir kadını kaçırmak için direksiyonu kırdı. "Peki neden sana bu kadar büyük bir darbe vuruldu? Kimi kızdırdın?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Kendime saklamaya çalışıyorum. Tek anlayabildiğim Trisani olduğum."

Bu da onu başlı başına bir hedef haline getiriyordu. "Ama kaç kişi bunu biliyor?"

"Hiç kimse. Konuşmalarımı bu şekilde açmam ve beni tanıyacak olanlar da artık bu varoluş düzleminde değiller."

Elindeki linki tekrar ona uzattı. "Arama emrini kimin çıkardığını biliyor musun? Amcan olduğunu iddia ediyorlar."

İsmi görene kadar ekranı kaydırıldı. "Anicetus diye birini hiç duymadım. Kim olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Taşıttan kurtulmamız gerek." Jayne bir ara sokağa girdi ve aracı hızla kapattı. Eşyalarını topladı, dışarı çıktı ve Hadrian'ı beklemeye başladı.

Tam katılmıştı ki arkasında bir varlık hissetti.

Jayne saldırmak için hamle yaptı ama onlara kimin saldırdığını anlayamadan Hadrian elini uzattı.

Adamın elindeki patlamanın bir elektrik akımı gibi etrafındaki havada dalgalandığını hissetti. Kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Etkileyici olan kısmı bu değildi.

Gerçek şu ki, saldırganı havaya kaldırdı ve duvara çarptırdı.

Ve o değildi.

Tespit edemediği yerlerden iki keskin nişancı daha düştü.

Kahretsin... *bunun* muhatabı olmayı hiç istemezdi. "Etkileyici."

Hadrian tıslarken ve nakil aracına doğru sendelerken konuşmadı.

"İyi misin?" Jayne hemen onun yanına koştu.

Burnu kanıyordu ve ellerinin titrediğini fark etmemişti.

Kafasını temizlemek istercesine sallayarak sırt çantasını kendine doğru çekti. "Buradan çıkmamız gerek. Daha fazla kendimde olamayacağım."

Kahretsin.

İhtiyacı olan tek şey buydu. Kendisi etraftaki en ufak tefek kadın olmasa da, adam dev gibiydi. Çok az erkek onun üzerinde yükselirdi.

Ne yazık ki, o da onlardan biriydi.

". bir yer bulalım."

Alnını silerek onu başka bir araca doğru götürdü. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Başını salladı ve bilincini kaybetmemek için mücadele ediyormuş gibi gözlerini araladı. "Başka bir iniş pisti daha var. Küçük, yoldan uzak bir iskele."

Kafası karışmıştı. "Tamam."

"Acil durumlar için orada bir dövüşçüm var."

"Neden öyle söylemedin?"

"Sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum." "Yani, şimdi bana güveniyor musun?"

Taşıyıcıyı açıp sırt çantasını içine atarken alay etti. "Başka seçeneğim yok."

Onun nasıl hareket ettiğini izledi. Adam gerçekten dengesizdi. "Arabayı sen mi kullanmalısın?"

"Hayır." Yine de sürücü koltuğuna oturdu.

Müthiş. Akli başında bir insan onu kendi haline bırakırdı. Ne yazık ki onun akli yıllar önce babasıyla birlikte banka işlerine girdiğinde trajik bir şekilde ölmüştü.

Akıl sağlığının aile ağacının köklerinde pek de derinlere inmediği gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Erixour'lar başka yetenekleriyle tanınırlardı. Mantıklı ya da zihinsel olarak dengeli olmalarıyla değil. Nesiller önce bu özelliklerinden arındırılmışlardı ve deliliklerinden zevk alma eğilimindeydiler.

Hadrian nakil aracını çalıştırırken o da yolcu koltuğuna kaydı. "Oraya varmadan önce bayılırsan ne olacak?"

"Sanırım ikimiz de öleceğiz."

Bu yersiz yanıt karşısında kaşlarını çattı. "Senden gerçekten hoşlanmıyorum."

Onları sokağa doğru savururken sırtıttı. "Çok yazık. Bence çok tatlısın."

Jayne bu beklenmedik sözler karşısında dondu kaldı. Adam ciddi miydi?

Daha da önemlisi, flört ediyor muydu? Hayatın bu yönüyle ilgili o kadar az deneyimi vardı ki, hiçbir fikri yoktu.

Ama kız kardeşi ona, erkeklerin onu yataklarına almak için Eve'e yaptıkları her türlü pisliği anlatmıştı.

Erkekler yaratıcı olabilirdi, bunu onlara verebilirdi. "Bunun bir efsane olduğunu biliyorsun."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bir kadını tehlikeye atmak ve hormonlarının yükselmesine ve azgınlaşmasına neden olmak. Gerçekten, bu bizi sinirlendiriyor."

Daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemeyen, zengin ve beklenmedik bir sesle güldü. Kahretsin, inanılmaz derecede yakışıklıydı. Gülüşü kesinlikle yıkıcıydı. "Bunu aklımda tutmaya çalışacağım." Sonra yüzünü buruşturdu ve burnundan akan kanı sildi.

Jayne onun çok acı çektiğini ve bunu saklamak için elinden geleni yaptığını fark etti. Bu, anlamak istediğinden daha fazla anladığı bir şeydi.

Asla kimsenin zayıflığınızı bilmesine izin vermeyin. Dünyaya hiçbir şey göstermeyin ve bunu size zarar vermek için kullanamamaları.

Babasının sözlerini hatırlayınca içinde bir öfke kabardı. Kimseye okula gidecek yaşa gelmeden böyle sert bir ders verilmemeliydi.

Belli ki Hadrian, onu olduğu canavara dönüştüren aynı plan üzerinde eğitilmişti.

Çantasına uzanıp bir mendil çıkardı. "Al."

Ondan almadan önce bir kez daha baktı. Şüphesiz başkalarından gelen nezaket ona olduğu kadar ona da yabancıydı. "Teşekkürler."

Arabayı sürerken suikastçılarının geri çekildiğini fark etti. Kimse onlara nişan almıyordu ve araçlarını takip eden kimseyi de göremiyordu. "Kıçımızı mı kaybettik?"

"Pek sayılmaz. Onlardan kaçınmak ve bizi korumak için kullanmamam gereken güçleri kullanıyorum."

Etkileyici. Bu yeteneğe sahip olmayı diledi. Bu onun hayatını çok daha kolaylaştırırdı. "Onları hissedebiliyor musun?"

"Ah evet." Bunu söyleme şekli aslında komikti. "Nasıl bir his?"

"Beynimde binlerce küçük sidik."

Onun kuru ses tonuna güldü. "Gerçek anlamda mı mecazi anlamda mı?" "Her ikisi de." Taşıyıcıyı beklenmedik bir şekilde salladı.

O anda, daha önce direksiyonun başına geçtiğinde nasıl hissettiğini anladı. "Gah, insanların benim hakkında şikayet etmelerine şaşmamalı. Şimdi anlıyorum."

Sanki on yıl kadar önce olması gerekiyormuş gibi görünen yıpranmış bir binanın yanında gıcırdayarak dururken yorum yapmadı. Hatta çöplerin arasında uyuklayan baygın bir berduş bile vardı.

En azından uyuyor olmasını umuyordu. Zavallı adamın görünüşüne bakılırsa, pekâlâ ölmüş olabilirdi.

Hadrian onun yanında durakladı.

Kaşlarını çatarak, adamın zavallı ruhu gerçekten yuvarlıyor olabileceğini düşündü, ta ki onu antika bir sürgülü kapıya doğru götürmeden önce adamın ceketinin içine bir avuç para sıkıştırdığını görene kadar.

Nedenini bilmiyordu ama adamın bunu yapma şekli ona dokunmuştu. Sanki iki kez düşünmediği otomatik bir alışkanlıkmiş gibi.

Çoğu insan ikinci bir bakış bile atmadan adamın yanından geçip gidecekken, canını kurtarmak için koşan Hadrian başkasıyla ilgilenmek için birkaç saniyesini ayırmıştı.

Bu çok nadir bir şeydi.

Ve olmamalıydı. Bu onun hakkında çok şey söylüyor.

Kapıyı açtı, sonra onu beklemek ve sokağı taramak için arkasına .
"Hayatın tehlikeydeymiş gibi hareket etmen gerekmiyor mu?"

Jayne, onun daha önce kendisine attığı kazığı görmezden gelerek endişeyle etrafına bakındı. "Peşimizdeler mi?"

"Henüz değil."

Ver- min istilasına uğramış pis hangarın içine eğildi. Ürpererek büyük bir fareyi tekmeleyerek yolundan çekti.

Burada uzaya çıkmaya değer görünen tek bir gemi bile yoktu. Etraflarındaki her şey, yedek parça olarak bile kullanamayacağı paslanmış hurdalardan ibaretti.

"Lütfen bana bunun bir şaka olduğunu söyle."

Sinir bozucu bir sırıtışla dudaklarını bükerek özellikle kötü görünümlü bir gemiye doğru yöneldi. "Ne? Korkaklaşıyor musun?"

Midesi bulandı. "*Bu konuya girmeyeceğim.*"

Cık cık etti . . .

Ve geçip gitti.

Bulaşıcı bir kahkaha atarak bir el tarayıcısının bulunduğu kapıya yöneldi. Adamın elini pedin üzerine koymasını ve kapının kilidini açarak savaşçısını ortaya çıkarmasını izledi.

Mütevazı ama güvenli ve temiz bir alternatifin içeriye yerleştirildiğini görünce rahatladı.

"Sen tam bir pisliksin."

yüzündeki mizah ifadesi kayboldu.

"Hadrian?"

Eliyle gözünü kapattı. "Daha dayanamayacağım." Tıslayarak dövüşçüye doğru ilerledi ve kilidi açtı. Ağırlaşan nefesiyle ona merdivenden çıkmasında yardım etti, sonra da arkasından tırmandı.

"İşte." Kilit anahtarlı sürücüyü ona uzattı.

Jayne fişi takarken, o da bağlandı.

Koltuğuna uzanan Hadrian fırlatma kodunu girdi ve motorları ateşledi. "Bunu uçurabilir misin?"

Kontrolleri gözden geçirmek için bir saniyesini ayırdı. Kendi gemisinden farklıydılar ama temelde aynıydılar. Her şey kendi gemisinin arka tarafına yerleştirilmişti. Bunun dışında her şey oldukça standarttı. Kontroller . "Evet."

"Güzel." Koltuğuna yığılıp bayılmadan önce bu kelimeyi ancak söyleyebilmişti.

Ve sadece biraz değil. Gerçekten korkutucu bir şekilde dışarıdaydı.

Vay canına. Kanopiyi kapatan Jayne kulaklığını taktı ve kalkışa hazırlandı. Yanaştığı yerle ilgili hem iyi hem de kötü olan şey kontrolörün olmamasıydı. İzin verecek ya da gitmesini engelleyecek kimse yoktu. Kimin gelip gittiğine dair hiçbir kayıt tutulmuyordu. Ama bu, her türlü trafiği kendi başına izlemesi gerektiği anlamına geliyordu ve bu geminin ne kadar hızlı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Aslında daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Dudağını ısırarak tereddüt etti. Hadrian'ın saklandığı ve avlandığı düşünüldüğünde, büyük olasılıkla hızlı olacaktı.

". Bunu yapabiliriz." Kontrolleri eline aldı ve hafifletmek için elinden geleni yaptı.

Dışarı fırladı.

Hızlı demek hafif kalırdı. Bu hızla ilerlerse, midesinin ona yetişmesi bir ya da iki haftasını alırdı. İyi haber, peşlerinden gönderilen her şeyi kesinlikle geride bırakacaklardı.

Kötü haber, üzerindeki navigasyonu okuyamıyordu. Ya da bilgisayar sistemlerinden herhangi birini.

"Hangi cehenneme gidiyorum ben?"

Dili ya da alfabeyi bile bilmiyordu. "Gerçekten mi? Bu neden Universal'da yok?"

Çünkü saklanıyor.

Kimsenin nerede olduğunu görmesini, adını ya da herhangi bir kimlik bilgisini bulmasını istemezdi.

Lanet olsun.

Gemi atmosferi rekor bir sürede ve kadar yumuşak bir şekilde geçti ki, yanmayı neredeyse hiç hissetmedi. Etkileyiciydi. Birisi sürücüyü daha önce hiç görmediği ya da hissetmediği bir şekilde modifiye etmişti; FTL sürücülerini ve uzay yolculuğunu icat Trisani'ler olduğu düşünüldüğünde bu çok mantıklıydı. Büyüleyici bir teknolojiydi. Ama başlığı ya da ayarları okuyamadığı için hiçbir şeyi sıfırlayamıyor ya da tam olarak ne yaptığını bilemiyordu.

Cidden, bu ne böyle? Nasıl böyle uçabilir?

Yanlış bir şeye çarpıp onları uzaya fırlatmaktan ya da yaşam desteğini kapatıp yeniden çalıştıramamaktan korktuğu için hiçbir şeyi sıfırlamaya cesaret edemedi.

Yardıma ihtiyacı vardı.

"Bırak bu iş yürüsün." çevirdi. Hiçbir şey ulaşmadı.

Tabii ki yok. Bir bağlantı olmadan sinyali iletecek hiçbir şey yoktu ve doğru bağlantıyı yapmak için şemalarını okuyamıyordu.

Lanet olsun.

"Tamam." Jinx'i aradı. Lig olduğu için, frekansını yakalamak için uzun menzilli yeteneklere ihtiyacı olmayacaktı. O her zaman cevap verebilirdi.

"Shadowborne. Git."

Jayne rahatlamış bir nefes verdi. "Hey. Bunun ne sıklıkta olduğunu biliyor musun?"

"Jaynie?"

"Evet." Sesinin, Jinx'in bile ayırt edemeyeceği kadar ablasınıninkine benzemesi karşısında gözlerini devirdi.

"?"

"Hadrian'ın savaşçısı. Onu fırlattım ama üzerindeki navigasyonu okuyamıyorum. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok." Konsolun bir fotoğrafını çekip ona gönderdi. "Hiç böyle bir şey gördün mü?"

Muhtemelen resim henüz gelmediği için sorusunu duymazdan geldi. "Gezegeni neden terk ettiniz? Sadece birkaç dakika uzaklıktayım."

"Benim yeteneklerimle bile çok kalındı. Yolu kapatmışlardı ve herkes onun peşindeydi. Hadrian beni savaşçısına götürdü. Tophet'i oradan çıkarmanın en iyi hareket tarzı olduğunu düşündük."

"Hedefiniz şimdi nerede?" "Baygın, koltukta." "Bu işe yaramaz."

"Hiç komik değil."

Jinx cevap vermedi. Hoşuna gitmeyen konuşmaları duymazdan gelme konusunda iyiydi ve sorulardan kaçma konusunda daha da iyiydi. "Fotoğrafi yeni aldım."

"Ve?"

"Eski bir Trisani yazısına benziyor."

Dişlerini sıktı. "Bunu söylemenden korkuyordum. Okuyabiliyor musun?"

"Hayır. Tris'i tanıyan tek kişi kız kardeşin."

Tabii ki . "Yani, bu şeyi nasıl kullanacağım konusunda bana söyleyeceğin işe yarar bir şey yok."

"En iyi tavsiye? Hiçbir şeye vurma. Ve haklısın. Bu açık bir sözleşme. Kısır bir sözleşme."

Adam Birlik sihrini kullanarak zaten bildiği bir şeyi doğrulayınca lanet okudu.

Açık sözleşmeler neredeyse yok denecek kadar nadirdi. Birlik neredeyse hiç açık kontrat vermezdi çünkü bu durum suikastçı loncalarının tek bir ödül için savaşmasına ve bunun da topyekûn bir savaşa yol açmasına neden olabilirdi. Bu da Birlik'in ya da bir başkasının isteyeceği son şeydi.

Bir sözleşme ancak bir suikastçı sözleşmeyi imzalayana kadar "açık" sayılırdı. Daha sonra o suikastçıya sözleşmeyi tamamlaması için belirli bir süre verilirdi.

Eğer hedeflerini ayrılan süre içinde öldüremezlerse ve süre sona erdiğinde hala hayattaysalar, Birlik görevinde başarısız olan suikastçı için kendi öldürme sözleşmesini çıkarır ve orijinal sözleşme bir başkasının alıp tamamlaması için yeniden açılırdı.

Eğer suikastçı hedefinin peşindeyken ölürse, sözleşme bir başkasının imzalaması için dolaylı olarak açılırdı ve genellikle Birlik bu kadar tehlikeli birinin sokaklarda kalmasını istemediği için sözleşmeye daha fazla kredi eklerdi.

Eğer öldürme emri verilen hedef, iki profesyonel suikastçıdan daha fazlasını öldürmüştse, Birlik kendi suikastçılarını gönderiyordu.

Jinx gibi askerler bu noktada devreye girerdi.

Hızlı, acımasız.

Kaçınılmaz.

Kimse bir Birlik suikastçısı tarafından avlanmaktan

kurtulamadı. Hiç kimse.

Jinx homurdandı. "Belli ki doğru kişiye rüşvet vermişler. Benim üst düzey yöneticilerim bok gibi yozlaşmış. Bunu biliyorsun."

Evet, . Birlik Başkomutanı Jinx'e dış biliyordu ve bir yıl önce onu neredeyse katlediyordu. Onunla bu şekilde tanışmıştı.

Kardeşim.

Ama bu, bunun yanlış olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"Onu öldüremeyiz Jinx."

"Eğer yapamıyorsanız, o zaman onu teslim etmeli ve bu işi bitirmeme izin vermelisiniz."

"Hayır. Bu saçmalık."

"Jayne. . . mantıklı ol." "Bu bir hayat, Jinx."

"Bu bir hedef. Bir görev. Başka bir şey değil."

Kız kardeşinin ve Jinx'in bunu nasıl yapabildiğini asla anlayamazdı. Birine bakar ve onu bir meta olarak listeden silerlerdi.

"Beni dinle küçük kardeşim, ya onun ya da senin hayatın ve ben sana daha çok bağlıyım. Birlik ikinizi de alacak ve bunu biliyorsun. Ölüm emri verildi. Onun için hiçbir çıkış yolu yok. Ve eğer bu olduğuanda orada olursan, seni de alacaklar. Bunun nasıl sonuçlanacağını biliyorsun. Takip cihazını aç ve bu işi kolaylaştır."

Akıllıca olan bu olurdu. Ancak . . .

"Başka bir seçenek olmalı." "Jayne!"

"Bana başka bir alternatif ver, Jinx. !"

Nefesinin altında ona küfrederek yorgun bir iç geçirdi. "Tek bir yolu var. Arama emrini çıkaran şerefsizi bulup iptal ettirmek."

"Bunu yapabilirler mi?"

"Evet. Ama asla yapmazlar." "Ama yapabilirler."

"Ve dev bir lav canavarı tarafından yenebiliriz, Jayne. Aslında, dev bir lav canavarı tarafından yenme şansınız daha yüksek."

"Hiç komik değilsin."

"Hayır, ben gerçekçiyim. Suikastçı üniforması ve dövmesi ile birlikte geliyor. Senin de öyle olman gerekiyor. Hayat acımasızdır ve bunu sana benim söylememe gerek yok. Sen de benim kadar korkunç şeyler yaşadın. Bir düşün Jayne. Arka koltuktaki o pisliğin senin hayatını bağışlayacağını gerçekten düşünüyor musun?"

Muhtemelen hayır. Şimdiye kadar kimse ona merhamet göstermemişti.

Yaşadığı bir avuç yıl içinde öğrendiği bir şey varsa, o da kız kardeşinden başka kimseye güvenilemeyeceğiydi. Açıkçası Jinx'e bile güvenmiyordu.

Tam olarak değil.

Herkes ihanete uğradı. Hayatta güvenebileceği tek şey buydu. Ölümden başka değişmeyen tek şey.

İnsanlar her zaman kendi çıkarlarını gözetirlerdi. Kimi incittikleri umurlarında değildi.

Ya da ne kadar kötü.

Bu, insanlığın en üzücü yanıydı.

Çocukken, öz babası hapis cezasını hafifletmek için onu satmıştı. Onun özgürlüğünü kendi özgürlüğüyle takas etmişti ve bununla bir sorunu yoktu.

En ağır ders buydu ve hâlâ içinde affetmez bir öfkeyle yanıyordu. Yıllardır ölü olmasına rağmen, yeterince ölü değildi.

Ona ve Eve'e yaptığı onca şeyden sonra olmazdı. Bazı şeyler affedilemezdi.

Kardeşin sana asla ihanet etmedi. . .

Hayır. Bir avuç yılını onu korumaya çalışarak geçirmişti. Ve Sway gerçekten yaşama şansı bulamadan ölmüştü. Yaşlanmak için bir şans.

Ama garip bir şekilde, bunu en büyüğü olarak görüyordu. Onu bu hayata terk etmişti.

Tıpkı babası ve annesi gibi onu da terk . Bu yüzden zaman zaman ondan nefret ediyordu.

Nasıl , Sway?

"Jayne?"

"Bunu yapmayacağım, Jinx." *Herkes gibi olmayacağım. Birileri doğru olanı yapmalı.*

Sadece bir kere.

"Lanet olsun!"

İletimi kesti. Doğru ya da yanlış, hayatın onu yapmaya çalıştığı şey olmayacaktı.

Kalpsiz. Acımasız. Kindar.

Ruhumu alamayacaksın. Sana izin vermeyeceğim. .

Elinde kalan tek şey buydu. kalan her şeyi uzun zaman önce ondan çalmışlardı. Çocukluğunu. Masumiyetini.

Onun adil oyun

anlayışı. Ailesi.

Ne kalmıştı?

Olmak istediği kadının solgun bir kabuğu. Umutsuzluk ve sefaletten başka bir şey hissetmek için mücadele eden bir hayalet.

Her gün uyandığında, yataktan kalkmak ve denemeye devam etmek için bir neden bulmak için mücadele etmek zorundaydı. Karanlığın onu ele geçirmesine izin vermemek için bir neden.

Tam bir aptalım.

Onu hiç umursamayan biri için hayatını riske atmak. Muhtemelen onu öldürüp bir çukurda bırakacak biri için. Bu şimdiye kadar yaptığı en aptalca şey olmalıydı. Ve yaptığı tüm aptallıklar göz önüne alındığında . . .

Çok şey anlatıyordu.

Ama günün sonunda, kendisiyle yaşamak zorundaydı. Aynadaki o yüzden kaçış yoktu. Tıpkı yüzündeki çizgiler gibi.

geçilmemelidir.

Bir kez aşıldığında onu sonsuza dek geçmişindeki canavarlara dönüştürecek çizgiler.

Ruhumu kaybetmeyeceğim. Bunu tekrarlayıp durdu. Tekrarlamak zorundaydı.

İlk kez bir cana kıydığı zamanı hatırladıkça gözyaşları birikti.

Onun için gelen piçin gözlerindeki hastalıklı parıltı. Oh, bunu hak etmişti, tamam. Ona tecavüz etmeye ve onu ölüme terk etmeye niyetliydi. Onun acısına gülmüştü ve eğer onu durdurmasaydı kim bilir kaç kişiye daha zarar verecekti.

Hala . . .

Hayatı solup giderken gözlerindeki o bakış. O günden beri aklından çıkmıyordu.

İlk aldığınızda iki kişi ölür. Öldürdüğün kişi ve eskiden olduğun kişi.

Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemiştii. Ve artık geri dönüş yoktu.

Hayat onu hiç gitmek istemediği yollara itmişti. Onu gitmek istemediği yerlere itip durdu.

"Neden savaşmaya devam ediyorum?"

Belki de Jinx haklıydı. Hadrian'ı teslim etmek ve suikastçının işini yapmasına izin vermek daha kolay olurdu. Parasını alır ve hayatını avlanmadan yaşamakta özgür olurdu.

Dudağını ısırarak telsizindeki ödüle baktı. Tonlarca kredi vardı.

Borcunun her bir parçasını ödeyecekti. Önümüzdeki birkaç yıl boyunca onu rahat bırakır.

Onu içeri alacak bir okul bulabilirse okula bile gidebilecekti.

Tek yapman gereken masum bir adamı öldürmek.

Bu kadar kolaydı.
da ötesi, bu onun işiydi.
O uyuyor. Bilmeyecek bile.

İkinci Bölüm

Hadrian büyük bir baş ağrısıyla uyandı. İlk başta evde olduğunu düşündü, ta ki motorların uğultusunu duyana kadar. ne hatırladı.

Hızla doğruldu ve başını uçağın kanopisine çarptı. Küfrederek, çok daha alçak olan arka koltuğa süründüğünü çok geç fark etti.

"İyi misin?"

"Pek sayılmaz." Az önce kendisine bir sarsıntı verdiğinden emindi. "Neredeyiz biz?"

"Hiçbir fikrim yok."

Hadrian, Jayne'in aşırı sakın sözleri karşısında esnedi. "Ne?"

"Uçurabileceğimi söyledim. Beni önceden uyarmadığın bir alfabeyi kullanabileceğimi hiç söylemedim, serseri."

Oh. Bu, diğerlerinin gemiyi çalmasını engellemek için kasıtlı olarak yapılmıştı. Ve onu Birliğe götürmesini engellemek için. Ama bunu ona söyleyecek değildi. "Sanırım onu değiştirmeliydim."

"Bu iyi olurdu." "Ne zamandır baygındım?"

"Tuvalete gitmemi gerektirecek kadar uzun. Ve umarım bu kırmızı ışık yakıt göstergeniz değildir."

Koltuğunun arkasını görmek için çabalarken kalbi duracak gibi oldu.

Jayne, ayarları hızla gözden geçirirken Hadrian'ın yüzündeki panikten keyif aldı. Bunun yakıt olmadığını biliyordu ama hissettiği rahatsızlık için ondan biraz öç almak güzeldi.

Rahat bir nefes aldı. "Sönümleyiciler yüzünden." "Ben de öyle düşünmüştüm. Sadece seninle dalga geçiyordum."

Ona hırlayarak elinin yanındaki bir düğmeyi çevirdi ve aletleri Evrensel'e dönüştürdü. "Bir saat uzaklıkta karakolu olan bir gezegen var. O kadar uzağa gidebilir misin?"

"Seçme şansım var mı?"

"Seni atmamı istemiyorsan, hayır."

Ona ters bir bakış attı. "Benimle geldiğin için biraz zor olacak."

Homurdandı. "Vücut sıvılarına karşı duyduğum nefret karşısında hayatta kalma içgüdülerimi cidden abartıyorsun."

Jayne onun beklenmedik yanıtına güldü. "Cidden haklı değilsin, değil mi?"

"Hayır, değilim. Tamamen kafayı yemiş durumdayım. Hak etmediğim bir ölüm fermanım var. En iyi gününde bile deli olan aşırı korumacı bir ağabey. Sahip olduğum tek şeyin içine işediğini bilmediğim bir kadın ve gittiğim her yerde yanımda taşımak zorunda olduğum bir sırt çantasına sığdığını iddia edebileceğim diğer her şey çünkü ne zaman koşarak yere inmem gerektiğini asla bilemiyorum. Bunların herhangi biri hangi dünyada bir insanı normal yapar?"

O haklıydı. Ve onu suçlayamazdı. Üzüntüyle gülümsedi. "Özür dilerim."

"Endişelenme. Daha kötüsü de olabilirdi."

"Evet. İkimiz de senin lokantanda yerde yatıyor olabilirdik."

"Ya da *çok* daha kötüsü. Izak'ın bifteğini sipariş edebilirdin."

Jayne homurdandı. İşin bu noktaya gelmesi ne kadar acınasıydı. İyi bir gün, kanının akmadığı bir gündü. Daha iyi bir gün ise bir başkasının daha fazla kanamasına neden olmadığı bir gündü.

Ve en güzel günler, kız kardeşinin eve sağ salim döndüğü günlerdi.

Gerçekten üzücü. Hayatta daha fazlası olmalı gibi görünüyordu. İyi bir insan olmaya çalışmak için daha iyi bir koğuş.

Tüm bunların ne kadar acınası olduğunu düşünerek derin bir iç çekti. "Peki, bu dövüşçü kimin adına kayıtlı?" Aile soyu ve ne kadar uzun süredir koşuyor gibi görüldüğü göz önüne alındığında, onun adı altında olamayacağını biliyordu.

"Fark eder mi?"

Pek sayılmaz ama onu kimin aramaya gelebileceğini merak ediyordu. "Kayıtları çekebilirim."

"Derring Orrin."

Bu çok garipti. "Çizgi film karakteri seçmenizin özel bir nedeni var mı?"

"Gerçek ismimle hiçbir ilgisi ya da alakası yok. Ve eğer birisi bunu araştırırsa, yaşayan herhangi bir gerçek kişiyle hiçbir ilgisi olmayan zilyonlarca sonuçla karşılaşacaktır."

Mantıklı. Karşılaştığı şey göz önüne alındığında aslında zekiceydi. "Peki, kimlik sorulursa ne olacak?"

Ona telsizini uzattı.

Şöyle bir baktı, sonra güldü. Gözlük takmış bir fotoğrafıydı.

Adı da Derring Orrin. Bu resim bulduğu sevimli hayduta hiç benzemiyordu. Kesinlikle birçok yönü olan bir yaratıktı.

Hâlâ gülerek geri uzattı. "Güzel sahtecilik."

"Bende birkaç tane var." Tabii .

"Kardeşin mi?"

Bakışlarını ona dikti. "Neden sana söyleyeyim ki?" "Senin gemini uçurduğum için mi?"

"Bu sana saygı duymamı sağlar. Herhangi bir isim değil."

Zeki ve hızlıydı. Bir insanda bunları severdi. Kimse ona ayak uyduramazdı.

"Tamam. olsun. Benim de sırlarım var, biliyorsun."

Hadrian onun huysuz sesi karşısında ağzının bir köşesinin kalktığını hissetti. Onunla eğlenmek için hiçbir nedeni yoktu ama yine de .

Kafanın peşinde.

Evet, ama onun hayatını kurtarmıştı.

Ona güvenme. Bu kadar aptal olmayı göze alamazsın.

Güven embesiller içindi. İnsanlar yalan söyler ve kandırırlardı. Tüm ailesi, hayatlarına girmesine izin verme hatasını yaptıkları tek bir hain tarafından katledilmişti. Tüm ırkı kendi ırkları tarafından alaşağı edilmişti.

Gerçek bir nedeni yok. Küçük kıskançlıklar. Kavgalar ve aptallıklar.

Daha da kötüsü? Gezegenini yok etmek isteyenler bu süreçte kendilerini de yok etmişlerdi. Kimse kazanamadı.

Belki de karmaydı.

Ya da sadece

hastalık.

Ama bu ona bir şey öğretmişti. Bir savaş oyununda, en iyi seçenek bundan kaçınmaktı. Bir kavgada herkes kirlenir ve kimse yaralanmadan kurtulamazdı.

Gösterdiği tek şey, sizinle birlikte ve sizin için kan dökmeye istekli olanlardı. Sürüdeki sahtekârları ayıklıyordu, böylece gerçek sadakatin aslında ne kadar nadir olduğunu biliyordunuz.

"Yani ..." Yönlerini kontrol etmek için öne doğru eğildi. "Planımız nedir?"

"Bir tuvalete gidin, sonra peşinizde kimin olduğunu öğrenin ve sözleşmenizi iptal ettirin."

"Bu bir şey mi?"

"Bana söylenen buydu." Ona telsizini uzattı. "Seninle ilgili sözleşmeyi açan kişiyi daha önce hiç duymadığına emin misin?"

Sözleşmeyi tekrar gözden geçirdi. Anicetus Scalera. . . Scalera babasının soyadı olsa da, Nero'nun daha önce bir Anicetus'tan bahsettiğini hiç duymamıştı. "Bu isimde birini hatırlamıyorum."

"Emin misin?"

"Evet. Bütün ailem öldü." Otomatik olarak söyledi. Ayrıca, savaştan sağ çıkan bir amcası olmadığı da kesindi. "Çoktan gittiler."

"O zaman neden biri ailenizin bir üyesiymiş gibi davransın?"

"Tris olduğumuz ve saklandığımız gerçeği göz önüne alındığında... sizin tahmininiz de benimki kadar iyi. Savaştan sağ kurtulan hiç kimsenin bir sözleşme için Birlik'le temasa geçecek kadar aptal olacağını düşünemiyorum." Hayatta kalan bir avuç insanı köleleştirmek isteyen bu kadar insan varken olmaz.

"Peki ya kardeşin?"

"Benim hayatıma karşı sözleşme yapmıyor. Güven bana. Ölmemi isteseydi, bunu kendisi yapar ve cesedimi bulunamayacağı bir yere gömerdi."

"Bundan emin misin?"

"Olumlu. En iyi saklanma yerlerini biliyor."

Homurdanarak gözlerini devirdi. "Kastettiğim bu değildi. Ona güvenilebileceğinden emin misin?"

"Evet." Nero güvendiği tek kişiydi. "Yani ... bir banyo, sığınak, silahlar ve akrabammiş gibi davranan bir pislik bulmalıyız."

"Numara yaptıklarını nereden biliyorsun? Sen ve kardeşin hayatta kaldınız. Başkalarının da kurtulmadığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Haklıydı. Bunu ona devredebilirdi, ancak ... "Eminim ki biri bunu yapsaydı, beni öldürmeye bu kadar hevesli olmazdı."

"Neden?"

"Gerek yok. Varis ben değilim. Kardeşim varis. O hala hayattayken neden benden kurtulsun ki?" Ölmüş bir ulusun tahtını kimse miras alamazdı. "Ayrıca, neden zahmet edelim ki?"

Jayne bunun üzerine durakladı. Haklıydı. Bu hiç mantıklı olmazdı.

Trisa, parçalanmış ve insan ırkları arasında bölünmüş yıkılmış bir imparatorluktu. şu anda orada yaşayan insanların ne sadakati ne de devirdikleri kraliyet hanedanını yeniden kurmak için bir nedenleri vardı.

"Başka ne gibi düşmanlarınız var?"

"Ben yapmam. Hiçbir zaman bir yerde yeterince uzun süre kalmadım. Bu nedenle kimse gerçek adımı bilmiyor. Ölmüş akrabalarımın isimlerini boş verin."

Yine de amcası gibi davranarak arama emri çıkartmışlardı. "Emin misin?"

Adamın ona dik dik baktığını hissedebiliyordu. "Evet.

Olumlu. Hangi bilgiyi dışarı

verdiğimi biliyorum." "Uykunda

mı konuşuyorsun?"

"Fark etmez. Yabancıların yanında gözlerimi kapatmam."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı.

"Nadir bir istisna."

Nedense bu onu heyecanlandırmıřtı. Bu kadar yakıřıklı olup da erkek dűřkűnű olmayan bir adamla karřılařmak nadirdi. Gűrűnűřűnűn ticaretini yapmayan biri.

Evet ama başka yok ki.

Doğru. Hayatı boyunca gizlenmek zorunda kalmasaydı nasıl biri olacağını kimse bilemezdi.

Jayne komutanını geri çekti ve arama iznine baktı. "Bu umutsuz bir durum. Bunu kimin yaptığını asla bulamayacağız."

"Bu konuda o kadar emin olma. Sanırım yardımcı olabilecek birini tanıyorum."

Üçüncü Bölüm

J Hadrian onu şimdiye kadar gördüğü en karanlık görünümlü batakhaneye götürürken Ayne durakladı. Ve babasının ilkel topraklardan sürünerek çıkmış en adi, en iğrenç yaratıklarla takılmaya meraklı olduğu düşünülürse bunu bilmesi gerekirdi.

Kadran sızıntısı.

Babası Egarius Toole burayı çok severdi. Sol tarafındaki kumarbazlar ve bardaki alkolikler onu evinde gibi hissettirirdi. Ama eve fahişelerle giderdi, tabii uyuşturucu satıcıları onu önce yakalayıp banyoda bayıltacak bir şey satmazlarsa.

Ne kendisinin ne de kız kardeşinin tam olarak temizleyemediği çocukluk anılarıyla yüzünü buruşturdu. Hiçbir çocuğun taşımaması gereken bazı ebeveyn imgeleri vardı.

Yarı çıplak ve kendi pisliğiyle kaplı babası kesinlikle onlardan biriydi.

Hadrianusun kendi katliamına göz yumacağı düşünülürse, tabii ki onunki daha ılımlıydı. Her şey düşünüldüğünde, şanslıydı. Babası sonunda aşırılıklarından öldüğünde, yıllarca bunun geldiğini görmüş ve büyük finalde orada olmamıştı.

Yine de canı yanmıştı. Ama ilk şok geçtikten sonra, artık onun dramıyla uğraşmak zorunda kalmamak rahatlatıcı olmuştu.

En azından kendine söylediği buydu.

Gerçekte, o hala babasıydı ve bir parçası onu sevmişti. Onun hak ettiği gibi bir baba olmasını ; evrenin, zorlu koşulların ve kötü şansın onu yaptığı gibi kırık bir adam değil.

Bakışlarını kalabalık odanın içinde gezdirirken Hadrian'ın koluna dokundu. "Tanrılara şükürler olsun ki durmama ve o karakoldaki tuvaleti kullanmama izin verdiniz. Buradakilerin neye benzediğini düşündükçe ürperiyorum."

Hadrian güldü. "Evet. Ben bile bunun için uğraşmazdım ve çömelmem de gerekmiyor." Barda durakladı.

Turuncu tenli bir uzaylı belirdi. "Size ne verebilirim?"

Jayne siparişini vermekte tereddüt etmedi. "Dizanteri ve bir dilim salmonella. Belki bir de tetanos."

Bu sefer Hadrian yüksek sesle güldü.

Uzaylı barmen o kadar da eğlenmemişti. "Sipariş mi veriyorsun yoksa sadece mekanıma hakaret mi ediyorsun?"

"İkisi de değil." Hadrian bir tomar parayı havaya kaldırdı.

"Sheridan'a hücrelerine olan borcunun vadesinin geldiğini söyle."

Barmen paraya kaşlarını çatı. "Bunu yüzüme fırlatabilir."

"Yapmayacak."

"Öyle ve ben geri gelip o sıska kışını tekmeleyeceğim." Adam uzaklaşırken Jayne konuşmadı. "Bundan emin misin?"

"Hayır, hayır. Bu adam ... bizi gerçekten vurabilir. Kardeşimin dediğine göre, huysuzun tekiymiş."

"Tam da ihtiyacımız olan şey. Atlatacak daha fazla kurşun." Başını sallayarak, kalabalığı tarayabilmek için onun yanında durmaya başladı.

Hadrian çok yersiz görünüyordu. "Yine de henüz kimse bize ateş etmediği için şanslıyız."

"Anlamı?"

"Sen gergin bir İnfazcıya benziyorsun, ben de kız kardeşime. Bizi içeri almalarına şaşırdım. Bizi dışarı atmadıklarına daha da şaşırdım."

"Çünkü kimse bana bakmıyor."

Jayne etrafına baktı ve onun haklı olduğunu fark etti. "Daha fazla güç mü harcıyorsun?"

"Evet ve bu midemi bulandırıyor."

"Dikkatli ol. Bayılırsan seni burada bırakabilirim." "Bu riski göze alıyorum."

Tam yorum yapacaktı ki asık suratlı barmen geri döndü. "Sizinle görüşecek."

Başka bir şey söylemeden onları kalabalığın arasından geçirerek arkadaki küçük bir odaya götürdü.

Jayne eski püskü, pis bir odaya adım atana kadar neyle karşılaşacağından emin değildi; burada ilginç bir Ritadarion, hiç kimsenin böylesine rütbeli bir kuruma yakıştıramayacağı pahalı bir bilgisayarın önünde oturuyordu.

Şeytanın kendisi kadar yakışıklı ve gözleri uzaydan daha siyah olan bu adam, asi kıyafetlerini yalanlayan askeri sınıf bir bilgisayara sahipti.

Bilmeliydi.

C.I. Syn. Evrendeki en iyi teknoloji uzmanı. Bu adam bir bacak ucuydu. İş alanlarındaki herkes onu tanıyor ya da biliyordu.

Syn önce onun bakışlarıyla karşılaştı ve kaşlarını çattı, sonra Hadrian'a baktı. "Bu da ne böyle?"

Hadrian ellerini ceplerine soktu. "İzini sürmeni istediğim biri var."

Syn'in gözlerinde şüphe belirdi. "Duymadın mı? Ben emekli oldum."

Hadrian bakışlarını eski, dalgın teknoloji kurulumunun üzerinde gezdirirken alaycı bir homurtu çıkardı. "Emekli gibi görünmüyorsun."

"Ne? Bu mu?" Syn işaret etti. "Hobi." Jayne alay etti.

"Ne hobi ama."

Syn kayıtsızca omuz silkti. "Beni beladan uzak tutuyor." "Ve bu senin iz sürebileceğin anlamına geliyor."

Syn, Hadrian'ın ısrarı karşısında homurdandı. "Nero biliyor mu?" "Onun maaş derecesinin üstünde."

Syn homurdandı. "Senin ilgilendiğin hiçbir şey onun maaş derecesinin üstünde değil. Bizi öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

"Bu konuda sana güveniyorum."

Bu da bir kahkaha kopardı. "Ben senin kardeşinden sır saklamam. Saklayamam."

"Evet..Bu şekilde tam bir baş belası. En azından bir süreliğine ondan uzak durabilir misin?"

Syn yanağını kaşıdı. "Deneyebilirim. Ama tıpkı senin gibi, onun da beni takip etmek gibi kötü bir huyu var." Bakışlarını tekrar Jayne'e çevirdi. "Neden burada olduğunu bilmek bile istemiyorum. Eddon merdivende, siz ikiniz beni sakat bırakacaksınız, değil mi?"

Hadrian kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?" "Kız kardeşinin kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Başını iki yana salladı.

Syn daha da sert güldü. "Kahretsin. Ona söylemek ister misin, Jaynie? Ve senin bilmemen nasıl mümkün olabilir, Hady?"

Hadrian yüzünü buruşturdu. "Kesin şu ismi. İkinizden de nefret ediyorum. Diğerine gelince... onu okuyamıyorum. Keşke aynı şeyi senin için de söyleyebilseydim dostum. Kafan karmakarışık."

"Her zaman." Syn elindeki ucuz alkol şişesini havaya kaldırdı. "Neden içtiğimi."

Hadrian Jayne'e doğru döndü. "Yıkım Arifesi mi? Cidden mi? Sürekli bahsettiğin kız kardeşin *bu* mu?"

Ahh. Syn'in düşüncelerini gerçekten okuyabiliyordu. O zamana kadar, onun söz konusu olduğu durumlarda sessiz kaldığı için ne kadar şanslı olduğunu fark etmemişti. Görünüşe göre, gerçekten de birinin kafasındaki tüm düşünceleri çekip çıkarabiliyordu.

"Evet." Ona göz kırptı. "Hâlâ kardeşinin daha büyük bir acı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Eğer gardımı düşürürsem düşüncelerimi okuyabilir... Ne düşünüyorsun?"

"Bu daha da berbat olurdu."

Syn başını salladı. "İkisiyle aynı odada olmayı dene. Kendini çırılçıplak hissedersin."

"Buna . Jinx ve Eve de nerede olduğum ya da ne yapmak üzere olduğum konusunda beni çapraz sorguya çekmeye başladıklarında aynı etkiyi yaratıyorlar."

Syn başını salladı. "Evet, bunun bir günü nasıl mahvedeceğini görebiliyorum." "Ve taşakların." Jayne kollarını kavuşturdu. "Peki, mucize Syn, ne kimin sözleşme yaptığını söyleyebilir misiniz?"

Syn neden orada olduklarını anladığında kara kaşlarından biri kuzeye doğru kalktı. "Kim ne yaptı?"

Jayne, arama emrini okuyabilmesi için elindeki kağıdı havaya kaldırdı. "Birisi onun kanındanmış gibi davranıyor. Hadrian'ın geçmişini temizleyen kişinin sen olduğunu varsayıyorum. Yani, muhtemelen onun geçmişini herkesten daha iyi biliyorsun."

"Deed I do." Adam linkini aldı ve inceledi. Sonra Hadrian'a bakarken kısık bir ıslık çaldı. "Nero bunu biliyor mu?"

"Hiçbir fikrim yok. Yeni öğrendim" Jayne'e baktı. "Ne? On, on bir saat önce mi?"

Saatini kontrol etti. "Evet, tam da patlayıcı geri tepmesi olmadan tanıştığımız zaman."

Syn içkisine uzandı ve bir yudum aldı. "Bunu ayıkken yapamam. Kahretsin!" Gözünü ovuşturarak yazmaya başladı.

Jayne en yakınındaki sandalyeden beyaz bir laboratuvar önlüğü aldı. Aslında üzerinde Syn'in fotoğrafının bulunduğu gerçek bir tıbbi rozet vardı.

Ama adı değil. "Dr. Sheridan Belask?"

Syn onun elinden çekip alırken nefesini sertçe içine çekti. "Eşyalarımı burnunu sokma."

"Umarım bu bir şakadır?"

Hoşnutsuz bir şekilde katlayıp kaldırdı. "Benim günlük işim."

Adamın elinin yanındaki neredeyse boş alkol şişesine baktı. "Umarım başkalarının hayatı sana bağlıyken kendine biraz daha hakim olursun."

"Maalesef . Dürüst olmak gerekirse, içki içsem muhtemelen daha iyi olurlar." Klavyesine geri döndü. "İblislerim salamura olduğunda düşüncelerim çok daha berrak oluyor."

Kaşlarını çatan Jayne kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bir teknoloji hırsızını nasıl olur da tıp fakültesine gider?"

Syn güldü. "Bu uzun ve karmaşık bir hikâye. İlginç olsa da henüz paylaşacak kadar sarhoş değilim."

Lanet olsun! Gerçekten bir cevap istiyordu. Ama onun hakkında, istemediği hiçbir şeyi ifşa etmeyeceğini bilecek kadar çok şey biliyordu.

Jayne onun omzunun üzerinden okumak için hareket etti. Sonra Hadrian gibi onun da daha önce hiç görmediği bir alfabe kullandığını fark etti. "Evrensel alfabeyi kullanmayı neden reddediyorsunuz?"

"Şifrelerimi güvende tutuyor." Ekranında bir şey kayarken Syn arkasına yaslandı. "Bu çok garip."

"Biliyorum."

Hadrian'ın alaycı ses tonu karşısında gözlerini devirdi. "Hayır. Hayatta kaldığını bilen kimse yok."

Alay etti. "Son kontrol ettiğimde hâlâ kalbim atıyordu şampiyon. Sen de öyle."

Syn başını salladı. "Demek istediğim bu değil Jayne. Dediğin gibi, onu temizledim. Evren söz konusu olduğunda, ailesinin geri kalanıyla birlikte Trisa'da öldü. Hadrian Scalera'dan hiçbir yerde hiçbir iz yok. Sen, ben ve Nero onu teşhis edebilecek kişileriz. Ta ki . . ." Duvara bir fotoğraf astı. "Birisi senin bu resmini almış Hadrian. Tanıdın mı?"

Hadrian başını salladı. "Hayır, ama yaklaşık bir yıl önce olduğunu söyleyebilirim." Jayne kaşlarını çattı. "Nereden biliyorsun?"

"Arka plan. Bir Caronese şehri. Orada uzun süre kalmadım. Belki iki ay. Yaklaşık bir yıl önce."

Syn resmin açısını inceledi. "Fotoğrafı kim çekti?"

Hadrian omuz silkti. "Daha önce hiç görmedim ve kimseye poz verecek biri değilim. Ben daha iyi bilirim."

Jayne bunu düşündü. "Eski kız arkadaşın mı?"

"Sevgilim yok."

"Erkek arkadaşın mı?" diye tekrar denedi.

"Benim yok." Ona alaycı bir bakış attı. "Birkaç ayda bir koşmak özel hayat için pek zaman bırakmıyor. Gerçek adım gibi kendimle ilgili herhangi bir şeyi kimseye söylemeye de uygun değil."

"Kapalı devre bir şehir kamerasından gelmiş gibi görünüyor." Syn onlara bakmak için geri döndü. "Sanırım sorumuz şu: Nero kimi kızdırdı?"

Dördüncü Bölüm

Hadrian Syn'e kaşlarını çattı. "Nero'nun benim ölmemi isteyen biriyle ne ilgisi olabilir ki?"

"Peki, kimseyi kızdırmadıysan ve kimse gerçek adını bilmiyorsa ... geriye ne kaldı?"

"Biri kardeşinden intikam almaya çalışıyor." Jayne, Hadrian'a sempatik bir bakış attı. "İzler."

Hadrian alay etti. "Nero benden kimseye bahsetmezdi. *O* daha iyi bilir."

Syn kaşlarını kaldırdı.

"Sen sayılmazsın."

"Ah, ah." Syn bir içki aldı.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun Sheridan. Hayatta güvendiği tek kişi sensin ve bunun tek nedeni ikinizin geçmişi ve hayatta kalmak için sana güvenmek zorunda olması. Benim hayatımı asla başkasının ellerine bırakmaz. Bunun için fazla paranoyaktır."

". Ama biri bir şekilde senin hakkında bir şeyler öğrenmiş. Ve ailenin öldüğünü biliyoruz."

"Biliyor muyuz?" Jayne sordu.

Syn başıyla onu onayladı. "Hiç şüphe yok. Nero ailelerinin ölümünü gördü. Erkek kardeşleri Trajen ve kız kardeşleri Julia birlikte kaçtılar ama

Yaşasalardı şimdiye kadar iletişimde olurlardı. İkisinden de hiçbir iz bulunamadı ve zaman zaman bakıyorum. Nero'nun hatırı için. Onlara olanlar için kendini suçluyor." Syn birini arıyorsa, bu Lig suikastçısı düzeyinde bir takipti.

Kimse ondan kaçamadı.

Hadrian yavaşça iç geçirdi. "Geriye sadece Auggi kalıyor." "Ve Ani."

Hadrian tanımadığı bu isim karşısında kaşlarını çattı. "Ani?"

"Anicetus."

Syn'in cevabı karşısında kalbi küt küt atmaya başladı. "Arama emrini çıkaran kişi mi? O isimde birinin amcam olduğunu sanıyordum."

Syn başını salladı. "Hem evet hem hayır. büyük bir amcan vardı ama bunun sen doğmadan önce ölen en büyük ağabeyin olması gerektiğini düşünüyorum."

Hadrian şok içinde bön bön baktı. "Ne?"

"Nero ile Augustan arasında neden bu kadar büyük bir yaş farkı olduğunu hiç merak etmediniz mi?"

Hadrian yüzünü buruşturdu. Evet, bu düşünce onun da aklından geçmişti, çünkü diğerlerinin doğumu arasında en fazla iki yıl vardı.

Syn'in söyledikleri mantıklıydı. Nero ve Auggie'nin yaşları arasında, diğerleri gibi mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş bir çocuğa sahip olmak için yeterli boşluk vardı.

Syn onun sırtını sıvazladı. "Nero bu konuda pek konuşmuyor çünkü Ani'ye delicesine yakındı ve hâlâ o yanığı hissediyor." Çenesini ekrana doğru salladı. "Bence bu saldırıyı hangi hasta ruhlu kişi yaptıysa Ani'yi bu yüzden seçti. Ve bunu kardeşini gerçekten incitmek için yaptılar. Başka bir nedeni yok."

Bu da Nero'nun kendisinden sakladığı şeyi bilmek için Nero'ya yakın olmaları gerektiği anlamına geliyordu.

Jayne başını eğdi. "Peki ya bu Auggie?"

Syn başını salladı. "Nero her şeyin patladığı gece onu Hadrian'ın peşine gönderdi. Hadrian'ı dışarı çıkaramadan vuruldu. Yine Nero olanları seyretti ve Hadrian'a zar zor ulaşabildi ama o da öldürüldü."

"Kaç ?"

"Olay olduğunda hepsi çocuktı. Hadrian daha yeni yürümeye başlamıştı."

Ama yüzündeki ifadeden Hadrian'ın bu olaydan rahatsız olduğunu anlayabiliyordu. Başka türlü nasıl olabilirdi ki? "Çok özür dilerim."

"Sorun değil. Pek bir şey hatırlamıyorum. Sadece çığlıkları, korkuyu ve Nero'nun beni o kadar sıkı tuttuğunu hatırlıyorum ki boğulacağımı sandım. Kardeşim hala kabuslar görüyor . . ve hala bana o kadar sıkı sarılıyor ki boğulacakmışım gibi hissediyorum." Hadrian hafifmiş gibi görünmeye çalışıyor olabilirdi ama gözlerindeki acı akıldan çıkmıyordu.

"Evet, öyle." Syn elindeki şişeyle onları selamladı. "Ve gece geç saatlerde attığı çığlıklara bakılırsa, onunki de benimki kadar amansız. Onu kıskanmıyorum."

Bu sözler onun ilgisini çekti. "Siz ikiniz ne kadar yakınsınız?"

"Hapishanede aynı hücreyi paylaştık."

Jayne kulaklarını kapadı ve geri çekildi. "Hayır. Hayır. Hayır. Bir kelime daha etme!"

Hadrian onun alışılmadık tepkisi ve yüz hatlarının solgunluğu karşısında şaşkına döndü. Volta atmaya ve nefes nefese kalmaya başladığında gerçekten dehşete düşmüştü.

Bu tam anlamıyla bir panik ataktı.

"Uzun süredir baygın değil," diye açıkladı Syn. "Görünüşe göre kâbusları da hâlâ onunla birlikte."

Vay . Hadrian gözlerini büyüttü. "Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey!" diye homurdandı hızlı nefes alışını kontrol etmeye çalışırken.

"Gerçek." Syn başını eğdi. "Jaynie'nin yaptığı hiçbir eylemle ilgisi olmayan tüm siyasi saçmalıklar. Hepsi kız kardeşini incitmek için yapılmıştı."

Hadrian bu sözleri midesine inen bir yumruk gibi hissetti. Kardeşinin anlattığı hikâyelerden Jayne'in hapishanede karşılaştığı dehşeti biliyordu. Bunun için çok gençti.

Öte yandan Nero ve Syn de öyleydi. Bu yüzden birbirlerine çok yakındılar. Syn bir çocuktuk, babasının yaptığı şey yüzünden ve baştaki pislikleri alaşağı edebilecek bir sırrı keşfettiği için oraya konmuştu.

Başka bir nedeni yok.

Nero herkesin korktuğu bir ırktan geldiği için hapse atılmıştı. Onu siyasi bir silaha dönüştürmeye çalışırken kimse onunla ne yapacağını bilememişti.

Hepsi saçmalık.

Syn orada olmasaydı, Nero asla hayatta kalamazdı.

Bu dünyada adalet yoktu. Hepsi bunu biliyordu. Her biri ilk nefeslerini aldıkları andan itibaren adaletsizlik tarafından ezilmişti ve kendilerini göbek kordonlarıyla boğacak kadar akıllı değillerdi.

Acı, sefalet, adaletsizlik ve yoksulluk, herhangi birinin güvenebileceği tek şey gibi görünüyordu.

Oh bekle, büyük bir şeyi unutmuştu. Hepsinin üzerinde dolaşan o uğultulu .

İhanet.

Evet, ne zaman içlerinden biri gardını düşürecek kadar aptal olsa, o aşağılık sürtük kafasını kaldırmaya bayılırdı.

En çok acı veren şey, hiçbirinin kolay kolay güvenmemesiydi. İhanetin acısını çok iyi biliyorlardı. Yine de bir şekilde, sağduyularına ve hayatta kalma içgüdülerine rağmen hepsi buna boyun eğmişti.

Syn haklıydı.

"Nero'ya zarar vermeye çalışıyorlarsa kim olduklarını bulmak kolay olmalı.

Bu kısa bir liste."

"Evet, temelde benimle sınırlı." Jayne bir adım daha geri çekildi.

Hadrian homurdandı. "Ama sen olmadığını biliyorum."

Syn ona göz kırptı. "Evet. Çünkü kardeşin kafamın içinde rahatça dolaşırken benim son derece aptal olmam gerekirdi."

Bu onu biraz daha iyi hissettirdi. Belki de. "İzini sürmenin bir yolu var mı?"

Syn başını salladı. "Jinx bunu benden daha kolay yapabilir. Birlik veri tabanlarında yetkisi var. Benim onları ihlal etmem gerekecek."

Küçük bir ayrıntı dışında her şey iyi ve güzeldi. "Şu anda tam olarak konuşmuyoruz."

"Neden?"

Başını Hadrian'a doğru eğdi. "Benden Hadrian'ın kafasına bir patlama yapmamı istedi. Ben reddettim."

"İyi karar. Çünkü Nero kimsenin istemediği bir düşman. Jinx bile o kadar iyi değil ve hiçbirimiz kız kardeşinin Nero'nun peşinden gitmesini istemiyoruz. Korku filmi için yapılmış bir senaryo." Syn bilgisayarına baktı. "Bana bir saat ver ve neler bulabileceğime bir bakayım. Bir şeyler bulmanın bir yolunu bulabilirim."

İç çekti. "Bir saat. ."

İkinci bir bakış atmadan Hadrian'ı ahenksiz müziğin ikinci bir kalp atışı gibi sertçe çarptığı kalabalık bara geri götürdü. Kız kardeşi bunu nasıl dinleyebilirdi?

Hadrian'ın başı hâlâ ağrıyorsa, acı çekiyor olmalıydı.

Arkasına dönüp baktığında, kulübün adının resmedildiği duvardaki duvar resmine kaşlarını çatarak baktığını gördü; harflerden yükselen iblislerle baş başa kalmıştı.

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Şeytan Damarı mı?"

"Evet, her zaman tuhaf bir şeyler buluyorlar. Değil mi?" Ona göz kırptı.

"Hey!"

Hadrian başka biri için olduğunu düşünerek bağırışı duymazdan geldi. En azından iri yarı bir canavar Jayne'in üzerine atılana kadar.

Onu boğazından yakaladı ve duvara çarptı. "Seni lanet sürtük! Kardeşimi öldürdün!"

Bu onu günümüze geri getirdi. Kendi vahşi lanetiyle o pisliği yakaladı, Jayne'den uzaklaştırdı ve ona sertçe vurdu. "Onu rahat bırak."

Hadrian'ın cüssesini fark edene kadar ona doğru ilerledi. Bu, geri çekilmesine ve bu gece ne kadar kan akıtmak istediğini yeniden değerlendirmesine neden oldu.

Hadrian vücudunu adamla Jayne'in arasına koydu.

Pislik herif bir yumruk daha atmak yerine Jayne'in ayaklarının dibinde yere tükürdü. "Umarım bir suikastçı tam gözlerinin arasına bir patlama yerleştirir, seni kaltak!"

Adamın gerçek düşünceleri onu bombardımana tutarken bu Hadrian'ı daha da kızdırdı. O görüntüler . . .

Uh-huh. Hiç tereddüt etmeden göt herifi gömleğinin yakasından yakaladı ve Jayne'in önüne sürükledi. "O Eve Er- ixour değil, seni aptal piç. Masum bir kadına saldırdığın için özür dile."

Adamın rengi oldukça solmuştu. "Ne?"

"Beni duydun. Özür dile yoksa ona yapmak istediğin şeyi sana ."

Gözleri şişti, yüksek sesle . "Özür dilerim."

"Evet, öylesin." Hadrian onu duvara öyle bir savurdu ki bayıldı. Hâlâ tatmin olmamış bir halde, Jayne dudaklarındaki kanı silerken ona doğru ilerledi. "İyi misin?"

"Cennette bir gün daha."

Bu ifadenin doğruluğundan öğrenerek, hasarı inceleyebilmek için çenesini eliyle kavradı. "İnsanlar seni hep kız kardeşin zanneder mi?"

Jayne onun ilgisi karşısında şaşkına döndü. "Daha önce de söylediğim gibi, olur böyle şeyler." "Bu onu doğru yapmaz."

"Ne yazık ki, bu onu ölümcül yapmıyor."

Bu sözler karşısında kaşlarını çatı. "Ölmek mi ?" "Çoğu gün."

Bu onunla bağdaştırabileceği bir şeydi. Ve bu gerçekten nefret ediyordu. Ama bu şekilde yaşamak istemiyordu ve geleceği her düşündüğünde ...

Her şeyi sona erdirmemek için mücadele ettim.

Sonuçta ne anlamı vardı ki? Dört gözle bekleyecek neyi vardı ki? Kimsenin gerçek yüzünü tanımasına izin vermeye cesaret edemiyordu. Asla çocuk sahibi olamayacaktı. Bir kariyeri.

Bir ev ya da evcil hayvan bile.

Ceplerine ya da sırt çantasına sığmayacak bir şey değil.

Hayatının bu hale gelmesinden nefret ediyordu. Her zaman olduğu gibi. "Sanırım biraz daha az kalabalık bir yer bulmamız gerekiyor."

Jayne nereye gideceği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen başını salladı. Bilinci yerinde olmayan saldırgana baktı. Bir yanı Hadrian'a kendi pisliğiyle ilgilenemeyeceğini düşündüğü için kızması gerektiğini düşünüyordu. Ama diğer yanı, birinin onu savunmak için ayağa kalkmasından memnundu.

Eve ya da Jinx'in de aynısını yapmayacağından değil. Ve aynı hızla. Ama . . .

Bu farklıydı. Bir yabancıнын onun adına sinirlenmesine ya da onu savunmak için araya girmesine alışık değildi. Hadrian gibi onun hayatı da başkalarını içeri almaya elverişli değildi.

Akıl sağlığına bile uygun değildi. Hiçbir şey ona gerçek bir anlam ifade etmiyordu. Arındırmak istediğı bir sürü kötü anısı vardı.

Aslında, en son ne zaman mutlu bir anısı olduğunu bile hatırlayamıyordu.

Her gün uyandığında, bunun olaysız bir gün olması için dua etmesi ne kadar üzücü. Ya da son günü. Sadece bir anlık sessizlik arıyordu.

Hiç olması ne kadar üzücü. Nedenini bilmediğı yaşamaya devam etti. Ve onu yaşamaya çalışmasına kızmış gibi görünen bir hayat tarafından dövülmeye devam etti.

Bu kadar yorgun olmak için çok gençti.

Hadrian durup ona baktı. "Senin etrafında olup da ne düşündüğünü bilmemenin beni ne kadar rahatsız biliyor musun?"

"Pek sayılmaz. Bana her zaman olur." Gülerek, kulüpten ayrıldıklarında başını salladı.

"Ayrıca, pek bir şey kaçırmıyorsun. Benim düşüncelerim genellikle mo- rose. Dürüst olmak gerekirse, onları duymak istemiyorum."

Homurdandı. "Anlıyorum." Hadrian karanlık sokağı incelemek için durakladı. "Peki, nereye leydim?"

"Cehenneme kadar yolu var." Etrafta kamera ya da başka bir gözetleme aracı olup olmadığına baktı. "Bunu başaramazsak, Acı ve İstirap köşesinden başka bir yere. Topyekûn sefaleti mi denemeliyiz?"

Uzun bir iç geçirdi. "Çok tuhaf bir mizah anlayışın var." "Yine de seni cezbediyorum. Hmmm."

Yorum yapmadı. Çünkü bu rahatsız edici derecede doğrudu. Ve adamın ondan ne kadar etkilendiğini bilmesine gerek yoktu. "Aç mısın?"

"Her zaman."

"Köşede bir lokanta var."

"Goodie!" Heyecanlı bir çocuk gibi yumruklarını havaya kaldırdı. "Hep bir lokantada ölmek istemişimdir."

"Akşam yemeği demek istiyorsun, değil mi?"

"Elbette. İyimserliğini sevdim. Ben de öyle yapacağım. Acaba lokanta da bar gibi sağlık kurallarına uymadı mı, yoksa müşterilerini hasta etmek için yeni yollar mı buldular?"

Çok garip biriydi.

Hadrian onu restorana doğru götürmeden önce tereddüt etti. Onun gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Tabii bu muhtemelen Nero ve üvey ailesi dışında biriyle geçirdiği en uzun esti.

Onların ölümlerini hatırlayınca irkildi. Hepsi de Trisani oldukları ve kendilerinden birini barındırdıkları için. Ebeveynlerinin ve kardeşlerinin ölümleriyle ilgili gerçek bir anısı olmasa da, onları bulan suikastçıları tamamen yeniden aradı.

Nero'yla birlikte onu sakladıkları için onlara borçluydular, böylece onun da bağırsakları deşilmeyecekti.

Lanet olsun.

Ona yakın olan herkes öldü.

Bu, lanetli doğup doğmadığını merak etmesine neden olan bir gerçektir.

Ama şu anda, hayatında gördüğü en seksi kadının yanında dururken kendini lanetli saymak zordu. Kadın mükemmeldi. Özellikle de yürüyüşü.

Kendinden emin. Yavaş ve baştan çıkarıcı.

İşin komik tarafı, kızın bunun farkında bile olmadığını biliyordu. Ona doğru dönen başların sayısına hiç dikkat etmiyordu. Ya da insanların onu nasıl izlediğine.

O sadece .

Ve kadın onun içinde, sahip olmamasının daha iyi olduğunu bildiği düşünceler uyandırdı.

Statüsü ve geçmişi göz önüne alındığında tehlikeli düşünceler.

Kimseye bulaşma. Kafasının içinde Nero'nun ona bağırdığını duyabiliyordu.

Kardeşi haklıydı, her ne kadar bunu itiraf etmek ona acı verse de.

Bunu düşünmemek için elinden geleni yaparak onu lokantaya kadar takip etti.

Gözlerinde onu tanıdıklarını belli eden bir parıltıyla onları izleyen birkaç uzaylı vardı. Yine de, düşüncelerinden, onların da onun kimliğini yanlış anladıklarını biliyordu.

Zavallı Jayne.

Yine de ona hakkını vermeliydi. Jayne ne yaptıklarını anlamıştı. Yavaşça masalarının önünden geçerken onları süzdü, sonra da onları görüş alanında tutabilmek için bir yere oturdu.

Sonra onu gördü. Kendisine musallat olan o umutsuz çaresizliği. Açık renk gözlerinde açık ve netti.

Ve istediğinden daha iyi anladığı için ona uzandı.

Hadrian garson kız geldiğinde konuşmadı. Jayne Tondarion Ateşi sipariş edene kadar da konuşmadı. "İki olsun."

Fuşya tenli uzaylı onlara baktı. "Para sende mi?" Jayne elini cebine attı.

"Ben hallederim." Kredileri çıkardı ve ona uzattı. "Şişeyi getir."

Jayne başını eğdi. "Teşekkür ."

"Ne zaman istersen. Ne de olsa beni öldürmediğin için sana bir ödül borçluyum."

Kadın . "Doğru. Sen çok değerlisin."

"Birinin böyle düşünmesine sevindim. Kardeşim bir boka yaradığımı düşünmüyor."

Burnunu kırıstırdı. "Seni korumaya devam ettiğine bir değer olduğunu düşünüyor olmalı."

"Bence bu her şeyden çok narsisizm." "Nasıl yani?"

"Ben ölürsem, o yalnız yaşlanır."

Jayne bu sözler üzerine durakladı. "Evet, anlıyorum. Avlanmak ve gerçekte kim olduğunu saklamak zorunda kalmak berbat bir şey."

"Hayal bile edemezsin."

"Eminim edebilirim."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Açıklar mısın?" "Kanatlı Andrionları hiç duydun mu?"

Bir ya da iki kez. Andarionlar, yollarına çıkacak kadar aptal olan herkesi avlayan garip, savaşçı bir ırktı ... ve söylentilere göre spor olsun diye insanları avlayıp yiyorlardı.

Bunun da ötesinde, uğruna ölümüne savaşacakları ilginç aile unvanlarıyla tanınırlardı. Katı bir kast kültürü olan Andarionlar, aile soylarının ve ırklarının saflığına her şeyden çok değer verirlerdi. "Bu bir aile unvanı, değil mi?"

"Şimdi, ama her zaman böyle değildi." "Ne demek istiyorsun?"

Ona sıırttı. "Eskiden kanatlı klanlara bu isim verilirdi çünkü onlar gerçekten kanatlıydı. Kuşlar gibi gökyüzünde süzüldükleri için."

"Ciddi misin?"

Yavaşça başını salladı ve garson içkilerini getirirken masadan uzaklaştı. Kendi içkisini aldı ve kadeh kaldırır gibi tuttu. "Büyükanmem bir Kanatlı Batur'du."

İçkisi boğazında kaldı.

Jayne, Eve'i çılgına çevirecek bir şey yapmadan önce bara göz gezdirdi. Kanatlarını tüm etkileyici genişliklerine kadar açtı.

Yakınlarındaki birkaç müşteri koşarak uzaklaştı.

Tanrım, onları dışarı çıkarmak iyi hissettirdi. Bu nadiren yaptığı bir şeydi çünkü cevaplamak istediğinden daha fazla soruya neden oluyordu.

Her şey hakkında.

Ama bu da ne?

Rahatlamış bir iç çekişle, derisinin içine geri sokmadan önce onları iyice gerdi.

Hadrian en azından mahcup görünme nezaketini gösterdi. "Andarions hakkındaki yorumum için çok özür dilerim."

İçkisini tek bir yudumda geri devirdi. "Sen ve diğer herkes." Burnunu kırıştırdı. " diye söylüyorum, bu yüzden efsanelerin ve saçmalıkların devam etmesine izin veriyorlar. Diğerlerini eğitmeye çalışmaktan daha kolay."

Hadrian ellerini havaya kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir Andarion'a karşı değilim. Ama kabul etmelisiniz ki, halkınız hemen hemen her şeyi yiyebilir."

Jayne gözlerini devirdi. "Bu doğru değil. Andarionlar aslında çok seçici yiyicilerdir."

"Hiç bilmiyordum."

"Çoğu da öğrenmek için zahmet etmiyor." Bir içki daha aldı.

Hadrian onun sesindeki hüznü teslimiyeti duydu. "Tekrar söylüyorum.

Tüm ırkım güvensizlik ve önyargıdan başka bir nedenle yok edildi." İrkının diğerlerine ne kadar katkıda bulunduğu düşünüldüğünde, bu daha da yakıcıydı.

Evrenlerini birleştiren ilk uzay programını yaratanlar onun halkıydı. Bu programın belkemiği olan tüm ana teknoloji

ve diğerlerinin dayandığı bilim, Trisani halkı olmasaydı asla var olamazdı.

Onlara teşekkür etmek yerine hepsini yok etmişler, sonra da tarihi yeniden yazarak Trisani'nin yaptığı tüm yenilikleri ve keşifleri kendilerine mal etmişlerdi.

Ve bu öfke onun içinde sürekli bir açlık olarak kaynıyordu. Kendisi gibi avlanan ve nefret edilen diğer ırkları düşünmeyi asla bırakmayan, tüketen bir nefret.

Onlar da kader ve diğerleri tarafından haksızlığa uğramışlardı.

Jayne homurdandı. "Lanet olası bir kraliyet delisi tüm Fyre-kan ve Kanatlı türlerinin peşine düştü ve bizi temizledi. İnanın bana, anlıyorum. Bugüne kadar, eğer bulunursak idam edilebiliriz. Ne Eve ne de ben bir daha asla Andarion topraklarına adım atmayacağız."

Bunu tamamen anlıyordu. Ve bu derece yakınlaşmasından nefret ediyordu. Kimse onların acısını hissetmemeliydi.

Kadehiyle sırtını işaret etti. "Yine de bu gerçekten inandırıcı."

"Birinin düşüncelerini okuyabilmek kadar iyi değil." "Bu doğru, ama düşündüğünüz kadar harika değil."

"Nasıl yani?"

"Bana çok fazla migren bulaştırıyor. Bazen de burun kanaması. Hayatımı kurtarabildiği gibi, mahvedebiliyor da. Birinin size gülümseyip arkadaşça davranırken kafasının içinde duyabileceğiniz isimler takması gibisi yok."

Yüzünü , görsel olarak ağladı. "Kız kardeşimin benim hakkımda gerçekten ne düşündüğünü için çok minnettarım. Onun söylediklerinden yeterince zarar gördüm. Konuşmaktan çekindiği filtrelenmemiş saçmalıkları gerçekten duysaydım bunun ne kadar kötü olacağını hayal edebiliyorum."

"Evet. Mahremiyet yok." "İhanet yok."

Buna acı acı güldü. "Siz öyle sanıyorsunuz. Ne yazık ki gerçek farklı. Hâlâ zaman zaman enayi yumruklarına maruz kalıyoruz. İnsanlar hainliklerini yapmadan önce her zaman düşünmüyorlar, özellikle de düşüncelerini duyabildiğinizi bildiklerinde."

Vay canına. Bu, başlarına gelebileceğini asla hayal edemeyeceği bir şeydi. Ve insanların bu kadar gaddar olabileceğini düşünmek onu iliklerine kadar ürpertti.

Sanki bunu bilmiyorsun da.

Doğru. Ne zaman hiçbir şeyin onu daha fazla şok edemeyeceğini düşünse, bir pislik ortaya çıkıyor ve daha da düşük bir pislik seviyesine iniyordu.

Başını onun omzuna doğru eğdi. "Acıyor mu?" "Ne?"

"Kanatların ortaya çıktığında. Hissediyor musun?"

"Evet. Kanatlar ortaya çıkmadan önce deri karıncalanıyor. Sanki bir uzvun uykuya dalması gibi, sonra içinden bir çekilme oluyor. Ama gerçekten acı verici değil. Sadece kaşındırıyor."

Bunu düşünmek için bir saniyesini ayırdı. "Senin türünün varlığından haberim yoktu."

"Yalnız değilsiniz. Andarionlu olmayanların çoğu bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyor. Ama bu genetik kusur ailemin çoğunun hayatına mal oldu. Bu yüzden, zulüm görmekle ilgili hislerinizi anlıyorum. Ve tacize uğramak. Pek çok Andarion bizi ihbar etti ve bizi toplumlarından temizlemeye yardım ederek kraliyet hanesinin gözüne girdi."

Bardağını havaya kaldırdı. "Haklı öfkenin şerefine."

"Buraya. Al." Bardağını onunkine vurdu. "Geceleri kararmış ruhumu ısıtmaya devam etsin."

"Öyle mi?"

Jayne cevap vermeden önce sonuncuyu da içti. "Hayır. Beni ısıtacak hiçbir şey kalmadı, gerçekten."

Hadrian bardağını ters çevirdi. "Varlığımın en derin parçasına kadar soğuk."

Ve gerçek de buydu. Kendini ve duygularını o kadar uzun süre korumuştı ki, gerçekten de başkaları gibi hissetmiyordu. Duygularını terk etmek zorunda kalmıştı. Onları o kadar derine gömmüştü ki, silik birer anıya dönüşmüşlerdi.

Ona kadar.

Ona başka bir şey hissettirdi. şeyleri.

Onu gitmemesi gerektiğini bildiği yerlere götürebilecek kadar tehlikeli şeyler.

Birden telsizi çaldı.

Nero. Arayan tek kişi oydu.

Bu hiç hoş olmayacak. Bir parçası çağrıyla geri çevirmek istedi. Ama bu bir hata olurdu çünkü kardeşinin hemen peşine düşmesine neden olurdu.

Ve onu endişelendirdiği için kışına
tekmeyi basacaktı. Derin bir iç çekerek
telefonu açtı. "Merhaba." "Ne oluyor
lan?"

Hadrian, Jayne'in şok olmuş yüz ifadesine gülümsedi. Görünüşe bakılırsa, ağabeyinin sesi taşınıyordu. "Senden haber almak da güzel. Ne kadar oldu? On beş saat mi? Sanırım bu bir rekor olabilir."

"Saçmalamayla kes, Hadrian. Güvende misin?"

Bakışlarını Jayne'in ağır silahlı, seksi vücudunda gezdirdi. "Bu yüklü bir soru." Jayne onun için pek çok açıdan tehlikeliydi ama hiçbir kardeşinin kastettiği şekilde değildi. "Ama şu anda fiziksel olarak tehdit altında değilim. Hayır."

"?"

"Senden nefret edenlerin peşine düşmek."

Bu Nero'nun bir an için geri çekilmesine neden oldu. "Pardon?"

"Kimse beni sevecek kadar tanımıyor, hayatıma son vermek için vur emri çıkartacak kadar benden nefret etmiyor. Masraf yapmaya değmem. Bana ne söylemen gerekiyor, koca adam?"

"Bunun benim hatam olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Ama senin benden çok daha fazla düşmanın var. Muhtemelen senin hakkında pek iyi şeyler düşünmeyen ve arkadaşlarına ve ailelerine yaptıkların için senden öç almak isteyecek aileleri olan insanları, mesela küçük kardeşini öldürerek, öldürüyorsun. Bana saldıracak kadar senden kim nefret eder?" Hadrian bir cevap beklemiyordu. Nero'nun da kendisi kadar bilgisiz olduğunu varsayıyordu.

Kardeşi cevap verdiğinde, afallamıştı.

"Mordacity."

"Isırmayı seven biri gibi mi?"

"Hayır, salak. Yakıcı bir kaltak gibi. Mordacity Pride. O bir ince."

Bağımsız suikastçinin argosu.

Boktan.

Hadrian uzun, yavaş bir saniye boyunca nefes alamadı. "Bunu kimin yaptığını biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. Senin hakkında kimseyle konuşmuyorum." "Yakıcı bir kaltak dışında mı?"

Nero'nun sözleri, onun değil.

"O sırada yaralı ve sayıklıyordum ve ben kendimde değilken adın ortaya çıktı. Bana karşı asla kullanmayacağına dair söz vermişti. Birkaç hafta önce, ondan uzaklaştığım için benden intikam alacağını söyledi. Ama bu . . . Onu öldüreceğim!" Nero, Hadrian'ın Jayne'in duyamadığı ya da anlayamadığı için memnun olduğu bir dizi Trisani küfrüne başladı.

"Küfür etmeyi biraz yavaşlatabilir misin? Kız arkadaşın var mı?"

Nero sonunda nefes aldı. "Hayır. Benden bir darbe alana kadar çıkarları olan bir arkadaşım vardı. Bu yüzden aramız bozuldu."

"Üzerime gelecek kadar mı?"

"Görünüşe göre." Nero bir an durakladı. "Seni tanıyacak başka kimse yok."

"Ya da Anicetus hakkında?"

Nero cevap vermeden önce tereddüt etti. "Evet."

Hadrian, Jayne'in meraklı bakışlarıyla karşılaştı. "Neden bana bir kardeşimiz daha olduğunu söylemedin?"

"Buna gerek yoktu. Yas tutacak yeterince insan var. Hiç tanımadığınız birini eklemenin size herhangi bir faydası olacağını düşünmedim."

Onun yerine Nero sessizce yasını tutmuştu. Aile geçmişlerinin bir parçasını ondan saklamıştı. Belki de Nero'nun bunu yapmasına kızmalı ya da üzölmeliydi.

Ama nasıl ?

Nero sonuna kadar korumacıydı.

Hadrian'ın kardeşini boğmak istediğı günlerde ona tahammöl etmesinin nedeni buydu. Çok az kişinin anlayabileceğı ortak bir acıları vardı.

Yine de Hadrian onu azarlamaktan kendini alamadı. "Herkesten uzak durmam konusunda bana verilen onca sonra ..." Cık cık etti.

"Nedenini anlıyor musun? Başkalarını da davet edersen kötü şeyler olur.

Hayatını. Her şeyi berbat ettim ve şimdi sen-" "Ben

iyiyim."

"Öyle ?"

"Zihinsel ve duygusal yaralarım ve ağabey diye sahip olduğum göt deliğı bir yana ... evet."

"Komik değilsin.

"Ben dürüstüm."

Nero yine küfretti. "?" "Güvenli bir yerde."

"Harika. Hazır , iki gün önce kaybolan çoraplarımı ve kağıtlarımı bulabilir misin?"

Hadrian kardeşinin çarpık espri anlayışı karşısında gözlerini devirdi. "Gözlerimi dört açacağım."

"Kıçını güvende tutsan iyi edersin."

"Planımız bu." Ayrıca hayatında gördüğü en güzel kıça sahip kadını da güvende tutmayı planlıyordu.

"Olduğun yerde kal. Bu konuyla ilgileniyorum ve bir şeyler öğrenir öğrenmez geri döneceğim."

Hadrian bağlantıyı kapattı ve bir kenara koydu.

"Evde sorun mu var?"

Jayne'in alaycı sorusu karşısında homurdandı. "Başım hep belada. Sanırım beni hâlâ üç yaşında bir çocuk olarak görüyor."

"Ama etinizi sizin için kesiyor mu? Kız kardeşim bugüne kadar benim için bunu yapmaya çalıştı. İlk kez bütün bir biftek yediğimde, onunla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Hiçbir uyarı olmadan, bir varlığın yaklaştığını hissetti. Syn'i görmeden önce onu duydu.

Hadrian ayağa kalktı ve masalarına üçüncü bir sandalye taşıdı.

Syn onlara yaklaşırken tereddüt etti. "Sen ve Nero'nun bunu yapmasından nefret ediyorum."

Güldü. " değil."

Syn sandalyeye oturdu ve kollarını arkaya doğru uzattı. "İyi uyudun mu?"

"Sadece beynimizi kızarttı."

Syn, Jayne'in yorumunu görmezden gelerek üzerindeki şişeyi aldı ve etiketini okudu. "Ooo, iyi mal." Şişenin tıpasını açtı ve Jayne'in bardağını alıp kendine bolca içki doldurdu.

Etkileyici bir yudumda geri devirdi. "Ah!" Sonra dikkatini Hadrian'a çevirdi. "Benim bir adım var."

"Mordacity Pride?"

"Aklımdan uzak dur!"

Hadrian gülümsedi. "Oraya gitmene gerek yoktu."

Syn kaşlarını çatı. "Sarhoş adamla uğraşma. Nasıl tepki vereceğimizi asla bilemezsin."

Jayne gülerek yanağını kaşıdı. "Az önce kardeşi aradı. Ona söylemiş olmalı."

"O zaman bana neden ihtiyacın vardı?"

Hadrian göz kırptı. "Komik rahatlama."

"Ha ha." Syn Hadrian'a müstehcen bir hareket yaptı. "O zaman deliğime geri dönebilir miyim?"

"Bir adresiniz var mı?"

"Yaşadığım delik için mi? bir şey yok." Hadrian homurdandı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Adres, doğum kaydı, izinler. Aklınıza gelirse, buldum."

Elbette yaptı. Syn'in en iyi yaptığı şey buydu. Jayne içkisiyle onu selamlayacaktı ama içkisini ondan almıştı ve geri vermeye niyeti yokmuş gibi görünüyordu.

"Adresi vermek ister misin dostum?" diye sordu Hadrian. Syn kendine biraz daha Tondarion Ateşi doldurdu. "Şimdi olmaz." "Pardon?"

"Eğer Nero bunu ve onu biliyorsa, bu işi Nero'nun halletmesine izin vermeliyiz." Hadrian küçük bir e-tablet çıkardı ve not almaya başladı.

"Her şey . . Hafızanız etkileyici." kalktı.

Syn onun kolunu yakaladı. "Hayır. Hayır! Kötü fikir. Neden iyi alkolü bırakıp önce kardeşinin bulacağı birinin peşine düşesin ki?"

"Kişisel tatmin." Syn alay etti. "Abartılıyor." "O zaman merak."

"Aptalca bir sebep." Syn gözlerini devirdi. "Ayrıca ne derler bilirsin."

"Merak bilimin temeli midir?"

Syn acı dolu bir ses çıkardı. "Tris kökenlerinize lanet olsun. Her şeyin eğlencesini kaçıırıyorsunuz."

Hadrian dilini şaklattı. "Öyle derler." Jayne'in bakışlarıyla karşılaştı. "Hazır mısın?"

"Evet, tabii. Bir şeyleri havaya uçurma, birkaç düşman öldürme ve partiyi başlatma zamanı."

Syn tiksintili bir iç geçirdi. "Peki. Ama ikinizin yalnız gitmesine izin veremem."

Hadrian kaşlarını çattı. "Neden?"

Onlara alaycı bir bakış attı. "Çünkü testislerimi seviyorum. Onları pek kullanamıyorum ama yine de Eve ya da Nero'nun onları vücudumdan çıkarma düşüncesi beni ürpertiyor. Özellikle de onları ayırma şekilleri. Hayatımda yeterince pislik var. Buna da ihtiyacım yok."

Hadrian defterini sırt çantasına soktu. "Nasıl istersen, ama bineğim sadece iki kişilik ve sen de kucağıma oturacak kadar güzel değilsin." Jayne'e sırtıttı. "Yine de sana izin verirdim."

Bu beklenmedik sözler onu sersemletti ve esprili bir geri dönüş düşünmesini engelledi. "Kimsenin kucağında oturmuyorum."

"Evet!" Syn şakacı bir şekilde Hadrian'ın kolunu tokatladı. "Biraz ev eğitimi al."

"Nasıl? Bu bir zamanlar bir evim olduğu anlamına gelir."

Jayne Hadrian'ın sözleri karşısında durakladı. Şaka olarak söylenmiş olsalar da, bir yerde hayatta kalmanın ve bir eve sahip olmamanın acısını anlıyordu. Sadece her santimetresinden nefret ettiğiniz bir çatı.

Tam bir sefaletti. O yalnızlık ve özlem. Acı.

Güvende olmak ve korunmak için duyulan o yakıcı acı. Kendi kışını kurtarmak için seni feda etmeyecek bir kişinin olması.

Kız kardeşinin ve Jinx'in onu korumak için adam öldüreceğini bilse de bu, çocukken güvenliği hiç bilmemiş olmanın yarattığı boşluğu doldurmuyordu.

Her an tüm hayatının bir başkasının bencilliği yüzünden paramparça olabileceğini bilmek.

Kendi babası bile.

Lanet olsun sana, orospu çocuğu.

Hâlâ babasının kalıntılarını bulup ağzını burnunu kırmak istiyordu. Hadri-an'ın ne kadar bastırılmış öfke sakladığını ancak hayal edebilirdi. Onunki ruhunda sürekli kaynayan bir volkan gibi patlayıp önüne çıkan her şeyi yakmayı bekliyordu.

Aklın yolu birdir.

Onu bu kadar güçlü bir savaşçı yapan şey buydu. Ham, harcanmamış öfkeye dokunabilme ve onu, patladığında yoluna çıkacak kadar aptal olan herkese karşı serbest bırakabilme yeteneği.

bir şey yoktu. Ve işte
buradaydılar. . .

Bilinmeyene doğru yeni bir yolculuğa çıkmak üzere.

Syn yanlarından geçip gitti. "Ne yazık ki size şahsen katılamayacağım. Hastaneden izin alamıyorum. Ama ..." Başının üstündeki bir şeye sırttı. "Bir destek çağırdım."

Jayne bakmak için döndü.

Kocaman bir Andarion erkeğinin onlara doğru geldiğini görünce çenesi düştü. Boyu kadar geniş olduğunu söyleyebilirdi ama canavar en az Hadrian kadar ya da daha uzundu. Eğer o kadar geniş olsaydı, normal bir kapı aralığından geçemezdi. Gerçi dürüst olmak gerekirse, bunu yapmak için eğilmesi gerekiyordu.

Lanet olsun.

Uzun, siyah saç örgüleri kusursuz bir şekilde geriye doğru at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Onun orduda olmasını beklerdi ama

sivil kıyafetler giyyordu.

Biri onun ya da Eve'in göz rengi hakkında yorum yaptığında bu onu her zaman rahatsız etmiş olsa da, şimdi Andari'nin gözlerinin neden rahatsız edici olduğunu anlıyordu. O soluk beyaz, koyu teninde gerçekten göze çarpıyordu.

Tek başlarına onu vahşi ve vahşi gösterirlerdi.
Dişleriyle birleşince . . .

Tam kanlı Andarionlar korkutucu yaratıklardı.

Hadrian onunla yüzleşmek için yavaşça doğruldu. Hadrianus'un onu eşit olarak karşılamasından etkilenmişti. Eğer bir korkusu varsa bile bunu tamamen gizlemişti.

Syn onlara hitap etmeden önce ona sıırttı. "Hadrian, Hauk ile tanış."

Hauk başını Hadrian'a doğru eğdi.

Hadrian kaşlarını çatdı. "Tek başına bile benim dövüşçüme sığmayacağı kesin."

Jayne güldü.

Hauk da öyle. Başını sallayarak Syn'e kaşlarını çatdı. "Bu ikisi mi?"

"Evet."

"Harika." Bakışlarını Hadrian'dan ona doğru kaydırđı ve sonra durakladı. "Özür dilerim. Dik dik bakmak istememiştim. Sadece bana birini hatırlatıyorsun."

"Arkadaş mı?" diye sordu.

"Neredeyse aileden. Ama o Andarion."

Hadrian'ın kaşları Jayne'in bakışlarıyla karşılaşınca daha da çatıldı.
"Galene Batur'a yeniden bağlandın mı?"

Bu soru karşısında en çok kimin afalladığından emin değildi. O mu yoksa Hauk mu?

"Kuzenim. Neden?"

Hadrian Hauk'un omzuna vurdu. "Neden iyilik yaptıklarını açıklıyor."

Hauk'un yüzündeki kırılgan ifadeyle Hadrian'ın gözleri büyüdü. "Özür dilerim. Andarion'a dokunmama kuralını unutmuşum."

Hauk omzunu ondan uzaklaştı ve dikkatini ona yöneltti. "Sen gerçekten Galene'nin kuzeni misin?"

Jayne kendini destekledi ve elini blasterına doğru kaydırды. "Evet. Kanatlı Batur'larla bir sorunun mu var?"

"Hayır. Sadece nasıl merak ettim."

Jayne onun söylemesini beklediği son şey karşısında omuz silkti. Rahatlayarak elini blasterından çekti. "Onu çocukluğumdan beri görmedim. Pek görüştüğümüz söylenemez. Andarionların melezlere karşı doğal bir hoşnutsuzluğu var ve ailenin o tarafı uzun zaman önce bize ihtiyaçları olmadığını belli etti."

Ellerini havaya kaldırdı. "Anlıyorum. Ben de o düşmanlığın içinden geçtim ama benden endişesi yok. En iyi arkadaşım insan ve Andarion karışımı ve kardeşim de bir insanla evlendi."

Bu onu hazırlıksız yakaladı. "Ciddi misin?"

Hauk kalbinin üzerine Andarion'un samimiyet işaretini yaptı. Syn bir içki daha aldı. "Ve o bir Savaş Hauk'u."

Bu onun çenesinin düşmesine neden oldu. Andarion kast sistemi söz konusu olduğunda Savaş Hauk'ları kraliyet hanesinden sonra ikinci sırada geliyordu. "Ve sen melezlerle arkadaş mısın?"

Hauk ona sevimli bir sırıtış fırlattı. "Benden bekleneni hiçbir zaman yapmadım. Ayrıca, ağabeyimi evlendiği için evlatlıktan reddetmelerinden sonra kolumda kalan son erkek benim. Beni de evlatlıktan reddetmeyi göze alamazlar. Bu da bana büyük bir serbestlik sağlıyor."

Evet, doğru. Andarion akrabaları hakkında bildiklerinden değil. Onları hoşnut etmediğinizde çok acımasız olurlardı. Ailesinin çoğu onları tanımıyordu bile. Sürgün edilmiş rağmen

Andaria'dan gelen büyükannesi, bir insanla evlendiği anda ailesi tarafından ölü kabul edilmişti.

Ama Jayne bunu Hauk'a karşı kullanmazdı. Yeterince iyi birine benziyordu.

Syn'in bakışlarıyla karşılaştı. "Ona güveniyor musun?"

"Hayatımla, ki eğer ikinizden birine bir şey olursa Eve ve Nero bunun için gelecekler."

"Büyüyorsun kardeşim. Seninle gurur duyuyorum."

Syn, Hadrian'ın yorumuna homurdandı. "Olma. Hâlâ bundan sağ çıkabileceğimden emin değilim. Sanırım yaşamayı sevmemem iyi bir şey."

Hauk başını salladı. "Yani ben sadece onların muhafızı mıyım Lorina?" "Evet. Kimsenin onlara bulaşmadığından emin ol."

Onlarla yüzleşmeden önce Syn'i selamladı. "Pekâlâ, nereye gidiyoruz çocuklar?"

"Mordacity Pride." Jayne telsizini kontrol etti. "Kendisi için ne söyleyeceğini görmek istiyoruz."

"Tercihen kardeşim onu öldürmeden önce."

Jayne ona sahte bir sırıtma yaptı. "Ya da öldürülürüz."

Hauk tsked. "Şimdi, şimdi. Benim gözetimimde ölmek yok."

Gülümsemesi samimileşti. "Bir Andarion hakkında iyi bir şey."
."

"Çok fazla gölge sağlıyor muyuz?"

Hauk'a güldü. "Hayır. Sadakat ve onur her şeyin üstünde."

Bu rahatsız edici bakışın arkasında karanlık bir gölge belirdi. Kadın yüzünü buruşturan Hadrian'a baktı.

"Her yerde pislikler var, Hauk." "Aklımdan uzak dur, Tris."

"Deneyeceğim. Ne yazık ki bu her zaman bana bağlı değil. Neyin geçeceğine ben karar veremem."

Yüzünü buruşturan Hauk, yüzünün her iki yanını kaşıma hareketi yaptı.

Hadrian sırt çantasını yere bırakıp elleriyle gözlerini kapatırken ırkıldı. "Kesin şunu! Beni öldürüyorsun!"

"Evet, . Oraya gidersen düşüncelerimin nereye gittiğini anlarsın."

Hadrian yüzünü buruşturdu. "Beyin ağartıcıya ihtiyacım var."

Syn ona Tondarion Ateşi şişesini uzattı. "Harikalar yaratıyor."

"Teşekkürler." Jayne'e dönmeden önce bir yudum aldı. "Sen Hazır mısın?"

"Önderlik et, ben de takip edeyim."

Hadrian onun küstah sözleri karşısında durakladı. Onu okuyamasa da, bu sözler ona tuhaf gelmişti çünkü bunları gerçekten de öylesine söylemediğini hissetmişti.

Hauk'un koluna tekrar vurma dürtüsüne direnmeden önce viskiyi Syn'e geri uzattı. Onları korumakla ilgili söylediklerinde ciddi olsa da, Andarion erkeği hâlâ ürkekti.

Onu suçladığından değil. Hauk'un da kendi şeytanları vardı.

Belki şanslıydım.

Ailesi öldüğü için onu kalbinden bıçaklayacak kimse yoktu. Zavallı Hauk buna sahip değildi. Ailesi onu akla gelebilecek her şekilde hayal kırıklığına uğratmıştı.

Hauk bu yüzden yoluna devam etmiş ve Nykyrian ve Syn ile bir aile kurmuştu.

Nykyrian . . .

Bunun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Syn ve Hauk'un ona duyduğu sevgi ve sadakate bakılırsa buna değer olmalıydı. Bu her zaman istediği türden bir dostluktu.

Onun arkasını kollayan biri. Ne olursa olsun.

Aile sadece kanınızı paylaşanlar değildir. Sizin için kanını akıtmaya hazır olanlardır.

Uyum Kitabı aileyi tanımlama konusunda çok açıktı.

Kalanlar. Bir kriz anında hiçbir mazereti olmadan size doğru koşan ve karşılığında hiçbir şey beklemeyenler.

Kimi kandırıyorsun, Hadrian?

Onların tanrılarına inanmıyordu. Nasıl inanabilirdi ki? Dürüst olmak gerekirse, Nero'nun ona çocukken verdiği yırtık pırtık *Armoni* kopyasını neden sakladığından bile emin değildi.

Aklındaki tek açıklama duygusallıktı. Babalarına aitti ve o da bunu Nero'ya onay sürecinden geçerken vermişti.

Ama kardeşinin aksine Hadrian bir an bile ezoterik bir tanrının onları umursadığını düşünmedi. Eğer öyle olsaydı, barışçıl bir ırkın yok edilmesini daha gerçekleştirmeden durdururdu.

Hala . . .

Kitabın şiirselliğini sevmiştii. İyimserliği. Bazen özlü saçmalıklar bile.

Bir şeye inanmalısın, evlat.

Kafasının içinde Nero'nun sesini duyabiliyordu. Otomatik cevabıyla birlikte. "Kendime inanıyorum."

Belki de hayatın tek anlamı buydu. Kendine inanmak. Çünkü diğer herkes sizi hayal kırıklığına uğrattır ve incitir.

Her şey söylendiğinde ve yapıldığında, dünyaya yalnız geldiniz ve öyle bıraktınız.

Kendi başına.

Ama varlığını inkâr etmek istediğı bir yerin derinliklerinde daha fazlasını arzuluyordu.

Birisi için.

Ben lanet bir aptalım.

Bunu kabul ederdi. Özellikle de Jayne'in hareketlerini izlerken. Kendine güvenini ve havasını.

Olağanüstü biriydi.

Tam önünde. İsteyebileceği her şey ve daha fazlası.

Yine de yaşlı ve yalnız ölmek zorundaydı çünkü elini uzatması söz konusu değildi. En azından onun gibiler için.

Hayat berbattı. Hep öyleydi ve hep öyle olacaktı. Kendinizi ortaya koymaya cesaret edemediğinizde sorun buydu. Kendiniz olmaya. Çünkü içinizin derinliklerinde kimsenin sizi kabul etmesinin bir yolu yoktu ve siz de bunu biliyordunuz.

Ve hâlâ o özlem devam ediyordu. Sonunda gömmeyi başardığı şeyi yeniden uyandırdığı için Jayne'e lanet olsun. Bu zalimceydi ve işkenceydi.

Yine de iniş pistine ulaştıklarında, düşünceleri aniden durdu.

Jayne geri çekilince Hauk yavaşladı.

"Ne yaptığımı başka gören var mı?"

Jayne, Hauk'un sorusuna cevap olarak yavaşça başını salladı.

Hadrian hemen gördükleri şeye odaklandı. Suikastçı kıyafetleri giymiş iki adam gemisinin etrafında dolanıyordu.

Hauk ona sıırttı. "Çıkış yolumuzu mu patlatacağız?"

Hadrian başını sallayarak bakışlarını üçüncü bir suikastçıya çevirdi.

"Ne yeri ne de zamanı."

"Ne yapmamızı öneriyorsun?" Jayne etrafındaki olası çıkışlara baktı.

Hadrian gülümsedi. "Hauk? Telsizini ver." "Ve?"

"Biriyle konuşuyormuş gibi yürüyün. Onlara *Şeytan Damarı*'nda bir suikastçının hedefinizi vurduğunu ve eve gittiğinizi söyleyin,

eli boş."

Hauk kaşlarını çattı. "Neden?"

"Onları tuzağa düşür." Jayne şimdi gülümsüyordu.

"Hoşuma gitti." "Ya işe yaramazsa?"

"Biz savaşıyoruz." Hadrian sırt çantasını omuzlarından çekti. "Önce kolay yolu deneyelim, olur mu?"

Hauk homurdandı. "Bunu bir kez yaptım. Hâlâ o sertliğin izleri var." Gözünü kaşdı ve içini çekti. "Güzel. Ölmek için güzel bir gün." Kulağına dokunarak Hadrian'ın gemisine doğru yöneldi. "Evet ... tamamen zaman kaybıydı. Hedef çoktan ele geçirilmişti. O öldü."

Jayne suikastçıların Hauk'a kaşlarını çatmalarını izledi. Ve hareket etmedi.

Şanslarına lanet okudu. "İşe yaramıyor."

Hadrian başını eğdi. "Beni aramıyorlar." Gözleri daha açık bir tona döndü. "*Seni* avlıyorlar."

Bu sözler onu şoke etti. "Ben mi?"

Adam yavaşça başını salladı.

Ve bir an sonra, birisi onlara ateş açtı.

Blaster'ını çekerek eğildi ve Hadrian bir adım gerisindeyken en yakındaki geminin arkasına kaydı. "En azından harika bir kalkan oluşturacak kadar büyüksün."

Kendi silahını çekerken yüksek sesli, onursuz bir ses çıkardı. "Bizi nasıl buldular?"

"Bu sadece bir Trisani'nin cevaplayabileceği bir soru."

Hadrian onun gevezeliğini pek takdir etmemişti. Doğru olsa bile. "Gemiye git, ben seni korurum."

İki el etti. "Bir sorun var. Geminiz. Biyolokunuz." Motorlar çalıştı.

Jayne ağzı açık bir şekilde ona döndü.

"Senin için açılacak."

O püskürdü önce Çıtlatma onu Çenekapat ve Başını sallayarak.

Başka bir şey söylemeden koştu.

Hadrian güçlerini ve blaster'ını kullanarak

o.

Onun gemisine tırmandı.

Tam koşmaya başlamıştı ki, bir renk patlaması geçti. suikastçıları koruyun.

Hauk'tu. "Altı numaranı aldım."

Evet, kaçtı. Hadrian bir sonraki gemiden kaçtı ve tüm gücüyle kendi gemisine doğru koşmaya başladı.

Jayne hızla körfeze doğru koşarken koruma ateşi açtı. Merdiveni hızla çıktı ve neredeyse içeri girmek üzereydi ki bir patlama mermisi bacağına isabet etti.

Nefesini sertçe içine çekerken ayağı kaydı ve neredeyse merdivenden düşüyordu.

Şaşkınlık içinde Jayne onu yakaladı ve ayağa kalkmasına yardım etti.

Başını kaldırdı ve hiç beklemediği bir şeyle karşılaşınca donup kaldı. Gerçek bir endişe.

Onun incinmiş olmasını gerçekten önemsiyordu.

"Hadi, Hadrian. Bana yardım etmelisin, evlat. Çok ağırsın. Seni kaldırıp koltuğuna oturtamam."

Acıya rağmen gülerek kokpite kaydı ve kanopiyi indirdi.

"Hauk?"

"Evet. İçerideyiz ama Hadrian vuruldu." "Ne kadar kötü?" Hauk sordu.

Koltuğun etrafına baktı. "Oldukça kötü görünüyor." "Ben iyiyim."

"Gerçekten iyi görünmüyor."

Hauk motorlarını ateşledi. "misin?"

Hadrian ayarlarını gözden geçirirken kaşlarını çattı. "Bizi buradan çıkaracak kadar iyiyim. İyi olacağım. Güven bana."

Adam onları fırlatırken Jayne koltuğuna geri savruldu. "Yine mi ?"

"Umarım değildir."

Atmosferi yararak geçtiklerinde koltuğun üzerinden baktı. "Arabayı benim kullanmam gerekmiyor mu?"

Adamın çenesindeki tiklerden, şakalaşamayacak kadar acı çektiğini anladı. Nefes alış verişi zorlaşmaya başlamıştı.

"İyi misin?"

Hadrian otomatik pilotu ayarlarken başını salladı. bir tıslamayla pantolonunun kemerini çözmeye başladı.

"Um, hey ... ne yapıyorsun?" "Yaramı açığa çıkarıyorum."

Evet, açığa çıkan tek şey bu değildi. Jayne, arkadaşının ne kadar donanımlı olduğunu düşünmemeye çalışarak koltuğuna geri oturdu.

Ancak bu düşünceler, önünde yayılan alçak bir ışık gördüğünde yok oldu.

Kaşlarını çatarak tekrar öne doğru eğildi ve adamın elini şiddetli yaranın üzerinde gezdirdiğini gördü. Lanet olsun. Horoz çukuruna *bununla* girdiği için şanslıydı.

Onu öldürüyor olması gereken şiddetli, kanlı bir yanıktı.

Tam koltuğun üzerinden tırmanıp yardım etmek üzereyken, adam bacağını bıraktı.

Çenesi düştü.

İyileşmişti.

"Bunu sen mi yaptın?"

Uzun bir iç çekişle arkasına yaslandı ve başını salladı.

"İyi misin?"

"Olacağım." Hadrian alnındaki teri sildi. "Bazı nedenlerden dolayı, iyileştirmek güçlerimi başka şeyler için kullanmak kadar beni tüketmiyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Nero hepimizin bedel ödemedi yapabileceğimiz bir şeyler olduğunu söylüyor. Benimki iyileştirmek gibi görünüyor."

Böyle bir yeteneğe sahip olmayı diledi. "Sahip olmak için iyi bir şey." Pantolonunu geri çekerken konuşmadı.

"Hey, insanlar? Hala benimle misiniz?"

Hadrian kanalı açtı. "Buradayız, Hauk. Peşimdeki sen misin?"

"Evet, öyle. Gittiğimiz yer için ihtiyacım olan nav'ı bana göndermeni bekliyorum."

Hadrian sıralamayı girdikten sonra Hauk'a gönderdi. "Teşekkürler.

Bu arada, durup sana yardım getirmemiz gerekiyor mu?" "Hayır. İyileştirdim."

"Bunu doğrulayabilir misin, Jayne?"

Hauk'un ses tonundaki şüpheyi gülümsedi. "Evet. O mükemmel." Özellikle de Hauk pantolonunu indirdiğinde gördüğü o daracık sekiz paketi.

"Not edildi. Bir Tris ve bir Andarion harika bir takım olur."

"Peki ya ben?" Gerçekten alınmıştı.

Ta ki Hauk cevap verene kadar. "Sen Andarion değil misin?" Oh . . . "Sanırım öyleyim."

"O zaman, buradasın."

Andarion beden muhafızlarını ne kadar sevdiğine şaşırmıştı. Kendine özgü tarzıyla çok çekiciydi. Doğruyu söylemek gerekirse, Hadrian gibi o da çok çekiciydi.

Oraya gitme. . .

Ama onun yarı çıplak görüntüsü zihnine kazındıktan sonra bu çok zordu.

Neyse ki, bağlantısı çıldırmak ve onu tehlikeli düşüncelerden uzaklaştırmak için o anı seçti.

Hadrian ona baktı. "Bu da ne?" Onu çıkardı.

İçeriği okuduğunda içini korkunç bir his kapladı. Tabii ki, Hadrian'inkini bile gölgede bırakacak bir ödülle birlikte devasa bir resminin olması da yardımcı olmamıştı. "Bu da ne böyle?"

Hadrian onun önünden, "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Neye baktığınızı bilmiyorum."

Yüzünü buruşturarak linki Hadrian'a uzattı, o da okurken gözleri büyüdü. "Üzgünüm."

"Öyle olmalısın, serseri. Beni öldürttün."

Hadrian ona baktı. "Henüz ölmedin."

"Bu kadar yüksek bir ödülle, hayatta kalma ihtimalim çok yüksek değil."

"Ama gizli silahını unuttun."

Bir Trisani. Gururu okşanmalı ama yine de ...

"Evet. Hauk'un bizimle olmasına sevindim."

"Pardon?"

Endişelenmesine rağmen onun alınganlığına gülerek bağlantısını geri aldı. Ama daha alır almaz benzersiz bir sesle patladı.

"O da ne?" Hadrian sordu.

Cevap verebilmek için parmağını üzerine koydu. "Normalde görevimi tamamladığım anlamına gelir." cevapladı çünkü cevaplayamazsa yıldızlararası bir olaya neden olabilirdi. "Hey, kardeşim." Jayne koltuğunda kendini düzeltti. "Hayır... az önce aldığın ve öldüğümü söyleyen bildiriye rağmen hâlâ hayattasın. İnanılmaz, değil mi?"

Hadrian ne olduğunu anladığında başını salladı. Öldükleri ilan edilmişti. "Syn müdahalesi mi?"

Doğru tahmin ettiğini belirtmek için başını salladı. "Evet. Ben de seni seviyorum, Evie. Yakında konuşuruz."

Hadrian uzun uzun iç geçirdi. "Bunu daha önce yapamaz mıydı?"

"Syn'i ve kardeşinle kız kardeşimden duyduğu korkuyu bildiğimden, bunu olabildiğince hızlı yaptığından eminim."

"Muhtemelen haklısın."

Jayne, kendi bağlantısı onun yüzünü buruşturduğunu gördü. "Nero?"

"Başka kim olacak? Sanırım Mama N bezimi değiştirmek ve gazımı çıkarmak istiyor." Cevap verirken, onun sevimli yüzündeki sırıtışı hayal edebiliyordu. "Hâlâ hayattayım kardeşim. Ya sen?"

"Hiç komik değilsin."

Jayne, Nero'nun geminin motorlarından bile duyulabilecek kadar yüksek olan öfkeli sesi karşısında dudaklarını birbirine bastırdı.

Hadrian hiç duraksamadan, "Ben çok komik biriyim," dedi. "Sadece benim mizah anlayışımı hiç takdir etmiyorsun."

" çıkarıldığınıza dair bir bildirim alırken değil. *Bunu* nasıl komik bulabilirim ki?"

Evet, Nero'nun neden biraz ateşli olduğunu anlayabiliyordu.

"Bunun gününüzü nasıl mahvedebileceğini görebiliyorum. Özellikle de ben ölürsem."

"Bana kışını tekmeletme, Hady."

Hadrian Jayne'e sırttı. "Önce beni bulmalısın."

Nero cevap vermeden önce yayını kesti. "Ve bunu yaptığında, beni öldürecek."

Telsizini oynattı. "Benimki de." Onu bir kenara bıraktı, sonra çenesini onun gemisine doğru salladı. "Peki, nereye gidiyoruz?"

"İfadeniz neydi? El sepeti içinde cehennem mi?"

"Şimdi bana kafa atma isteğini anlıyorum. Daha iyi bir cevap alabilir miyim?"

Navigasyon koordinatlarını başının üzerinden görebileceği şekilde seslendirdi. "Mordacity'nin bilinen son yerine gidiyoruz. Orada onu sorgulayacağız ve muhtemelen öldüreceğiz... Tabii Nero oraya bizden önce varıp infazı bizden önce yapmazsa."

Beşinci Bölüm

Jayne, Tavalı korsan ulusunun Septurnum grubuna ait olan sert metal uzay istasyonunun etrafına baktı. Burada bir Birlik limanına benzeyecek kadar çok gemi vardı. Her ekip askeri bir hassasiyetle çalışıyordu ve onun grubu sanki genelevdeki ölümcül bir cinsel yolla bulaşan hastalıkmiş gibi izleniyordu. "Ne tür bir suikastçı Tavalı istasyonu mu?"

Hadrianus güldü. "Zeki biri."

Kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Birlik yasaları burada geçerli değil. Birlik Tavalı'yi meşru bir imparatorluk olarak tanımayı reddetse de, onlar hâlâ egemen bir ulus."

Jayne bu noktayı kabul etti. Ayrıca dört ayrı devlete bölünmüş devasa bir devletti ve Septurnumlar, diğer üç Tavalı ulusundan asi bir grup olarak tutulan gruptu. Tavaliler kendi aralarında bile Septlere güvenmiyordu.

Ve Tavalı'nin varlığı Birlik tarafından tanınmadığı için, hepsi kanun kaçağı olarak kabul ediliyordu. Tavalı teçhizatı ya da bayraklarıyla yakalanan herkes hapsedilebilir ya da idam edilebilirdi. Çoğu imparatorluğu onlara karşı savaş ilan etmekten alıkoyan tek şey, kimsenin gerçekte kaç Tavalı olduğunu tam olarak bilmemesiydi.

Ya da uluslarının ne kadar ateş gücüne erişimi olduğunu. Kelimenin tam anlamıyla Ichidian evrenine yayılmış uzay istasyonlarında evlerini yapan korsanlar oldukları için, kimse onlarla savaşa girme riskini almak istemedi.

Sadece Birlik bu kadar aptal olabilirdi.

Çünkü Tavali'nin ana kuralı basitti... Onlar birleşik bir aileydi. Eğer içlerinden birine bulaşırsanız, hepsi misilleme yapmaktan onur duyardı.

İmparatorluklarının temeli buydu. Krellinler tarafından haksız yere zulme uğrayan yalnız bir gemici ve mürettebatı hepsini idam ettirmişti. O kaptanın ailesi, Tavali Snitch, bulabildikleri tüm bağımsız nakliyecileri bir araya getirmiş ve diğer imparatorlukların avlamaya korkacağı bir ulus yaratmıştı.

Bu nedenle, çoğu ulus akıllıca davranarak Tavali faaliyetlerini görmezden geldi ve herhangi bir ayaklanmaya ya da tanınmış liderlerin uğraşmak zorunda kaldığı diğer sorunlara neden olmadıkları sürece kendi yollarına gitmelerine izin verdi.

Bir bok başlatma, bir bok olmaz. Hem me never yerine Tavali'nin ulusal sloganı bu olmalıydı.

Bu da onun asıl sorusuna geri dönmesine neden oldu. "Tavali'nin ne kadar bölgesel ve ayrıcalıklı olduğu düşünülürse, neden bir yabancının üslerinden birinde ikamet etmesine izin versinler ki?"

Hadrian ona cevap vermeden önce Hauk'a baktı. "Onun bir yabancı olmadığını tahmin ediyorum."

Jayne kaşlarını çatı. "Tavali suikastçı değildir."

"Teknik olarak Tavali diye bir şey yok, çünkü Tavali tüm duyarlı varlık türlerinden oluşuyor. Peki, neden biri her ikisi birden olamıyor?"

Hauk başını salladı. "Bu izler."

Jayne o kadar emin değildi. "Bir korsanı lisanslı bir suikastçı olarak göremiyorum."

Gemiden uzaklaşırlarken Hadrian elinin topuğunu şakağına dayadı. "Tavali'de çok fazla öfke var, değil mi?"

"İyi misin?"

Başını salladı ve yüzünü buruşturdu. "Emin değilim. Ama eğer düşersem, artık yardımımız var." Hauk'u işaret etti.

"Gerçekten mi? Neden hep o salağı taşımak zorunda kalıyorum?"

Hadrian kolunu tekrar çırpmaya başladı, sonra kendini tuttu. "Senin müthiş Andarion gücün."

Hauk homurdandı. "Keşke şu anda Tavali olsaydım."

Bu sözler henüz dudaklarından dökülmemiştii ki, kırmızıyla süslenmiş siyah bir savaş tulumu giyen uzun boylu bir adam temkinli bir avcı gibi onlara yaklaştı. "Size yardımcı olabilir miyim?" Bakışları Hauk'tan Hadrian'a, oradan da Hadrian'a .

Onu sonsuza dek saran öfke göz önüne alındığında, muhtemelen bu grubun en ölümcül olanının o olduğunu bilmiyordu.

İkisi de konuşmadan Hadrian söze girdi. "Mordacity Pride'ı görmeye geldim."

Adamın gözleri kısıldı, özellikle de Hadrian'ın pantolonundaki kanı fark edince. "Neden?"

Hadrian sevimli bir hal aldı. "*Bunun* için endişelenme. Gemime tırmanırken bacağımı kestim." Tavali'ye göstermek için arkasını döndü. "Kötü bir şey değil. Mordacity'ye gelince, o kardeşimin bir arkadaşı ve arkadaştan kastım samimi olması. Hayatını kurtardığı için ona teşekkür etmek istedim."

Bu, adamın korkularını hiç de yatıştırmışa benzemiyordu. "Kardeşin kim?"

"Söylememeyi tercih ederim, Relic. Ama seni kardeşime anlattığı hikâyelerden tanıyorum. Karın nasıl? Vatrice yine uçuyor mu?"

Elini silahının üzerine koydu ve sanki silahını çekecekmiş gibi geri adım . "Bunu herkes öğrenebilir."

"Ama iki hafta önce Mor Dacity ile yaşadığınız o küçük kaçamağı biliyorlar mı?"

Adam üssün etrafına bakarken gözleri parladı. "Sesini alçalt!"

"Özür dilerim," diye fısıldadı Hadrian. "Başını belaya sokmaya çalışmıyordum. Sadece Bölüm H-16 konutlarının nerede olduğunu bilmem gerekiyor ki ona şahsen teşekkür edebileyim."

Tavali hafifçe döndü. "Oradaki avluya varana kadar koridordan aşağı in. Sola dönün ve tam orada olacaksınız."

Hadrian onu omzundan alkışladı. "Teşekkürler."

Hadrian o yöne doğru giderken Jayne adımlarını hızlandırdı.

Tavali'nin onları takip etmediğinden emin olduktan sonra onun omzuna dokundu ve çenesini Tavali'ye doğru salladı. "Tüm bunlar da neydi?"

"İnsanlar biriyle karşı karşıya geldiklerinde her türlü telgrafi çekerler. Kafalarındaki düşüncelere hayret edersiniz."

Hauk, "Düşündüğüm tek şey onları öldürmek," dedi.

Hadrian Hauk'un yorumuna güldü. "Çoğunlukla kardeşin Fain'in ne yapacağını düşünüyorsun."

"Kafamın içinden çık."

"Keşke o kadar kolay olsaydı. Ne yazık ki, senin duygusal yükünün arasında dolaşmamı istemediğin kadar ben de orada olmak istemiyorum." Hadrian durdu ve Jayne'e döndü. "Sessiz kaldığın için teşekkür ederim."

"Bununla bir ilgim olduğundan emin değilim, ama rica ederim."

Hadrianus'un yüzündeki ifade o kadar içtendi ki, kadının boğazı düğümlendi.

Kız ne yaptığını anlayamadan, adam alnını onunkine yasladı ve gözlerini kapattı.

Nasıl cevap vereceğini bilemediği için kaşlarını çattı. "İyi misin?"
Hadrian konuşmak yerine ellerini kaldırdı ve başının iki yanına koydu.

Yüzünde kendisiyle aynı şaşkınlığı taşıyan Hauk'a yan gözle baktı.
Hadrian uzun bir iç geçirdi. "Keşke ben de böyle dolaşabilseydim."

"Neden?"

"İçindeki her neyse, her şeyi engelliyor. Nedenini bilmiyorum ama sessizlik cennet gibi." Doğrulmadan önce ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Özür dilerim. Sadece küçük bir molaya ihtiyacım vardı."

Nasıl hissedeceğinden emin olamayınca ona gülümsedi. "Sorun değil. Şimdi daha iyi misin?"

"Sanırım öyle. Ama kardeşimin bu kadar insanın arasında nasıl çalışabildiğini merak ediyorum. Çoğu gün, onlar beni teslim edene kadar bağırmak istiyorum."

"Ne zaman ihtiyacınız olursa ellerim hizmetinizde." Jayne bu cümleyi yüksek sesle söylediği anda pişman oldu.

Özellikle de Hauk güldüğünde ve Hadrian ağzı açık kaldığında. "Kastettiğim bu değildi! Aman Tanrım! Gerçekten mi?"

Hadrianus şimdi gülüyordu. "Her şey , *suāva*." Bu kelime onu duraksattı. "*Suāva*?"

Gerçekten de kızardı. "Bu bir sevgi ifadesi." "Ne demek bu?"

"Söylersem taşaklarıma tekme atarsın diye korkuyorum."

İfadesinin ne olduğundan emin değildi ama Hadrian'ın hızla Hauk'un arkasına geçmesine neden oldu.

"Nasıl yap sen stand değil Bilmek ne diğer insanlar düşünüyorsun?" Hadrian Hauk'a sordu.

Hauk kayıtsızca omuz silkti. "Görünüşe göre, etrafımda bu tür bir step dansı yapmak için iyi bir fikrin var."

Jayne eğilip Hauk'un iri cüssesinin etrafından Hadrian'ın saklandığı yere baktı. "Bana ne dedin sen?"

Hadrian'ın yanakları daha da kızardı. "Tatlım."

Şimdi onun hareketleri karşısında kafası daha da karışmıştı. "Bunun için sana neden saldırayım ki?"

"Ağabeyimin bana kadınların bundan hoşlanmadığını ve kadını gerçekten tanımıyorsam ya da taşaklarıma tekme yemek istemiyorsam bunu kullanmamamı söylediğini hatırlıyorum."

Jayne alnını ovuşturdu. "Nero'nun mücevherlerine ne sıklıkta tekme bilemem ama en azından şimdilik benden kurtuldun."

"Neşeli."

Hauk onlara doğru başını salladı. "Yapmamız gereken daha üretken ve tehlikeli bir şey yok mu?"

"Evet, var." Hadrian sonunda onun etrafından dolaşarak onları bu gizemli Tavalı suikastçısına doğru yönlendirdi.

Jayne tam olarak kiminle buluşacaklarından emin değildi. Trisani'nin bacak uçları göz önüne alındığında, asil ve zarif birini bekliyordu.

Ya da çiğ ve ölümcül.

Ama Hadrian kapıyı çaldığında ve kapı açılıp Mordacity ortaya çıktığında biraz afallamıştı.

Sadece bir Ring dövüşçüsünün duruşuna sahip olmakla kalmıyor, zamanda gözlerinin etrafına göz rengiyle karışacak kadar koyu, bulaşmış, ağır siyah göz makyajı yapıyordu. Gerçekten de bu makyaj gözlerinin açık mı kapalı mı olduğunu anlamayı zorlaştırıyordu.

Siyah saçları köşeli yüzünden geriye doğru toplanmıştı. *Yeşil köşeli* yüzünde koyu siyah geometrik bir desen vardı. Jayne bu desenin bir dövme mi yoksa doğal mı olduğundan emin değildi.

Ama onu hazırlıksız yakalayan sadece bu faktörler değildi. Mordacity kesinlikle çok küçüktü. Jayne'in göğsünün ortasına ancak ulaşılıyordu. ağaç gibi yükselen iki erkeği boş verin.

Sadece boyu da değildi. O kadar zayıftı ki Jayne'e bir sokak dilencisini hatırlatıyordu.

Bu ufacık tefecik çocuk nasıl bir suikastçı olabilirdi?

Mordacity gruplarına kaşlarını çattı. "Size yardım edebilir miyim?"

Hadrian soruyu duymuştu ama karşısındaki çelimsiz kadın dalından çok etkilenmişti. Hayatını kurtarmak için kardeşini onun gibi biriyle hayal edemezdi.

Nero genellikle güçlü kuvvetli, uzun boylu kadınları tercih ederdi.

Aslında, Nero'nun onu nasıl ezmediğini anlayamıyordu. Kız yetişkin bir kadından çok bir oyuncak bebek boyutlarındaydı.

Ve bakışlarını onun üzerinde gezdirirken bir adım geri çekildi.

"Evet," dedi onun düşünceleri aklına geldiğinde. "Aslında Nero'dan daha uzunum. Ama kendini kötü hissetme, sen de beklediğim gibi değilsin."

Mordacity'nin bakışları daraldı. "Neden buradasın?"

Jayne ilerlemeye başladığında Hadrian onu durdurmak için nazikçe kolundan tuttu.

"O masum."

Jayne kaşlarını çatarak ona baktı. "Bekle. Ne?"

"Neden burada olduğuma dair hiçbir fikri yok."

"Kafamın içinde oynamayı bırak!" Mordacity ona hırladı. "Nero'nun bunu yapmasına dayanamıyorum ve senin de orada olmanı istemiyorum."

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Elimde olmadığını biliyorsun. Ama bir dakikalığına içeri gelebilir miyiz?"

Tartışıyormuş gibi Hauk'a baktı. Sonunda geri adım attı, böylece ufacık dairesine girebildiler.

Hadrian büyük bir grubu ağırlamak için yapılmamış olan küçük oturma odasına doğru yürüdü. Hauk, tek başına çoğunu kaplamıştı.

Mordacity kapıyı kapattı ve onlara doğru döndü. "Yani . . . ?"

Bunu ona söylemenin kolay bir yolu yoktu. "Jayne? Syn'in bize ne verdiğini ona gösterebilir misin?"

"Elbette." Jayne telefonu açtı ve .

Mordacity arama emrini ve Syn'in suçlu olarak onu işaret eden bilgileri görür görmez soldu. "Bu bir şaka mı?"

"Biz de bunu merak ediyoruz."

"Benim bununla hiçbir ilgim yok. Ne kadar aptal olabilirim ki?"

Mordacity haklıydı. Sadece bir aptal et suyuna karşı gelir-
Özellikle de gerçeği kafasından çıkarma yetenekleri göz önüne alındığında.

Jayne bağlantısını geri aldı. "Sence biri ikinize de tuzak mı kuruyor?"

Belki de. Hadrian bunu anlayabilirdi. Bu mantıklı olabilirdi. "Nero'ya ne kadar yakınsın?"

Ellerini havaya kaldırdı ve komik bir yüz ifadesi takındı. "Kardeşin duygularını paylaşmıyor. Eminim bunu biliyorsunuzdur. Bazı günler bir duvarla konuşuyor gibi oluyor."

Hadrian başını salladı. "Benim yanımda kendini oldukça özgürce ifade etme eğiliminde olduğu için bunu söyleyemem. Hem de sevdiğimden daha sık."

"Şanslısın. O benim için sessiz bir mezar. Ondan zar zor bir yemek tercihi alabiliyorum ve konuşmalarımızın çoğu benim konuşmam ve onun homurdanmasından ibaret." Jayne'e baktı. "Şunu bir daha görebilir miyim?"

"Elbette." Jayne bağlantıyı ona geri verdi.

Kaşları daha da çatıldı. "Bu neden ödül sayfalarımnda çıkmadı?"

Hadrian'ın buna verecek bir cevabı yoktu.

"Jayne mi?" "Eğer lisansı varsa, olmalı."

"Lisansım var." Mordacity kendi bağlantısını aldı, sonra Jayne'e verdi. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Jayne gerçeği görünce ağzı açık kaldı, sonra da Hadrian'a uzattı. "Onu engelledi."

"Bu hiç mantıklı değil."

Jayne kabul etti. Mordacity'nin şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. "Burası ne kadar kalkanlı bir yer?"

"Anlamı?"

"Birlikten birini ararsam, yerimi tam olarak tespit edebilirler mi?"

Mordacity güldü. "Hayır. Eğer denerlerse, bu onları evrene yayar. Bu riski göze alamayız."

Hauk bakışlarını daralttı. "Demek sen Tavalı'sın."

Kadın başını salladı.

"Doğma büyüme mi?"

Hadrian onun yerine, "Hayır," diye cevap verdi. "O Phrixian olarak doğdu."

Jayne'in çenesi bu açıklama karşısında daha da düştü. "Daha önce hiç Phrixian'la tanışmamıştım."

". Ömür boyu sınırın olmam için dua devam et."

Vay canına. Jayne bile bu kelimelerdeki acıyı yakalamıştı. "Kaçtın mı?"

"Evet. Ve eğer halkım beni bulursa, beni öldürürler."

"Neden?"

"Ben Schvardan ve asker kaçağıyım. Hizmetimizdeki hiç kimse asker kaçağı olamaz. Bu vatana ihanettir. Beni gören herhangi bir Schvardan beni öldürmekle onur duyar ya da buna mecburdur. Ve bir Naglfari beni sırf eğlence olsun diye öldürür."

Jayne şaşkındı. "O zaman neden ordudan ayrıldın?"

"Çünkü ailemi korumak zorundaydım. Kişisel olarak bana neye mal olursa olsun."

"Kardeşimin senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum."

Hadrian'ın yorumuna yanıt vermedi. "Kim bunu yapabilecek yeteneğe sahip olabilir ki?"

Jayne omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok ama arama emrini yürürlükten kaldırarak bize yardımcı olabilir misiniz?"

Mordacity gözlerini hızla kırıştırdı ve Jayne'in sorusu karşısında geri adım attı. "Tabii ki! Aman Tanrım, çok özür dilerim. Kendime o kadar odaklanmışım ki bunun ikinize ne yaptığını düşünemedim bile." Bağlantısını çıkardı ve kodunu yazdı.

Jayne, Hadrian ve Hauk'a gülümsedi ve rahatladı. Ne yazık ki bu rahatlama uzun sürmedi.

Mordacity'nin yüz ifadesinden, ortada büyük bir sorun olduğunu anlayabiliyordu.

"Ne?"

Mordacity'nin kaşları daha da çatıldı. "İptal "

Jayne midесinin bulandığını hissetti. "Ne?"

Mordacity ona göstermek için yaklaştı. "Yanılıyorsam beni düzeltin, ama bunu kapatma yeteneğine sahip olmam gerekmiyor mu?"

Jayne telsizini aldı ve ekrana baktı. Sözleşmeyi geri çekmek için bir yer vardı ama bastığında şey olmadı. "Bu hiç iyi değil."

Sersemlemiş bir halde onu Hadrian'a uzattı. Hadrian onun yaptığının aynısını yapmaya çalışırken küfretti.

Ve aynı başarısız oldu.

Hauk boğazını temizledi ve elini uzattı. "Hepimiz beyhude bir egzersize katıldığımıza göre, izin verir misiniz?"

"Elbette." Hadrian ona verdi, sonra Jayne'e baktı. "Eğer bu reçel kavanozu gibiyse ve o piç bunu çalıştırırsa çılgılık atarım."

Bu beklenmedik yorum karşısında kahkahayı patlattı.

Hauk homurdandı ve telsizi Mordacity'ye geri verdi. "İşitme duyumuzu zorlamamıza gerek yok. Lanet şey bozuldu."

"Pekâlâ. Bu kadar." Jinx'i aradı, o kadar hızlı cevap verdi ki yerinden sıçradı.

"Hangi cehennemdesin?"

"Senden haber almak da güzel."

"Bu saçmalığı oynama Jayne. Kız kardeşin bir duvara tırmanıyor ve saklamak istediğim vücut parçalarını tehdit ediyor. Elimdeki tüm izleme yazılım ve donanımlarından tamamen yok oldun. Eğer bunu sana veren Syn'se, *onun* taşaklarına saldıracağım."

"Syn'in bununla bir ilgisi yok." Adresi bulan kişi o olduğu için tam olarak doğru sayılmazdı ama ... "Herkes anatomik olarak doğru olsun, tamam mı?"

"Jayne-"

"Ben iyiyim Jinx. Gerçekten, ama sana tuhaf bir sorum var."

"Tabii ki var. Neymiş o?"

"Bana arama emrini geri çektirebileceğimi söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Sana bunun neredeyse imkânsız olduğunu söylediğimi hatırlıyorum."

"Evet, burada onu çıkaran kadınla birlikte duruyorum. . sözde, ama geri çekmesine izin vermiyor." Jinx

bir an sessiz kaldı. "Ne?"

Jayne bağlantısını Mordacity'ye verdi. "Söyle ona."

"Her kimse merhaba. Evraklara göre bunu yapan benim ama ben yapmadım. Bağlantımda teorik olarak sözleşmeyi serbest bırakabileceğim görünüyor. Ama düğme çalışmıyor."

"Bununla hiçbir ilgin yok mu?"

"Hayır." Mordacity sertçe yutkundu. "Hadri- an'a karşı bir şeyim yok ve Jayne'i tanımıyorum. Ve Jayne'i öldürecek kadar da aptal değilim."

Beni öldüresiye dövecek ve bunun için beni ölüme terk edecek bir kardeşi olan biriyle sözleşme yapmak."

"Peki Hedlund, şimdi parlak fikrin nedir?" Jayne sordu.

Jinx onun ünlü bilim adamını alaycı bir şekilde kullanmasından hiç hoşlanmamıştı. "Sanırım bana nerede olduğunu söylemen gerekiyor."

"Bunu kadar olmaz."

"Jayne. . . bir dakika dur ve bunu iyice düşün. Bana söylediğin şeyi yapma yeteneğine kim sahip olabilir?"

"C.I. Syn?"

Hadrian gözlerini devirirken Hauk homurdandı.

Jinx sabırsızca boğazını temizledi. "Bir teknisyenin buna yetkisi yok."

Bu onun midesini küçülttü. "Ne sen?"

"Düşün Jaynie. Mordacity'ye komplo kuran her kimse ya Birlik üyesi olmalı ya da gerçekten güçlü bir bağlantısı olmalı."

Hauk başını salladı. "O haklı. Bir sözleşmedeki o düğmeyi devre dışı bırakmak için onların sunucularında ve sistemlerinde olmanız gerekir."

Şimdi hepsi şaşkındı. "Birlik'te kim bize karşı bir şey ki?"

"Az önce Hauk'un seninle birlikte olduğunu mu duydum?" Jinx sordu.

Neden şaşırmıştı ki? "Hauk'u nereden tanıyorsun?" "Ortak bir arkadaşımız var."

"Buradayım, Shadowborne. Neye ihtiyacın var?"

"Onlarla birlikte olduğunu bilmek daha iyi hissettiriyor. Lütfen aptalca bir şey yapmalarını engelleyebilir misin?"

"Bundan şüpheliyim ama deneyebilirim."

"Güzel. Ekibimi toplayıp bunu araştıracağım. Ben onlarla temas kurarken beladan uzak durun ve başınızı eğin. Bunu yapabilir misiniz?"

Jayne, Jinx'in isteği üzerine homurdandı. "Kimin ve neden peşimizde olduğunu bilmemiz gerekiyor."

"Biliyorum ama Lig dosyalarına erişemezsin ve bunu sen de biliyorsun. Onlara eriştiğin anda öldürüleceksin. Olduğun yerde kal ve biraz sabırlı olmaya çalış."

Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de, adam haklıydı. "Peki. Çok uzun sürmesin."

* * *

Jinx yayını kesti ve şansına lanet okudu. Birlik arkadaşlarıyla temasa geçmesi gerekiyordu ama Eve'i arayıp kız kardeşinin iyi haber vermezse, onu öldürme tehdidini gerçekleştirebilirdi.

Frekansını tuşladı ve bekledi. "Onu buldun mu?"

Eve'in onu sormamış olması bile ona ne kadar endişeli olduğunu gösteriyordu. Onu kaybetmekten her zaman korkmuştu. "Tam olarak değil."

"Bu ne anlama geliyor?"

Ona gerçekten sakın olmasını söylemek istedi ama bu aptallıkla ilgili geçmiş deneyimleri dilini ısırmasına neden oldu. "Az önce onunla konuştum."

"Nerede o?"

"Her zamanki gibi Outpost Jayne'de yaşıyorum. Hiçbir neden dinlemeden."

Anladığım kadarıyla bu bir Erixour

uzmanlık alanı?" "Yapma Jinx.

Havamda değilim."

"Biliyorum bebeğim. Sadece stresini hafifletmeye çalışıyorum."

"O zaman kız kardeşimi buraya getir de onun sıska kıcını tekmeleyeyim." "çalışıyorum. O şimdilik güvende ve benim küçük sabrını tüketmeden önce bazı telefon görüşmeleri yap-

ikimizi de delirtecek kadar aptalca bir şey." İcini çekti. "Peki. Sen dikkatli ol."

"Sen de." Aramayı sonlandırdı ve ardından emniyet valfinin tuşlarına bastı. Eve dışında her konuda güvenebileceğini bildiği tek kişiydi. Savage'ın Birlik'in yetiştirdiği en acımasız suikastçılardan biri olduğu düşünülürse, bu gerçekten de delilikti.

Hiçbirinin bir başkasını umursamaması gerekiyordu. Öldür ya da öldürül.

Yine de Savage hemen cevap verdi. "Sorun mu var?"

Arkadaşının açılış sorusuna gülümsedi. Onu suçladığından değil.

Jinx küçük bir avuç Birlik suikastçısı isyancıyla birlikte çalışırken, Savage onların lideriydi ve acil bir durum olmadıkça onunla nadiren iletişime geçiyorlardı.

"Her zaman."

Vahşi homurdandı. "Kimi öldürmek zorundayım?"

"Bunu zaman gösterecek. Ama şu anda küçük bir sorunum var. Eve'in kız kardeşi geri getirme için bir sözleşme imzaladı ve imzaladıktan sonra bu sözleşme öldürme emrine çevrildi."

"Evet... ve?"

"Sistemimizin bunu aldığını söylediği kişiyi buldu, ancak bunu iptal etmenin bir yolu yok ve o da bunu almadığını iddia ediyor."

Savage cevap vermedi.

"Beni duydun mu?"

"Duydum. Sadece bir imkansızlık üzerine kafa yoruyorum. Ne demek iptal edilemez?"

"Şimdi size gönderiyorum. Gördüğünüz gibi, birisi sistemimizi dinlemiş ve arama emrini iptal etme özelliğini kaldırmış."

Savage tekrar konuşmadan önce bir an bekledi. "Bu ne boktan şey böyle?"

"Bir fikriniz olduğunu umuyordum. Daha önce hiç böyle bir Şey gördün mü?"

"Hayır. Her zaman bir iptal kodu vardır."

Ama bu sefer değil. "Sen de benim m düşünüyorsun?"

Savage arama emrini ona geri gönderdi. "Suikastılarımızdan ya da yüksek komutanlarımızdan biri olduğunu mu? Evet."

"yle olmalı, değil mi?"

"Evet, yle olur. Ne kadar iyi bir teknisyen oldukları umurunda değil, eğer sistemimize yaklaŐırlarsa Quiakides onları bir saat içinde yok eder."

Evet, baş komutanları oynamadı. Pis bir , bu yüzden oğlu Nykyrian da küçük isyancı grupları arasında sayılıyordu. Nyk'ın tek bir kuralı vardı; eğer kendisinden başka biri babasını, yani baş komutanlarını öldürürse, onun bağırsaklarını deŐerdi.

Görünüşe göre, Quiakides'lerin evinde çocukluktan kaynaklanan bazı ciddi sorunlar varmış.

Bu da ona kendi ailesini zletiyordu. Jinx'in tek sorunu, ailesini katleden ve onu Birlik'e satan amcasıydı.

Eğer bu yaptığı son Şey olsaydı, o hasta orospu çocuğunu öldürecekti.

Ama bunun beklemesi gerekiyordu. Şu anda Jayne'le ilgilenmek zorundaydı.

Savage tekrar konuŐarak onu üzüntüsünden kurtardı. "Bunu her kim yaptıysa Scalera ve Pride arasında büyük bir çekiŐme yaratmıŐ."

"Evet, ben de aynı Şeyi düşündüm. Ama Lig'de kim de umursar ki?"

"Onlarla görüŐmeniz gerekecek. Kimin bağlantısı olduğunu ğren." Jinx içini çekti. "Bağlantısı olduğunu bildiğim tek kişi benim."

"Affedersiniz?"

"Scaleras'larla anneannem aracılığıyla akrabayım.
Nero'nun babasının tek kız kardeşıydı."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır." Ama ne yazık ki, yüksek bir farkındalık hissi ve çok az bir precog dışında hiçbir Trisani yeteneğine sahip değildi. "Ama bunu kimse bilmiyor. Kayıtlarımda bile yok."

"Kimsenin bilmediğinden emin misin? Seni tekrar hedef alıyor olabilirler."

"Ama neden? Onlarla çok fazla temasım olmadı. Nero'yu sokakta görsem tanımam. Ve ana gezegenlerine olanlar göz önüne alındığında hiçbirinin kasten Birlik'e yaklaştığını düşünemiyorum. Bildiğim kadarıyla, hayatta kalan Scaleralar dağıldılar ve onları kaybetmemek için başlarını öne eğdiler."

"O zaman Pride'a odaklan. Lig'le bağlantısı var mı?" "Ben öğrenirim."

"Yardım edebileceğim bir şey olursa haber verin."

"Teşekkürler, Sav."

"Hayatta kalarak bana teşekkür et. Bu yüzden kendini kaybetme." "Yapacağım, Komutan."

Sav homurdanarak yayını kesti.

Jinx gemisinde oturmuş, öğrendiği her şeyi . Mordacity Pride.

Sistemlerinde onun hakkında neredeyse hiç bilgi yoktu.

da takma isim olduğu anlamına geliyordu. Öyle olmak zorundaydı.

Birlik'te bunu başarmak neredeyse imkânsız olsa da, Syn gibi bir avuç insan veri tabanlarında yeni kimlikler yaratmayı ve bundan kurtulmayı başarmıştı.

Mordacity'ye kim yardım etmişti?

Peki neden? Ne saklıyordu? Asıl soru buydu.

Altıncı Bölüm

"İ bundan hoşlanmıyor." Jayne odada Hadrian'ın önünde volta atıyordu.

"Tamamen konu dışı ama bunu yapabildiğiniz için sizi kıskanıyorum."

"Ne yapmak?"

"Yürüyün ve hiçbir şeye çarpmayın."

Gülerek başını salladı. Bu doğrudu. kadar iriydi ki kanepenin çoğunu kaplıyordu ve kazara bir yere çarpmamak için oturmayı tercih etmişti.

"Yine de çok tatlısın."

"Şirin mi?" Adam kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Sevimli derecede seksi değil mi?" "İstediğin bu mu?"

Alnını ovuşturdu. "Tek istediğim Hauk ve Mordacity ile birlikte olmak. Burada kapana kısılmış olmaktan nefret ediyorum."

"Bu kadar iğrenç olduğumu fark etmemiştim."

Başını iki yana salladı. "Sorun sen değilsin. Hayatım boyunca saklandığımı unutmamalısın." Hadrian odayı işaret etti. "Bu . . . beni deli ediyor. Tek istediğim özgürlüğüm. Sürekli omzumun üzerinden bakmadan etrafta dolaşabilen normal biri gibi olmak."

"Anlıyorum. Suikastçi olmaktan nefret ediyorum. Tahmin edebileceğinden daha fazla.

Hayatım için öngördüğüm şey bu değildi."

"Evet, kendi mağazamın sahibi olmak istiyordum. Her zaman müşterileri karşılamamanın ve onlarla korkusuzca etkileşime geçmenin ne kadar eğlenceli olacağını düşündüm."

Jayne onun önündeki sehpa oturma. "Öğretmen olmak istiyordum."

"Gerçekten mi?"

Yavaşça başını salladı. "Etrafımda çocuklar olsun istedim."

Adam gerçekten de ona bakakaldı.

"Bu kadar şaşırmış gibi davranma. Neden şaşırdın?"

"Sadece ..." İki eliyle onu işaret etti. "Yaptığın işte inanılmazsın. Seni kış tekmelemez ve isim almazken göremiyorum."

Ağır bir iç çekişle dirseklerini kalçalarına dayadı ve eğildi. "Yine, olmak istediğim şey değil. Bir kez olsun topuklu ayakkabı giymek isterdim. Gizlediğim silahlarımın görünmesinden endişe etmeden giyinmek." O gülümsemeye başlayınca Jayne kaşlarını çatı. "Bunu komik mi buluyorsun?"

Anında ayıldı. "Hiç de değil. Ama burada oturup düşüncelerinizin ne olduğunu bilmemenin ne kadar ferahlatıcı olduğunu fark ettim. Normal insanların sohbet etmesi böyle bir şey. Daha önce hiçbir fikrim yoktu."

"Sürekli herkesin düşünceleri tarafından eleştirilmeyi hayal bile edemiyorum."

"Yardımcı olan tek şey, birinin kafama ateş etmek üzere olduğunu bilmek. Seninle birlikte olmanın en rahatsız edici yanı da bu. Her zaman nefret ettiğimi söylediğim yeteneklerime ne kadar bağımlı olduğumu daha önce hiç fark etmemiştim."

Jayne uzandı ve onun dizine dokundu. "Yani gerçekten ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

"Azıcık bile değil."

Arsızca öne fırladı ve onu gıdıkladı.

Hadrian'ın ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu ve kollarının birden Jayne'le dolması onu şok etti. Daha önce hiç kimse onunla gerçekten oynamamıştı. Çocukken bile.

Gülerek onun ellerini tuttu. "Dur! Teslim oluyorum!"

Öyle yaptı ama ellerini adamın karnında tutmaya devam etti. Gözlerinde ne olduğunu anlayamadığı bir parıltı vardı.

Ta ki öne eğilip onu öpene kadar.

Dudaklarının onunkilere yumuşak dokunuşu . .

Kanını ateşe verdi. Gözlerini kapatarak kendini onun şefkatine teslim .

Jayne tarçın ve baharat kokusunu içine çekerken gülümsedi. Hadrian'ın bulaşıcı bir kokusu vardı ve bu da onun tadını daha da tatlı kılıyordu.

Bir şaka olarak başlayan şey artık öyle hissettirmiyordu. Özellikle de ona öyle şefkatle sarılmıştı ki, geri çekilme isteği eriyip gitmişti.

Durman gerek!

Kafasının içindeki ses kükredi ama kendine engel olamadı. birini bulmayalı çok uzun zaman olmuştu. Kendine birinden etkilenme izni vermeyeli çok uzun zaman olmuştu.

O, istediği her şeydi. Ve sahip olamadığı her şey.

O da bunu biliyordu. Adamın istediği şey ile onun dua ettiği şey tamamen farklı hedeflerdi.

Tek ortak noktaları ikisinin de ölü olarak aranıyor olmasıydı.

Ve onu öldürmesi gerekiyordu.

Hayır, onu öldürmesi *gerekiyordu*.

Tanrılara şükürler olsun ki onun düşüncelerini duyamıyordu, yoksa muhtemelen onu boğacaktı.

Hala . . .

Hayır diyemezdi. Şu anda olmaz.

Bu şekilde olmaz.

Kadın öpüşmelerini derinleştirirken Hadrian hırladı. Ona doyamıyordu.

Bu çiğ, şehvetli tat ve ona duyduğu yeni bağımlılık onu bir heyelana gömdükten sonra değil.

Her nefeste onu daha çok istiyordu. Onun kokusunu teninde taşımak istiyordu.

Kalbinin her atışı, onun kalbini nasıl hızlandırdığını hatırlatıyordu. Tehlikeli hayatına girip onu ateşe verdiği için ne kadar minnettar olduğunu.

Oraya onu kaçırıp öldürmek için gönderilmiş olsa bile.
durumdayım.

Ama en azından bunu biliyordu. Ve şimdi ona sarılmıştı. Sabırsızlık onu ele geçirdi.

Zamanları yoktu. Hauk ve Mordacity her an geri dönebilirdi.

Yine de ondan uzaklaşamazdı. Biriyle birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Şimdi düşününce çok uzun bir süre. Ama başka ne seçeneği vardı ki? Berbat hayatına kimsenin girmesine izin veremezdi.

Yine de Jayne onun içinde herkesten çok daha derinlere inmişti. Belki de ona karşı sessiz olduğu içindi.

Onun için her şey keşifti. Keşif. Dilinde kalan onun tadı.

Jayne geri çekildi, bakışları sanki başka hiçbir şey yokmuş gibi ona sabitlenmişti. Adam düşünmeden ya da kıpırdayamadan, kız göğsüne yaslandı. Kolları onun kaburgalarını sardı ve fark etmediği bir gerginlik onun dokunuşuyla hafifledi.

Göğüsleri ona doğru bastırdı ve elleri, onunla birleşmek için can atan parçasına çok yakın düştü.

Lanet olsun.

Onu bitirmesi gereken bir kadın için nasıl bu kadar aç olabilirdi?

Kahretsin, bu hızla giderse, onu istemediği için ölebilirdi.

Bir eli daha da aşağıya indi ve adamın ruhunun derinliklerinden bir inilti çıkardı.

"Ben de bunu duymak istiyorum." Kulağına doğru nefes aldı.

O anda Hadrian kontrolünün elinden kaydığını hissetti. "Jayne. . neyi serbest bıraktığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bana zarar vermeyeceksin."

Hiçbir fikri yoktu. Seksten olabildiğince uzak durmasının nedenlerinden biri de Trisani'yle yakınlaştıklarında olanlardı. "Mesele o değil."

Jayne tüm vücudunda inanılmaz bir dalgalanma hissederken nefesi kesildi. Elektrik gibiydi... sanki üzerinde binlerce farklı dil dolaşıyordu. Ama bundan da öte, ikisi de tamamen giyinik olmalarına rağmen Hadrian'ı içinde hissedebiliyordu.

Kalbi küt küt atmaya başladı, anında boşaldı.

Hadrian'ın bakışlarıyla karşılaştığında, güçlerinin aktif olduğu anlamına gelen o tuhaf mavi tonu gördü.

"Az önce ne oldu?"

"İşte bu yüzden halkım bizi bulduğunda köleleştiriliyor."

"Bunu hissedebiliyor musun?"

"Normalde, ama seninle değil. Sadece yüzündeki zevki görebiliyorum."

Vay anasını.

Uzaklaşmaya başladı.

Jayne onu durdurdu. "Nereye gidiyorsun?"

"Benimle işinin bittiğini düşündüm."

Başını yavaşça salladı. "Şaka mı yapıyorsun?" Yavaşça onun kucağından kaydı ve elini tuttu.

Yapma bunu.

Ama artık çok geçti. Artık durmasının hiçbir yolu yoktu.

İstemediği gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Bu yüzden onu küçük yatak odasına götürdü.

Hadrian onun hareketleri karşısında tamamen afallamıştı. Ona karşı kontrolünü kaybettiği için daha da sersemlemişti. *Gauduley*. Bu, Trisani dilinde birinin diğerinden güçlerinin kontrolünü kaybedecek kadar etkilendiği durumlar için kullanılan bir terimdi.

Bu tehlikeli olabilir. Kontrolsüz bir Tris kazara elini uzatabilirdi. Bu yüzden ırkı her zaman en üst düzeyde kontrol sahibi olmakla övünürdü. Bu yüzden gardlarını düşürmeyi göze alamazlardı.

Ve bu her karşılaşmada olmadı.

İnkebratus olmalıydı - diğer tarafla o özel bağ. Kimse buna neyin sebep olduğunu bilmiyordu. Nasıl oluştuğunu ya da neden oluştuğunu.

Sadece oldu ve uyarı olmadan geldi.

Ama bunu en azından kısmen anlıyordu. Jayne pek çok açıdan ona uyuyordu. Acele etmek istediğinde sabırlı, öfkelenildiğinde sakindi.

Ve başka hiçbir şey yapmadığında onu yatıştırdı. Sadece bu bile onu dize getirebilirdi.

Dudaklarına tekrar sahip olan adam, kız ayak parmaklarının ucuna kadar yükselirken gülümsedi. Sonra tüm dikkatini onun tadına verdi. Dilleri dans etti, şehvetli bir tango.

Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onun her şeyine ihtiyacı vardı.

"Kapı açık." Dudaklarını onunkilere bastırdı.

Bir kahkaha atarak geri çekildi. "Sence Mordacity bizi öldürecek mi?"

"Muhtemelen. Ama ne olacak ki? Bana saldıran oydu."

Jayne yine güldü. "Öyle diyorsun."

"Her iki durumda da bize borçlu."

Onu serbest bırakan Jayne yatak odasına doğru ilerledi.

Kalçalarının salınımı özel bir davetti. Nefes nefese kalan adam, elinin topuğuyla kapıyı kapattı ve dünyayı sığınaklarından kilitletti.

İyi bakılmış kilidin vızıltısı onu tatmin etti. Arkasını dönmesine fırsat kalmadan, kadının elleri ceketinin kenarının altına kayd. Elleri o kadar sıcaktı ki, dokunuşu içini yaktı.

Alnı kapıya çarptı ve onun dokunuşunun tadını çıkarmak için dondu kaldı. Göğsünden ürperti geçti. Meme uçları sıkı tomurcuklar halinde çekildi. Bırakmayı düşündüğü nefes ciğerlerinde kilitlendi.

Tüm kanı güneye aktı ve düşünceleri onu durdurma ihtiyacı ile durdurmadığından emin olma arzusu arasında gidip geldi.

Elleri ön tarafa uzanmadan önce adamın omurgasında gezindi. Becerikli parmakları kısa bir süre gömleğinin üzerinden geçtikten sonra aşağı doğru kayd. Pantolonunun üzerinden onu okşadı.

Vücudunu boydan boya saran ateşle titredi. Tanrı yardımcısı olsun. Daha önce hiç böyle hissetmemişti.

Düşünceleri onunkileri aşmayan bir kadın tarafından hiç dokunulmamıştı.

Kadının ellerini kavrayarak kendisinden uzaklaştırdı. "Eğer durmazsan, ikimiz de hayal kırıklığına uğrayacağız."

Bu sözler üzerine homurdandı. "Ben zaten eğlendim, serseri."

Mizahı bulaşıcıydı. "Bu durumda ..." Hadrian onu kollarının arasına alacak kadar uzun süre ellerini bıraktı.

Onu yatağa taşıdı, sonra doğru indirdi. "Beni aldığında inlemediğin için teşekkür ederim."

"Ne?"

Onun yanağını okşadı. "Bir kadının arzusunu, ağırlığından inleyen sevgilisinin sesinden daha hızlı hiçbir şey öldüremez. Bana kendimi ağırlıksız hissettirdin. Teşekkür ederim."

Kızın vücudu onunkinin üzerinde kayarken güldü, her santimi içinde yıkanmak istediği bir ateşi körüklüyordu.

Jayne yavaşça kıyafetlerini çıkarmaya başladığında bir ateş. Şaşkın ve bunalmış bir halde izlemekten başka bir şey yapamadı.

Lanet olsun.

Hayatında gördüğü en seksi şeydi. Ve onu izlemekten hoşlanıyor gibiydi.

Onun aksine, zaman kaybetmek istemedi. Güçlerini kullanarak hemen soyundu.

Jayne sırtarak başını salladı. "Güzel."

"Yaramaz," diye karşı çıktı bir bacağını yatağa doğru kaldırırken ve al- çoğu onu devirdi.

Adam kendini ona doğru yaklaştırırken kadın kendini dengeledi.

Onun güzelliğine inanamayan adam, kıçını avuçladı ve ağzına götürdü.

İlk tadım tamamen kadındı. Sonrasındaki tuzlu tat ise en nadide lezzetti. Başını kaldırdığında kadının gözlerinin kapalı olduğunu, bir elinin göğsünde, diğerinin de saçlarını tuttuğunu gördü.

Arzusunun yükseldiğini hisseden adam onu yatağa yatırdı. Tırnakları kafa derisini sıyırdı ve omurgası boyunca uzun bir ürperti yarattı.

Jayne, tüm vücudunu saran bu duyguyu tekrar hissedince gözlerini kapattı. "Bunu nasıl yapabiliyorsun?"

Ona gülümsedi. "Başka bir hediye."

Dudağını ısırarak, saçlarını omuzlarına düşecek şekilde bandından kurtardı. "Çok güzelsin."

Daha önce hiç böyle hissetmemişti ama bunu ondan kabul etmeye hazırđı. Özellikle de kız onun altında kıvrılırken.

Buna dayanamayan adam, kadının ayırdı.

Bu kez, kışını avuçlayan ve onu daha yakına çeken oydu.
Sert şaftına dokunana kadar aralarına uzandı.

Hadrian, kadın onu nazikçe ucundan kabzasına kadar keşfederken nefes alamıyordu. Başı dönüyordu.

Kafasındaki her düşünce paramparça oldu.

Jayne onu tekrar vücudunun her yerinde hissettiğinde ürperdi. Bu hissi tarif edecek hiçbir kelime yoktu.

Yok.

Daha fazla dayanamayarak, onu dikkatlice vücuduna yönlendirdi.
Birlikte inlediler.

Adam dudaklarını tekrar dudaklarına götürmek için indirdiğinde
Jayne zorlukla yutkundu.

Sonra çok yavaş bir şekilde kalçalarına doğru hareket etmeye başladı.

Kutsal minsid bok . . .

Onun hareketleri sadece hissettiklerini yoğunlaştırdı.

Hadrian dudağını ısırdı. Bunun tadını çıkarmak istemişti.

Olabildiğince uzatmak.

Ama hiçbir yolu yoktu.

Uzun bir yolculuğun canı cehenneme. Ona sahip çıkması, onu kendisinin olarak işaretlemesi gerekiyordu ve nedenini bile bilmiyordu.

Onunla ilgili bir şey ona ulaştı.

Sahip olamayacağını bildiğı şeyler için özlem
duymasına neden oldu. Bir ev.

Bir eş . . .

Çocuklar.

Ne be? Bunlar onun planlarında hiç olmamıştı. Çevresel planlarında bile yoktu.

Yine de, o kadar uzun zaman önce gömdüğü bir parçasına ulaştı ki, bu düşüncelere sahip olduğunu neredeyse hiç hatırlamıyordu.

Başı dönerken kulaçlarını hızlandırdı, kendini olabildiğince derine sokmak istiyordu.

Ellerini adamın omurgasında tüylerini diken diken etti. Gözleri onun hissettiği kadar sarhoştı.

Jayne onun her bir vuruşunu karşılayarak, bunun her bir anının tadını çıkarmak için onu daha da caydırdı.

bir santimini.

Ve onu daha da derine almak için kalçalarını kaldırdığında ve başka bir orgazm onu ele geçirirken titremeye başladığında, bu onu uçurumun kenarına sürükledi.

Başını geriye atarak bağırdı. Jayne tüm vücuduyla onu kucaklarken onu şiddetle kavradı.

Hayatında hiç bir şey hissetmemişti.

Vücudu hâlâ titriyordu, geri çekildi ve yan tarafına yuvarlanarak onu da yanında götürdü.

İki kalbin birlikte attığı gümbürtüyü dinledi. Kadının dokunuşu vücudunu yumuşattı.

"Ben öldüm mü?"

Hadrian onun sorusuna güldü. "Öyle olduğumu biliyorum." "Ah, güzel. En azından büyük bir patlamayla ayrıldık."

Burnunu kırıştırarak onu daha yakına çekti. "Seni neden bu kadar eğlenceli buluyorum?"

"Benim vahşi Andarion genlerim. Herkese sesleniyorlar."

"Hayır. Bence daha çok senin vahşi ve çekici kıcın."

Ona bir yastıkla vurdu. ". "

"Size arka tarafınızın yenilebilir olduğunu söylemek rahatsız edici mi?"

Özür dilerim. Kadınların bundan hoşlandığını sanıyordum."

Ona doğru eğildi ve burnundan öptü. "Bazen yaparız."

Hadrian onun saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Tam tekrar konuşacakken kapının açılma duydu.

Kahretsin, diye mırıldandı Jayne.

Hadrian hızla yataktan kaydı. Güçlerini kullanarak kıyafetlerini giydi ve Jayne'i giydirdi.

"Güzel," diye fısıldadı.

yatağı hızla eski haline getirdi. "Hey! Neredesiniz çocuklar?"

Jayne, Hauk'un sorusu karşısında irkildi. "Uh-"

"Dinleniyorduk." Hadrian kapıyı açtı ve koridora çıktı. "Ne kadar kalacağını bilmiyorduk, ben uzanmaya gittim, Jayne de beni kontrol etmeye geldi."

Onu oturma odasına kadar takip etti ve orada ikisinin de yüzündeki şüpheyi gördü. Kızarmadığını umarak Hadrian'ın yanından geçti. "Bir şey bulabildin mi?"

"Aslına bakarsanız, ben yaptım." Kenara çekilerek kapıyı açtı. "Ama bulmayı beklediğimiz şey bu değildi."

Hadrian kendisine dik dik bakan uzun boylu, kibirli hıyara küfretti. "Sen tam bir pisliksin."

Nero tsked. "Doğru kelime, 'Hayatımı tekrar kurtardığın için teşekkür ederim kardeşim'dir."

"Kıçımı öp, Nero."

Jayne, muhtemelen bilmesi gerektiği halde bu açıklama karşısında ağzı açık kaldı. Ama dürüst olmak gerekirse, pek de hoşlarına gitmemişti.

Nero'nun saçları daha açık renkliydi ve gözleri çok daha soluk ve maviden çok griydi. Ayrıca Hadrian'dan çok daha kısaydı.

Ve ona göre, o kadar da yakışıklı değildi.

Ona o kadar odaklanmıştı ki, bir sandalyenin köşesini göremedi ve öne doğru düştü.

Hadrian onu kendine doğru çekti. "Dikkatli ol."

Nero alay etti. "onu! Onun nerede olduğunu bilmiyorsun."

"Sen de neredeydin bilmiyorum ama her ortaya çıktığında seni içeri almamı bekliyorsun. Ve o kadar da sevimli değilsin."

"Boğazını kesmek de o kadar olası değil. Bunu unuttun mu?"

"Bunu hiç unutmadım, Nero. Nasıl ki?"

Jayne onların şakalaşmalarından rahatsız olmak istedi ama Hadrian için kendini kötü hissetti.

Dürüst olmak gerekirse, Nero'nun korumacılığını anlıyordu çünkü durum tam tersi olsaydı kendi kız kardeşi de böyle tepki verirdi.

Nero bıkkın bir iç çekiş yaptı. "Şu anda kaç kişinin senin peşinde olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Pek sayılmaz. Ama Jayne'in benim için kaç tane çıkardığını biliyorum."

"Ah." Nero en azından utangaç görünme nezaketini gösterdi.

"Evet. *Oh*. Peki, salaklar gibi tartışmaya devam edecek miyiz yoksa insan olmaya hazır mısınız?"

"Kapa o bodur kışını!"

Hadrian bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Senden tam bir kafa daha uzunum." "Ve yarı ağırlığındasın."

Ne yazık ki doğru. Kaslanmak için aklına gelen her şeyi denemişti ama nedense ağabeyinin yaptığı gibi kaslanamıyordu. Nero'yla ilgili canını sıkan bir başka şey daha vardı.

Genler berbat bir şeydi. Kardeşine göre Hadri-an diğer kardeşlerine hiç benzemiyordu. Nero ve Auggie anneleri gibi koyu sarı saçlıyken, Julia ve Trajen babaları gibi koyu renk saçlıydı. Hadrian'ın kahverengi saçlarının nereden geldiğini kimse bilmiyordu.

Nero hariç, kardeşlerini ya da anne babasını neredeyse hiç hatırlamıyordu. Onlar daha çok zihnindeki belirsiz gölgeler gibiydi. Gerçek anılar mı yoksa Nero'nun onlar hakkında anlattığı hikâyeler mi olduğundan emin olmadığı şeylerin görüntüleriyle onu rahatsız eden hayaletler.

Her şeyden çok hatırlamak istiyordu. Nero'nun bildiği o aile duygusuna sahip olmak.

Ama annesi Dürüst Öfke, babası ise Dikkatliydi.

Bazı günler nefret ve acıydılar.

Başka bir şey bilmiyordu. Nero'nun onu bıraktığı koruyucu ailesi her zaman keşfedilmekten korkmuştu. Ne de olsa Trisani kraliyet ailesinin en genç üyesini barındırıyorlardı ve kendileri de Trisani'ydi.

Ve korkularının haklı olduğu ortaya çıktı, çünkü her ikisi de o henüz on yaşındayken öldürülmüştü.

Bundan sonra, Nero onu sonraki sekiz yıl boyunca farklı insanlarla saklamaya başlamıştı.

Sonra Nero onu güvende tutmak için yerini değiştirdi.

Hadrian Mordacity'ye baktı ve rahatlamış bir iç geçirdi. "En azından masum bir kadını öldürmedin."

"Çabasızlıktan değil." Mordacity boynunu ovuşturdu. "Sana üzgün olduğumu söylemiştim."

Nero'ya ters ters baktı. "Üzgün olman boynumun ağrımasını durdurmuyor." Jayne dehşete kapılmıştı. "Seni gerçekten boğdu mu?"

"Onun güçleriyle, evet."

Hauk ellerini havaya kaldırdı. "Onu nasıl durduracağıma dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Onu vurursam kızımın öleceğinden korktum."

Nero ona sinirli bir bakış attı. "Onu öldürmeye değil, bilgi edinmeye çalışıyordum."

Hadrian kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yaptın mı?"

Nero cevap vermedi. Başını eğerek Jayne'e yaklaştı. "Neden seni duyamıyorum?"

"Çünkü sessiz kalıyorum."

Nero ona alaycı bir bakış attı. "Ben de onun düşüncelerini duyamıyorum."

Çenesi düştü. "Yarı Trisani mi?"

"Andarion." Jayne kaşlarını ona doğru salladı.

Hadrian güldü. "Seninle dalga geçiyor. Onda biraz Tris kanı var."

Nero yüzünü buruşturdu. "O bir *Clusan* mı?"

Hadrian başını salladı. Clusalar Trisani'nin çok özel bir türüydü. Diğerleriyle birlikte yok olması gereken nadir bir ırktı.

Bu durum kardeşini daha da sinirlendirmişe benziyordu. "Gitmeye hazır mısın?" "Beş yaşında değilim."

"Hayır, ama sen avlanıyorsun. Güvenli ve temiz bir yerim var."

Temiz olması güzel bir değişiklikti. Hadrian yine de başını salladı. "Ben gitmiyorum. Saklanmaktan bıktım."

"Seni bayılıp buradan götürmek zorunda bırakma beni. Avlanırken seni bırakmayacağımı biliyorsun ve taşınamayacak kadar ağırsın. Yemin ederim bana bunu yaptırırsan, kafanı geçtiğim her yere çarparım."

Hadrian, Jayne ile konuşurken Nero'yu işaret etti. "Hâlâ kız kardeşinin daha büyük bir pislik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Yeniden değerlendirme."

Jayne Hadrian'ı izledi. Nero'nun yanında çok farklıydı. O sakın soğukluk havası yerine, daha çok kuduz bir lorina gibiydi. "Sanırım soğukkanlılığını kaybediyorsun."

Hadrian çenesini Nero'ya doğru salladı. "Sadece *onun* etrafında."

"Anlıyorum. Ateş altındayken bu kadar sakın kalabilen birinin bir hiç uğruna kendini kaybetmesine ancak ailesi neden olabilir."

Hadrian ona alaycı bir bakış attı. "Bu yüzden mi nakil aracında kaybettin?"

Jayne kaşlarını ovuşturdu. "Eğer kız kardeşimle tanışırsan bunu çok iyi anlayacaksın."

"Kardeşimin yanında takılırsan, ses tonumdaki değişikliği sen de anlayacaksın."

Bakışları Nero'nun kılıfına ve üzerindeki ambleme gitti. "Senin loncan. Pedarian."

Kadının teçhizatını gözden geçirdi ve kaşlarını kaldırdı. "Sen değilsin."

Mordacity onun yerine cevap verdi. "O bir Incee. Inca değil." İnkalar yasadışı olarak çalışan sözleşmeli tetikçilerdi. Incee'ler ise herhangi bir virgyl loncasına ya da ulusa bağlı olmayan bağımsız kişilerdi. Herhangi bir destekleri olmasa da, virgyl üyelikleriyle birlikte gelen zorlukların hiçbirine de sahip değillerdi. Her birinin kendine has kuralları ve sorunları vardı.

Sorunlar ve yükümlülükler Havva saygısızlık etti ve bir parçası olmayı reddetti of.

Pedaryanlar en büyük ve daha medeni suikastçı virgyls. Bu da Hadrian'ın kardeşinin bir hayvan olmadığı ve uyması gereken kurallar olduğu, yoksa onu cezalandıracakları anlamına geliyordu.

Jayne bu iyi haber karşısında biraz rahatladı. Şimdiye kadar tanıştığı tüm Pedaryanlar çoğunlukla iyi insanlardı. Nero'nun klan üyeleri hedeflerini yakalamak için kuralları biraz esnetmiş olsalar da, benzerlerinin çoğundan daha iyiydiler.

"Peki ne yapıyoruz çocuklar?" Hauk duvara yaslandı.

"Hepinizin evimden defolup gitmesi taraftarıyım."

Jayne, Mordacity'ye başını salladı. "Anladım."

"Şimdi defol."

Nero ona dudak büktü. "Gerçekten mi?"

Mordacity kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hepinize , bana kimin tuzak kurduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ama ben biliyorum."

Nero odanın en karanlık köşesinden gelen başka bir erkek sesiyle irkildi. "Ne oluyor be?"

Jayne kayınbiraderinin bir adım öne çıktığını görünce tepki vermedi.

Jinx, Trisani olsun ya da olmasın, Jinx'in bu besin zincirinin en tepesinde olduğunu söyleyen uyarıcı bir bakışla grubu süzdü.

Uzun beyaz-sarı saçları, sırtının ortasına kadar inen bir örgü şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Deri Birlik üniforması kaslı fiziğine mükemmel bir şekilde uyuyor ve onu izleyen herkese suikastçi çekirdeğinin en iyisi olduğunu ilan ediyordu.

Tavali kalkanına rağmen onları bu şekilde bulduğuna şüphe yoktu.

Nero'dan uzun ama Hadrian'dan biraz daha kısa boyuyla etkileyici bir görüntüydü. "İyi misin, Jaynie?"

"Tamam."

"Güzel." Koyu renk güneş başının üstüne koyacak şekilde kaldırdı, bu da ölümcül aurasını bir nebze olsun uzaklaştırdı.

Ama fazla değil.

Jinx başını Hadrian'ın kardeşine doğru eğdi. "Nero Scalera. Sonunda tanıştık."

"Seni tanımıyorum."

"Gerek yok. O kadar kalın bir Birlik dosyanız var ki, Andarion tarihi metni gibi okunuyor." Bir an durakladı.

" olmalı mıyım?" Mordacity sordu. Jinx sırtıttı.

"Yorgun. Güzel."

Nero kaşlarını çatarak Jayne'e döndü. "Ne bu?"

Omuz silkti. "Trisani gibi sık sık kafasının içinde sesler duyuyor. Sadece bunlar hayal ürünü. Buna alışıyorsunuz."

Jinx sinirli bir gülümsemeyle Jayne'e baktı. "Senin hatan Scalera, hapisneden birlikte kaçtığın diğer suçlunun yakalanmasıydı. İşkence görmüş. Bağırsakları deşildi. Sen ve Syn hakkında sahip olduğu her şeyi ele verdi. Syn'in senin için temizlediği tüm o bilgiler Birlik veri tabanına geri gönderildi." Bileğine dokundu ve derin bir ses odayı doldurdu.

"Nero Ashter Gordian Scalera. Her ikisi de 8522.23.12 tarihinde vefat eden Gisella Verona Scalera ve Gaius Ashterius Valeran Scalera'nın hayatta kalan en büyük oğlu."

"Yeter." Nero irkildi. "Anlıyorum. Syn'in dosyalarımı göz kulak olmasını sağlamalıydım."

Jinx başını eğerek iletiyi kesti. "Demek Birlik artık hem sizin hem de küçük kardeşinizin soykırımdan kurtulduğunuzu biliyor."

Bu da herhangi birinin Hadrian'ın hayatta olduğunu öğrenebileceği anlamına geliyordu. Ouch.

Jayne kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Peki, bunu kim yaptı?"

Jinx omuz silkti. "Bilmiyorum. Umurumda da değil. Benim tek derdim seni Eve'e sağ salım geri götürmek. Onlar yetişkin koca adamlar ve kendi başlarındalar."

Nero yüzünü . "Gerçekten mi?" Jinx doğruldu. "Yani?"

"Kardeşimin peşinden geldi. Sanırım şu anda hayatlarını birbirine bağlayan yasayı göz ardı ediyorsunuz."

"Sanırım benim kanun *olduğum* gerçeğini göz ardı ediyorsunuz."

Nero sinirlendi. "Öyle mi? O zaman onları nasıl çözmeyi planlıyorsun?"

Jinx göz açıp kapayıncaya kadar silahını çekmiş ve Hadrian'ın kafasına nişan almıştı. "Kardeşini öldüreceğim."

Yedinci Bölüm

Nero sanki Jinx'i etkisiz hale getirmek için güçlerini kullanıyormuş gibi elini havaya kaldırdı.

Jinx alay etti. "Zamanını boşa harcıyorsun, aptal. Güçlerinin benim üzerimde hiçbir etkisi yok." Silahını tekrar aldı. "Sakin olun. İkinizin de migreninizin tutmasına gerek yok. Kuzenimi gerçekten kafasından vuracak değilim. İkiniz de ne kadar aptal olursanız olun."

"Bekle. . . ne?" Hadrian'ın çenesi .

"Jinx Teivel. Büyükannem Mazel Scalera'ydı."

Şimdi ağzı açık kalma sırası Nero'daydı. "Amita Mazie?"

Başını salladı ve Hadrian'a eğlenceli bir sırıtış fırlattı. "Baban Ashter benim avunculus'umdu."

Nero ifşaat karşısında ağzı açık kaldı. "Hepinizin öldüğünü sanıyordum." "Görünüşe göre biz hamamböceğiyiz. Aileden gelen bir şey bu."

Jayne başını salladı. "Kafam çok karışık."

"Evet. Politika." Jinx blasterını kılıfına soktu. "Herkesin kafasını karıştırıyor. Sen ve Eve gibi, Trisani kanı taşıdığınızda bunu kimsenin bilmesine izin vermezsiniz."

"Onunla da mı akrabayız?"

Jayne'in midesi Nero'nun sorusuyla kasıldı. *Lütfen bana kuzenimi öpmediğimi söyle.*

Jinx gözle görülür bir şekilde irkildi. "Hayır. Jayne ve Eve Pantera." Nero başını eğdi. "Yani onlar asil."

"Hiçbirimize hiçbir faydası olmadı." Jinx geri adım attı. "Hayatlarımızı mahvetmek ve bizi av haline getirmek dışında."

"Ama sorunuza cevap vermek gerekirse, Panteraların onların kolu, imparatorluğunuzun çöküşünden tam bir nesil önce kraliyet hanedanınızın gözünden düştü . Bu sayede türünüzün tasfiyesinden sağ çıkmayı başardılar."

Jayne hâlâ içini yakan bir gerçek karşısında irkildi. Jinx'in kolu, büyükannesi farklı bir imparatorluğun kraliyet hanedanıyla evlendiğinde hayatta kalmıştı.

Ne yazık ki Jinx'in soyu, amcasının babasını ve annesini öldürüp Jinx'i Birlik'e köle olarak satmasıyla sona ermişti. Şimdi amcası hüküm sürerken Jinx'in özgür olma umudu yoktu. Birlik bir suikastçıya sahip olduğunda, tek çıkış yolu ölümdü.

Hadrian kaşlarını çatarak Jinx'e baktı. "Yani, eğer beni gerçekten öldürmeyeceksen.

Jayne'i bu işten nasıl kurtaracaksın?"

"Seni yine de öldüreceğim. Sadece kağıt üzerinde. Syn'in daha önce yaptığından çok daha kalıcı."

"Haklı," diye onayladı Nero. "Eğer sen hayattaysan, o da avlanmış demektir." "Kesinlikle." Jinx onun koluna yazmaya başladı. "Yani, o-

Seni bir Lig ajanına teslim edeceğim. . . bana. İdam edileceksin ve sonra seni güneş görmeyen bir yere saklayacağız."

Hadrian başını salladı. "Güneşin parlamadığı yerleri sevmem."

"Çok kötü. Sen çok büyüksün, kelime oyununu bağışla, bizim için bir risk. Nero karışır, ama sen . . ."

"Ona bunu söyleyip duruyorum," dedi Nero.

Bu doğruydu. Nero herhangi bir insan ırkından olabilirdi. Ama Hadrian, eğer dikkat eden biri varsa, onu Trisani olarak açıkça gösteren özelliklere sahipti.

Jayne Hadrian'ın acısını hissediyordu, özellikle de ona özgürlüğünü istediğini söyledikten sonra. "Onu melezlerle birlikte saklayamaz mısın?" Bakışlarını Hadrian'ın üzerinde gezdirdi. "Andarion ya da Hyshian'a benzeyecek kadar uzun." Bunlar onun alışılmadık göz rengini de açıklıyordu.

Jinx alay etti. "Ona bok gibi davranırlardı. Andarionlar yüzde yüz saf kan Andarion olmayan her şeye ya da herkese karşı son derece düşmanca davranırlar. Bunu sen de biliyorsun. Hyshianlar her türden erkeğe düşmandır. Toplum içinde konuşmasına bile izin vermezler. Eğer ondan bu kadar nefret ediyorsan, onu kafasından vurabilirim. Daha nazik olur."

"Şahsen ben oyumu kafamdan vurulmama seçeneğinden yana kullanıyorum."

Jinx sıırttı. "Pekala, Lord Picky, benim bulabileceğim seçeneklerle yetinmek zorunda kalacaksınız."

Nero boğazını temizledi. "Unutmayın, biz bir aileyiz."

Jinx boş gözlerle Nero'ya baktı. "Çok erken. Özellikle de ailemin bir yarısının diğer yarısını yok ettiği gerçeği göz önüne alındığında. Ben Tris'in sadece dörtte biriyim. Geri kalanım kana susamış bir pislik."

"Not edildi."

Hauk başını salladı. "Bizden ne saklıyorsun Jinx?" "Pardon?"

"Tris olmayabilirim ama vücut dilini okuyabilirim. Kafanın içinde ne var?"

Jinx bakışlarını Mordacity'nin üzerine dikti. "Detaylandırmak ister misin, Nisa?"

Bu isimden bahsedilince rengi soldu.

"Nisa?" Nero da en az Jayne kadar şaşkın görünüyordu.

Mordacity kaskatı kesildi. "Bu ismi nereden biliyorsun?"

"Ben League'im. Kimse hakkında öğrenemeyeceğim bir şey yoktur. Bana meydan oku."

Mordacity başını salladı. "Kimse benim gerçek adımlı bulamamalıydı."

"Nedenmiş o?" Jinx sordu.

"Çünkü bir Birlik üyesi tarafından değiştirildi."

Jinx dilini şaklattı. "Ve doğru cevap da bu." Nero kaşlarını çatı. "Kim?"

Mordacity başını salladı. "Sana söyleyemem. Söylersem beni öldürür." "Zaten seni öldürmeye çalıştığına eminim. Yoksa neden ölümünüze neden olacak bu ayrıntılı komploya sahip misiniz?" Jinx bakışlarını Nero'ya çevirdi. "Ve eminim ki Scaleralar zaten bu isme sahipler."

"Kimi düşündüğümü kimseye söyleyemezsin." Tekrar başını salladı. "Ölmemi isteseydi beni öldürürdü. Neden böyle ayrıntılı bir şey yapsın ki?"

"Çünkü sen Tavalı'sın." Jayne ayağa kalkarken bir adım öne . "O seni öldürür ve onlar da misilleme yapmaya yemin ederler."

Jinx başını ona doğru eğdi. "Bu da bir cevap. Hikâyeyi bitirmek ister misin?" diye sordu Mordacity'ye.

Mordacity bu kez şiddetle başını salladı. "Hayır. Böyle bir şey olmaz."

Jinx tsked. "Kyr Zemin'in ruhu yok. Neden senin ölümünü emretmesin ki?"

"Bunu yapmayacağını adım gibi biliyorum. Ayrıca, tanımadığı iki kişiyi ortadan kaldırmak için neden bu komplo kursun ki? Nero ya da Hadrian'la ilgilenmez. Daha büyük düşün."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hepimizin ölümünden fayda sağlayabilecek tek kişi kim?"

Jinx'in yüzündeki ifadeden hiçbir fikri olmadığı anlaşılıyordu.

Jayne de bilmiyordu. "Kim?"

"Üçümüzün de ölmüş olması gerekiyordu. Scaleraların gezegenleri düştüğünde ölmeleri gerekiyordu. Benim de Phrixian Naglfari lideri beni vurduğunda ölmüş olmam gerekiyordu. Üçümüz birden yok olsaydık kimin işine yarardı?"

Jinx büyük bir dolu bir ses çıkardı. "Huwin Quiakides."

Başını salladı. "O tutuklama emrinden sonra hâlâ burada olmam onun suratına bir tokat gibi indi."

Nero küfretti. "Ve topraklarımız, onun Başkomutan seçilebilmesi için Birlik'e rüşvet vermek kullanıldı."

Jayne kaşlarını çattı. "Başkomutan olmanın tek yolunun mevcut komutana suikast düzenlemek olduğunu sanıyordum."

Jinx homurdandı. "Hayır. PC öldüğünde, en yüksek rütbeli üyelerimiz tarafından bir seçim yapılır. Onlara rüşvet *verilebilir*."

"Evet ve o piçlerden biri şu anda babamın tahtında oturuyor." Nero dişlerini sıktı. "Senden şüphe ettiğim için özür dilerim, Mordacity."

"Anlıyorum ve seni suçlamıyorum. Ailen tehdit altındayken gerçeği görmek zor."

"Peki ne yapacağız?" Jayne bu noktada hüsrana uğramıştı.

"Tekrar ediyorum, hedefinizi öldürmek zorundayız. Başka seçeneğimiz yok." Jinx dikkatini Mordacity'ye çevirdi. "Sana gelince. ."

"Biliyorum. Adımı tekrar değiştirmem gerekecek."

"Ortadan kaybolmalısın. Yeraltında o kadar derine in ki Komutan Quiakides seni bulamasın."

Birden kapı açıldı.

Mordacity hariç odadaki herkes silahlarını çekti ve nişan aldı.

Sadece kapıdan giren kişi hedefledikleri yerden çok daha kısaydı.

"Anne?" Küçük kız onları görünce donakaldı ve vücutlarındaki gerginliği hissetti.

"Sorun yok, Mimi. Buraya gel." Mordacity kızına elini uzattı. Jayne silahını kılıfına sokarken afallamıştı. "Bir çocukla nasıl saklanırsın?"

"Bir yolunu bulacağım. Her zaman bulurum." En fazla dört ya da beş yaşında olan çocuğu kucağına aldı ve ona sıkıca sarıldı.

Hadrian silahını cebine koydu, sonra Jinx'e döndü. "Daha ölmedim mi?"

"Öylesin. Bu sefer resmen. Zavallı Syn onun işini geri aldığım için yıkılacak."

"O zaman gitmemiz gerek." Nero Hadrian'ı kolundan yakaladı. Ama Hadrian onun sıkı kavrayışını omuz silkerek uzaklaştırdı. Jayne'e . "Kafatasımı patlatmadığın için teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Ödül sayfalarımın uzak durmaya çalışın."

"Söz vermiyorum." Gülümsedi. "Başka bir sözleşmeyle kandırılmamaya çalış."

Gözlerinde hınzır bir parıltı belirdi. "Söz verme." Sonra kızın elini kendi elinin içine aldı ve dudaklarına götürdü.

Bu jest karşısında kalbi çırpındı. Çok basitti ama yine de midesine çok garip şeyler yapıyordu.

O anda, onun gitmesine izin vermek istemedi. Ama bu . Temelde birbirlerine yabancıydılar. Onu gerçekten hiç tanımıyordu.

Onun hakkında daha da az şey biliyordu. Yoldan geçen yabancılar.

Yine de dönüp kardeşinin peşinden giderken bir yanı sızladı. Sanki kalbinin bir parçasını kaybediyormuş gibi hissediyordu.

Ne kadar ?

Eve sonsuza dek derdi.

Kahretsin, uzun bu kadar acımamıştı. "Eve gitmeye hazır mısın?"

Jinx'in sorusu karşısında gözlerini kırıştırdı. Cevap evet olmalıydı ama yine de .

..

Benim evim yok.

Sadece başını sokabileceği bir çatı ve yemek yiyebileceği bir yer. Ne yazık ki, o

hiç gerçek bir evi olduğunu hatırlamıyordu.

"Elbette."

Hauk geri çekildi, böylece önce o çıkabildi.

Jayne, Mordacity'nin yanında durdu. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim." Gülümseyerek kızın saçlarını karıştırdı. "Beladan uzak dur."

Küçük yeşil tatlı parmağını ağzından çıkardı. "Okies."

"Sana çok benziyor."

Mordacity gülümsedi. "Biliyorum. Ama ben onda babasından da bir şeyler görüyorum."

Bunu söyleme şeklinden, Mordacity'nin kızın babasını sevdiği belliydi.

Hem de çok.

Jayne ona gülümsedi. "Siz ikiniz kendinize iyi bakın." "Size de."

Ve böylece Jayne koridora doğru ilerledi. Açıkçası, giderken Hadrian'ı görmeyi umuyordu.

Onu yerde bulamadık.

Ve bu ona o kadar sert çarptı ki gerçekten yumruk yemiş gibi hissetti. Hiç mantıklı değildi.

Yine de nasıl hissettiğini inkâr edemezdi.

İyi bir hayatın olsun, Hadrian. Ciddiydi. Birileri hayallerine kavuşmayı hak ediyordu. Eğer bu kendisi olamıyorsa, onun da kendi hayallerine sahip olmasını istiyordu.

* * *

Hadrian, Nero'nun ulaştıklarında durakladı. Sürekli arkasına bakıyor, Jayne'in orada olmasını istiyordu.

O değildi.

Neden ki?

Gerçekten. Ona ne önerebilirdi ki? Sahip olduğu her şey nefret ettiği sırt çantasındaydı.

Nero'nun avcı koltuğuna tırmanıp arka koltuğa yerleştikçe daha da ağırlaşıyor gibiydi.

Jaynein anıları peşini bırakmıyordu.

Nero yukarı tırmandı. Ama yerine oturmak yerine yan tarafa oturdu ve gözlerini Hadrian'a dikti. "Ne yapıyorsun sen?"

"Beni bulabildiğin herhangi bir cehennem deliğine götürmeni bekliyorum."

"Peki ya geminiz?" "Ne olmuş ona?"

Nero kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten bırakıyor musun?"

"Neden olmasın? Ona bir bağlılığım yok. Eğer onu kullanırsam, felç geçirirsin." Kucağındaki sırt çantasını düzelitti. "Seninle savaşmaktan bıktım. Sadece akışına bırakacağım. Beni nereye atarsan at."

"Bu birkaç yıl önce güzel olabilirdi. şimdi ..." "şimdi ne olacak?"

"Jinx'in ne dediğini duydun. Özgürsün. Ya da ölü. Ama temelde aynı şey. Artık saklanmak zorunda değilsin. Sahte kimliğini kullanabilir ya da Syn'in senin için yeni bir kimlik oluşturmasını sağlayabilir ve istediğin yerde yaşayabilirsin."

Hadrian buna ne diyeceğini bilemiyordu. Bunca zaman Nero'nun gölgesi altında yaşamıştı. Gün ışığına düşüncesi ...

Buna hiçbir tepki vermedi. "Ciddi misin?"

Nero kolunu körfezde gezdirdi. "Evren sizi bekliyor. Lütfen irtibatta kalalım. Çünkü eğer seni avlamak zorunda kalırsam, o devasa kışını tekmelerim."

Hadrian homurdandı. "Pekâlâ." Ayağa kalktı ve merdivenden inmeye başladı.

Nero'nun gözlerinde hüznün vardı. Bu ifade onun içinde derin bir sızı yarattı.

"İrtibatı koparmayacağım." Kardeşini sıkı bir sarılma için kendine çekti. Nero onu sırtından alkışladı. "İyi olur." Onu serbest bıraktı.

Hadrian ayrılmadan önce bir saniye durdu ve körfezi geçerek kendi gemisinin demirlediği yere yöneldi.

Özgürlük. İsteddiği tek şey buydu. Kendi kararlarını vermek ve kendini saklamamak.

Artık ona sahipti ama onunla ne yapacağından emin değildi. O kadar çok yerde yaşamıştı ki. . .

Karakollar. Gezegenler. İstasyonlar. Hatta bir keresinde bir asteroidte kamp bile kurmuştu.

Nerede olursa , her zaman yalnızdı. Arkadaş edinmekten korktu.

Bunu şimdi yapabilirdi.

İnançsızlıkla sersemlemiş bir halde gemisine bindi ve motorları ateşledi. "İşte geliyorum evren. Çekilin yolumdan."

Sekizinci Bölüm

ALTI AY SONRA

Jayne hesabına yatan kredileri görünce iç çekti. Büyük bir ödül değildi ama kimse ölmemişti.

Ve kanı akmamıştı.

Yine de olması gerektiği kadar mutlu değildi ve bunu biliyordu. Ne kadar denerse denesin, Hadrian'ı unutamıyordu. Aldığı her görev ona kısa bir süredir tanıdığı o inanılmaz adamı hatırlatıyordu.

Bunu atlatmam lazım.

Kapısı çaldı.

Telefonu açtığına pek dikkat etmemişti, arayanın öğle yemeği randevusu olan Eve olduğunu düşünüyordu.

Bu yüzden, ona çok uzun, muhteşem Tris'i göstermek için kayarak açıldığında, yapabileceği tek şey orada ağzı açık bir şekilde durmaktı.

Hadrian yüzünü buruşturdu. "Hâlâ seni okuyamıyorum. Beni gördüğüne sevindin mi yoksa kızdın mı?"

Hiç düşünmeden, öyle bir güçle ona doğru atıldı ki, onu geriye savurdu.

Kollarını ona doladı ve gülerek, kız onu her şeyiyle öperken onu yakınında tuttu.

"Mutlu olduğunuzu varsayıyorum."

Açıklayabileceğinden çok daha fazlası. "Burada ne yapıyorsun?"

Ona kimliğini uzattı. "Tavsiyenize uydum ve çok uzakta olmayan bir daire aldım."

Kafası karışmış bir şekilde kağıda baktı ve takma adını gördü. Ayrıca onu bir Hyshian erkeği olarak listelemişti.

"Bir erkeğin yalnız yaşaması yasa dışı değil mi?"

"Teknik olarak evet. Ama tanıdığım bu inanılmaz kadını bana biraz merhamet etmesi için ikna edebileceğimi umuyordum. Beni hapisten uzak tutar."

Bu sözler yüreğini hoplattı. Yine de herhangi bir sonuca varmasına izin vermekten korkuyordu. "Ne tür bir teklif bu?"

Omuz silkti. "Kısa sürede bulabildiğimin en iyisi. Hiçbir zaman yaratıcılığı seven biri olmadım."

Jayne kapısını kapattı ve ona baktı. Eskisinden daha zayıftı ve saçları daha uzundu.

Yine de, kesinlikle büyüleyiciydi.

Ancak bu, onun bu konuda biraz sinirli olmasını engellemedi. "Altı ay boyunca hiçbir şekilde iletişim kurmadan ortadan kayboluyorsun ve ne düşünüyorsun? Geri gelip beni alabileceğini mi sanıyorsun?"

En azından utangaç görünme nezaketini gösterdi. "Pek sayılmaz. Jinx kimsenin benim için geri gelmeyeceğinden emin olana kadar uzak durmamı söyledi. Onu arayıp sorabilirsin. Seni tehlikeye atmak istemedim." Sırt çantasına uzandı ve bir zarf çıkardı. "Ve hediyeler getirdim."

Gerçekten de o, umabileceği en iyi hediye idi. Daha iyisini hayal bile edemezdi.

Ta ki dosyadan belgeleri çıkarana kadar. İnançsızlık, şok, mutluluk ve kuşku, adamın ona verdiklerini anlamlandırmaya çalışırken birbiriyle savaştı. "Bu gerçek mi?"

Gülümseyerek başını salladı. "Syn okulunda torpil yaptırdı. Onların öğretmenlik programına kabul edilmişsin."

Gözlerinden yaşlar süzüldü.

"Bunu neden yaptın?"

Acı gözlerini kararttı. "Seni aklımdan çıkaramıyorum, Jayne. kesinlikle perişan haldeydim."

"Ama sen kendini bir Hyshian yaptın. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Özgürlük tek başına değersizdir. Kısa sürdüğünü biliyorum ama kimse bana senin verdiği huzuru ve mutluluğu veremez. Sabahları gördüğüm ilk ve geceleri gördüğüm son yüzün senin yüzün olmasını istiyorum."

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Seni seviyorum Hadrian." "Ben de seni seviyorum Jayne. Her zaman seveceğim."

Sonsöz

ON BEŞ YIL SONRA

J Hadrian ailelerine en son üyeyi ona uzatırken Ayne gülümsedi.
Sway Jinx Erixour.

Hayatında gördüğü en yakışıklı bebektir. "Sana benziyor."

Hadrian burnunu kırıstırdı. "Doğum yaptığın için sayıklıyorsun.
Ezilmiş bir elfe benziyor."

"Sen babanı dinleme, meleğim. O sadece hayatımda başka bir erkek olmasını kıskanıyor."

Güldü. "Azıcık bile değil. Her zaman ikinci sırada olacağımı bilmek için güçlerime ihtiyacım yok."

Hastanenin kapısı iki kızının odaya girmesine izin verdi. Onları kız kardeşi ve Jinx yakından takip ediyordu.

"Görebilir miyim?"

"Onu tutabilir miyim?"

Her zaman olduğu gibi, kızları yatağına tırmanıp babalarını iterek yollarından çekilirken birbirleriyle konuşuyorlardı. Hadrian'ın dış görünüşü hiç de aldırış etmediğini gösteriyordu.

Eve, Jinx'le birlikte onları izlerken başını salladı.

"Ben bir bebek istiyorum!" En büyükleri olan Tara, küçük kardeşi Lyra'ya doğru bağırdı.

Hadrian kahkahasını bastırdı. "Bu sefer geri çekiliyorum anne. Bu mekaniği ona açıklamak zorunda olan sensin. Ben yapmayacağım."

"Bunu birkaç yıl sonra konuşuruz bebeğim. Sekiz yaş anne olmak için çok küçük. Şimdilik küçük kardeşin üzerinde pratik yapabilirsin."

Gözlerini devirdi ve içini çekti. "Tamam. Eğer mecbur kalırsam."

Jayne Sway'i dikkatlice kız kardeşinin kollarına bıraktı. Sevgi onu sararken elini Tara'nın bukleleri arasında gezdirdi.

Son on beş yılda çok şey değişmişti. Bir öğretmendi ve ailesini güvende tutmak için sözleşmeli çalışmaya geri dönmüştü.

Ama bundan daha fazlası, Nykyrian, Syn, Hauk, Jinx, Nero, Eve ve diğer pek çok kişiye, hepsini avlayan yozlaşmış Birliği yeniden şekillendirmek için yardım etmekte.

Hâlâ yetkililerle savaşıyorlardı ama evrenin daha iyi bir yer haline gelmesinde küçük de olsa bir rol oynadığını düşünmek hoşuna gidiyordu.

Kesin olarak bildiği tek şey, Hadrian'ın küçük dünyasını yaşamaya değer hale getirdiğiydi.

"İyi misin?"

Hadrian'ın elini tuttu ve ona gülümsedi. "Gülümsüyorum. Sadece çocuklarımızın düşüncelerini okuyabildiğin için ne kadar minnettar olduğumu düşünüyordum."

Gülerek önce onu, sonra da Tara'nın başını öptü. "Özellikle de bunu. İçinde annesinden çok fazla şey var."

Jinx, sevinç içinde ciyaklayan Lyra'yı kucağına aldı.

Jayne kız kardeşinin gözlerindeki hüznü fark etmemişti. Birlik hâlâ Jinx'e sahip olduğu için, kendi çocuklarına sahip olmaya cesaret edemiyorlardı.

Kalbi kız kardeşi için acıyordu. Tek yapabildikleri Jayne ve arkadaşlarının başlattığı isyanın, onu ve Hadrian'ı özgürleştirdiğı onu da özgürleştirmesi için dua etmekte.

"Tebrikler." Eve onu yanağından öptü, sonra da Sway'i öptü. Kız kardeşinin gözleri parladığında Eve'in bunu kastettiğini anladı. Kıskançlık ya da kırgınlık yoktu.

Onu sevmesinin nedeni de buydu.

"Yeni başlangıçlara." Jayne onun elini sıktı.

Eve gülümseyerek elini Hadrian'a uzattı ve o da elini tuttu. "Ve aileye."

Ne de olsa aile sonsuza dek sürerdi. spektrumla birleşmişlerdi. Fedakârlık.

Ama hepsinden önemlisi, sevgiyle birleşmişlerdi. Sonsuza kadar ve daima.

Sherrilyn Kenyon tarafından da

YENİ BAŞLIKLAR

Yıkım Arifesi

Kandan Doğan

Karanlık Yerler

DARK-HUNTER®

Gece Zevkleri Gece

Kucaklaşması

Şeytanla Dans

Gecenin Öpücüğü

Gece Oyunu

Karanlığın Kılıcı

Karanlığın

Şövalyesi Geceyi

Ele Geçir Gecenin

Günahları Geceyi

Serbest Bırak

Ayın Karanlık Yüzü

Rüya Avcısı Devil May

Cry

Gece Yarısı Açıkken Rüya

Kovalayıcı

Acheron

Sessiz Bir Gece

Rüya Savaşçısı

Kötü Ay Yükseliyor

Merhamet Yok

İntikam

The Guardian

Karanlık Avcısı Yoldaşı

Zamansız Zaman

Styxx Dark

Bites

Hiç Kimsenin Oğlu

Dragonbane

Dragonmark

Dragonsworn

Stygian

Yürüyen Ölüler Ölüm,

Ölümün Kapısında

Pazarlık Yapmaz

Gecenin
Doğuşu Ateşin
Doğuşu Buzun
Doğuşu Ateş ve
Buz
Gölgelerin
Doğuşu
Sessizliğin
Doğuşu Pelerin
ve Sessizlik
Öfkenin Doğuşu
Meydan
Okumanın
Doğuşu İhanetin
Doğuşu Efsanenin
Doğuşu
İntikamın Doğuşu
Kanın Doğuşu
Belanın Doğuşu
Karanlığın Doğuşu

NICKCHRONICLES

Infinity
Invincible
Infamous
Inferno
Illusion
Instinct
Invision

Intensity

Lords of Avalon

(Kinley MacGregor olarak
yazılmıştır)

Karanlığın Kılıcı

Karanlığın Şövalyesi

Yazar Hakkında

New York Times'ın 1 numaralı ve uluslararası çoksatan yazarı Sherri- lyn Kenyon'ın en iyi yaptığı şey tüm olasılıklara meydan okumaktır. Çocukken yaşadığı aşırı yoksulluktan bir bebekle evsiz bir anne olmaya kadar yükselen yazar, Paladinler olarak bilinen ve binlerce hayranının gururla yeni türe meydan okuyan serilerinden dövmeler yaptırdığı, dünyanın (hem yetişkin hem de genç yetişkin kurgu alanında) en popüler ve en etkili yazarlarından biri haline gelmiştir.

İlk kitabının 1993 yılında henüz üniversitedeyken piyasaya çıkmasından bu yana, manga ve grafik romanlar da dahil olmak üzere tüm format ve türlerde New York Times listesine 80'den fazla roman yerleştirdi ve dünya çapında 70 milyondan fazla kitabı basıldı. Şu anki serileri arasında Dark-Hunters®,

Chronicles of Nick®, Deadman's Cross™, Black Hat Society™, Nevermore™, Silent Swans™, Lords of Avalon® ve The League®.

Yıllar içinde, Lords of Avalon® romanları Marvel tarafından uyarlandı ve Dark-Hunters® ve Chronicles of Nick® New York Times'ın en çok satan manga ve çizgi romanları ve 1 numaralı en çok satan yetişkin boyama kitaplarıdır.

QueenofAllShadows.com ve www.facebook.com/mysherrilyn adreslerinde ona ve Şovalyelerine çevrimiçi olarak katılın

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.